

SAS Dizisi No: 5

Gerardde VILLIERS

darkmalt1
tarafından
taranmıştır

KÜBA CEHENNEMİ

© Copyright: Libraire Plon / Tay Kitapçılık ve
Ticaret Limited Şirketi, 1989. Dr. Şevki Bey
Sokak. 10/3 Türbe - İstanbul, Teli: 516 08 20

TAY YAYINLARI

Türkçesi:
Billur ERKEL

I. BOLUM

Luis Miguel Bayamo eski, gri BMW'sini Habana Libre Oteli'nin karşısında, taksi durağının bulunduğu sokağın başına park etti. Kapıları kilitlemeye gerek duymadan arabadan indi. Diplomatik plakanın yanı sıra tepedeki antenler onun DGI*'nin iç bölümü olan Devlet Güvenlik Servisi'nde görevli bir "G2" olduğunu açıklıyordu.

Taksi şoförleri Kübalı'nın atletik vücuduna bakmadan edemediler. Luis Miguel Bayamo'nun şişmanlamak için leziz Küba yemeklerinden yemesine gerek yoktu, Guayabera**'sının altındaki güçlü kaslarını ve geniş omuzlarının tahmin etmek güç değildi. Kalın dudaklarının her iki yanından uzanan gür, siyah bıyıklarla Latin Amerikalılar'ın tipik özelliklerini taşıyordu. Habana Libre'nin kapısında duran Policia Revolucionaria Nacional'ın kadın polisi Luis Miguel'in yolunu keserek:

— Hey yoldaş! diye seslendi. Nereye gidiyor-sun?

Yabancılara hizmet yeren otellere Kübahlar'ın girmesi yasaktı. Luis Miguel Bayamo DGI kartını çıkartarak kadına doğru uzattı.

— Görevdeyim yoldaş! dedi.

— Özür dilerim yoldaş!..

— Önemli değil! diye karşılık verdi Luis Miguel. Sen görevini yaptın. Bana adım söyle, hakkında iyi

(* Haberalma örgütü.

(**) Kısa kollu, bol gömlek.

rapor vereceğim.

Luis Miguel dar polis üniforması içinde daha da çekici gözükten kadından hoşlanmıştı.

— Doris Velez, yoldaş.

— Hasta Luego Doris! dedi Bayamo,

Her zaman cıvıl cıvıl olan lobiye girdi. Turistler ve delegeler Habana Libre'ye gelmekten hoşlanırlardı. Eski Hilton Oteli otuz yıldan sonra pek görkemli sayılmazdı ama yine de bir zerafete sahipti. Luis Miguel Bayamo resepsiyona doğru ilerledi. Bir grup İtalyan, rehberlerinin yaptığı açıklamaları dinliyorlardı.

Luis Miguel kalabalığı aştıktan sonra nihayet resepsiyon memurunun dikkatini çekmeyi başardı.

— 2210 lütfen.

Resepsiyondaki genç kız anahtarı alarak, hiç tereddütsüz uzattı. Otel, El Salvador, Nikaragua ve Şili'den gelen delegelerle kaynıyordu. Bu durumda, sıradan bir Kübalı anahtar isteyecek cesareti göstermezdi.

Miguel ısıklık çalarak asansöre yöneldi. Saatine baktı: dörttü. Önünde daha iki saati vardı.

Asansördeki kadına gülümsedikten sonra sessiz koridora çıktı. 2210 numaralı odanın kapısına vurdu. Birkaç saniye sonra kapı açıldığında Bayamo usulca içeri girdi.

* * *

— Ne haber güzelim?

Luis Miguel'in iri elleri kapıyı açan genç kızın belini sardı. Kız, sarı saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamıştı. Bu haliyle 16 yaşından büyük göstermesine rağmen erkekleri çıldırtacak bir güzelliğe sahipti. Tam bir tropikal Lolita idi.

Luis Miguel ellerini harekete geçirerek genç kızı yatağa sürükledi. Onu ilk kez bir ay kadar önce Cap-

ri adlı gece kulübünde görmüştü. Müşterilere dans gösterisi sunuyordu. Bayamo o an kıza sahip olmayı aklına koymuştu. Birlikte geldiği Çekoslovakyalı dostu:

— Kim bu? Onu tanıyor musun? diye sormuştu.

— Hayır ama tanıyacağım. Bu kadar güzelini hiç görmedim. Harika bir "titi".

Bayamo'nun Herminia Tamargo'yu baştan çıkarması pek zor olmamıştı. Bütün Kübalı devlet memurları gibi Herminia da ayda ancak 150 dolar kadar kazanıyordu. Üstelik Miguel gizli örgütün üyesi olduğu için bazı mağazalarda öncelik hakkına sahipti ve dolar karşılığı alışveriş yapabiliyordu. O butiklerde Fransız parfümünden, Johnny Walker marka viskiye kadar her şeyi bulmak mümkündü. Bunlar Küba halkına yasak olan birer hazine sayılırdı.

İlk buluşmalarından sonra sık sık görüşmeye başlamışlardı. Özellikle Habana Libre'de buluşmak Herminia'nın çok hoşuna gidiyordu. Her randevunun sonunda saatlerce banyo yapıyordu. Ne de olsa şampuan ve sabun Küba'da lüks tüketim mallandı.

Habana Libre'nin görkemli havasında Herminia da uysal bir kedi oluyordu. Ama bu kez canı Luis Miguel'le sevişmek istemiyordu.

— Neyin var? diye sordu Bayamo öfkelenerek.

Genç kız daha önce de böyle haz yapmış ve her seferinde Bayamo'dan bir armağan koparmayı başarmıştı.

— Lobide bir polis beni durdurdu.

— Ona kartını gösterdin mi?

— Evet, dedi Herminia. Ama bana bir yığın soru sordu. Ona oda hizmetçilerinden biri olduğumu

söyledim. Adımı aldı.

Kübalı omuzlarını silkti.

— Bir şey yapamaz. Bir sorunla karşılaşırsan benim adım ver. Gelsin, beni görsün.

Az çok önemli bütün Kübalılar'ın bir "titisi" vardı. Luis Miguel ise Herminia gibi bir kız için çılgınlık yapmayı herkesin doğal karşılayacağı fikrindeydi. Usulca kızın kulağına fısıldadı:

— Sonra tiendaya gideriz. Brezilya'dan yeni mayolar getirmişler.

Genç kız alışveriş yaparken Miguel de bir Johnny Walker içerim diye düşünüyordu.

Bu öneri Herminia'yı hemen harekete geçirdi. Tropikal güzeller işlerini gerçekten de iyi biliyorlardı.

O sırada kapıya güçlü darbelerle vuruldu,

— Duydun mu? diye sordu Herminia doğrularak.

— Boş ver!

Luis Miguel zevkin doruğuna varmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Kapıya ise hâlâ güçlü darbelerle vurulmaktaydı. Herminia artık durmak istiyordu ama Bayamo vazgeçecek gibi değildi.

O esnada kapı açıldı.

Herminia dehşet dolu bir çığlık attı. Eşikteki iki gölgeyi zorlukla seçebildi. Kapıyı maymuncukla açan temizlikçi kadın ve lobide gördüğü polis eşikte duruyorlardı. Polis, kadını geri iterek içeri tek başına girdi. Luis Miguel yataktan kalkıp adama doğru ilerledi.

— Kafanı patlatacağım senin!

Yabancı bir adım geriledi. Bu arada elini guayaberasının altındaki silaha uzatmıştı. Birden Luis Miguel'in de silahlı olduğunu farketti. Durdu. Bayamo'nunkine benzeyen bir kart çıkardı.

— Sinirlenme yoldaş. Ben de bir "G2" sayılıyım.

Luis Miguel adama öfkeyle bakıyordu.

— Bu odaya bu şekilde girme cesaretini nereden buluyorsun? Adım Luis Miguel Bayamo. DGI'nin "Este" bölümünün genel müdürüyüm.

Luis Miguel kartını gösterince öteki yavaşça başını öne eğdi:

— Seni rahatsız etmek istemezdim yoldaş, dedi. Ama... ama bu kadından şüphelendim.

Herminia Tamargo ortalıkta yoktu. Korkuya kapılarak banyoya kaçmıştı. Luis Miguel'in sinirleri yatıştırırken, kafasından da binbir düşünce geçiyordu. Karşısındaki adam pek güven telkin etmiyordu doğrusu. Küba sisteminde kimse güvencede değildi. Luis Miguel bile sahip olduğu mevkiye rağmen her an tetikte olmak zorundaydı.

— Herminia! diye seslendi.

Sarışın kız az sonra başını uzattı.

— Aşağı in ve bizi lobide bekle.

Polis kızın dışarı çıkmasına itiraz etmedi. Luis Miguel çaktırmadan saatine baktı. Kalp atışları aniden hızlanmıştı. Bu polisin on dakika içinde burayı terketmesi gerekiyordu. Kafasının içinde bir sürü düşünce dolanıp duruyordu. Bu adamı odanın dışına çıkartmayı bir başarabilse... En iyisi onu sakinleştirmekti. Polis ona gülümseyerek bakıyordu.

— Özür dilerim yoldaş. Ama bu kız bana sahte kimlik gösterdi. İdareden kontrol ettim ve araştırmaya başladım. Bu oda bizi ziyarete gelen Çekoslovakyalı dostlarımızdan birine aitmiş. Kızın onunla...

— Herminia benim için çalışıyor, diyerek Miguel adamın sözünü kesti. Ona kimliği ben verdim. Kızla burada randevum vardı ve... Anlarsın ya yol-

daş...

Polis dostça gülümsedi.

— Elbette, elbette...

Luis Miguel'in kalbi hâlâ son hızla çarpıyordu.

Polisin omuzuna dostça vurarak:

— Haydi gidelim yoldaş, dedi. Sana Patio'da bir bira ısmarlayayım. Bir içkiyi hak ettin.

— Teşekkürler, dedi polis. Ama önce İdare'ye her şeyin yolunda olduğunu haber vermeliyim. Herminia'nın başına dert açmasınlar. Kız şimdi Tropicana'da dans ediyor değil mi?

Adam iyi çalışmıştı doğrusu... Luis Miguel öfkelerini bir gülücüğün ardına gizleyerek:

— Evet. Onu izlemeye gelirsin, dedi.

Polis şimdi telefonu kaldırmış, biriyle konuşuyordu. Luis Miguel bir yandan saniyeleri sayıyor; bir yandan da öfkelerini güçlkle frenliyordu. Zaman bu kadar değerliken bu sersem her şeyi mahvedebilirdi.

* * *

Gerald Svat bir kutu Cohiba purosunu aldı ve paketi gülümseyerek tiendanın tezgâhtarına uzattı. Burası Havana'nın en iyi dükkânlarından biriydi. Tezgâhtar kız onu iyi tanırdı. Gerald Svat kızı 75 dolar uzattı.

— Teşekkürler, dedi kız. Hasta Luego.

Genç kız gözleriyle onu izliyordu. Bakışlarından bütün emperyalistlerin kötü olmadığı düşüncesini okumak mümkündü. Her zaman olduğu gibi Gerald Svat tezgâhın üstüne içi, şehirde bulunması imkânsız en iyi marka deodorant ve parfümlerle dolu bir çanta bırakmıştı.

Bir koridorun sonunda bulunan tiendadan çıkarak sakın adımlarla lobiye doğru yürüdü. Miramar'dan beri izlendiğinin farkındaydı. İşte aynı po-

lis yine peşindeydi. Zaten beni görmemesi olanaksız, diye düşündü. Kareli ceketi ve renkli kravatı bu sıcak havada onu yeterince ele veriyordu.

Yale Üniversitesi'ni bitirir bitirmez CIA'da analizi olarak göreve başlamıştı. Tehlikelerinden ötürü bu göreve sadece gönüllüler talip oluyordu. Küba ile ABD arasındaki ilişkiler 25 yıldan beri kopuktu ama buradaki konsoloslukta Amerikalıların ilgi alanlarına yeterince tolerans gösteriliyordu. Eh, Gerald Svat da diplomatik ayrıcalıklardan fazlasıyla yararlanıyordu.

Önce zemin kattaki Patio Bar'ın çevresinde biraz dolaştı, sonra puro paketini koltuğunun altına sıkıştırarak asansöre yöneldi. Yüzünde son derece masum bir ifade vardı.

— 25. kat, dedi asansördeki görevliye.

Görevli düğmeye bastı. 25. kattaki bardan Havana'nın nefis manzarasını seyretmek mümkündü. Svat sırf bu manzara için sık sık buraya gelirdi. Bara girince bir tabureye oturdu ve içkisini ısmarladı.

— Bir mojito lütfen.

Hemingway de bu içkiye bayılırdı. Dört turist hayranlıkla manzarayı seyrediyordu. Gerald Svat içkisinden bir yudum aldı. Randevu saati yaklaşıyordu. Barda onu kimsenin izlemediğinden emindi. Peşine düşen polisler Svat'ın alışkanlıklarını biliyorlar ve onu her yerde rahatsız etmek istemiyorlardı. Asansör görevlisinden, hangi kata çıktığını öğrenmiş olmalıydılar. Şimdi Svat'ı büyük ihtimalle lobide bekliyorlardı.

Tezgâha iki dolar bırakarak dışarı çıktı. Ama asansöre binmek yerine servis merdivenlerine yöneldi. Bu yaptığı tehlikeliydi ama birine rastlayacak olursam asansörün bir türlü gelmediğini söylerim, diye düşündü. Zaten hep arıza yapıyordu. Uç katı

çabucak indi. 22. katın koridoruna vardığında etraf-
ta kimsecikleri göremedi. Koşarak 2210 numaralı
odanın önüne geldi ve kapıya vurdu.

* * *

Kapıya vurulan hafif darbeler Luis Miguel Baya-
mo'nun beyninde bir bomba gibi patladı. Hermi-
nia'yı temize çıkaran telefon konuşmasını bitirmiş
olan polis ahizeyi yerine koyarken Luis Miguel'e
hem yumuşak, hem de soru dolu bakışlarla bakıyor-
du. Luis Miguel kapının yanlılıkla çalındığı izleni-
mini yaratmak istercesine omuzlarını silkti ve ye-
rinden kıpırdamadı.

Kapıya yeniden vuruldu. Bayamo'nun tabanları
sanki yere yapışmış gibiydi. Nabız atışları hızlan-
mıştı. Dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Bu
kez polis kapıyı açmaya yeltendi.

— Kahretsin! diye homurdandı Miguel dişleri-
nin arasından.

Ve ani bir kararla öne atılırken tabancasını da eli-
ne almıştı. Hiç tereddütsüz silahını hasmının ensesi-
ne nişanladı. Polisin eli kapının tokmağmdaydı.

Adamın kafatası kırılırken iğrenç bir ses çıkırdı.
Sonra etrafa beyin parçaları saçıldı. Polis inleyerek
sendeledi, hemen hemen ölü gibiydi. Luis Miguel
delirmiş gibi silahı ardı ardına birkaç kez daha ateş-
ledi. Sonra ter içinde Ölü vücuda bir tekme vurdu ve
kapıyı açmaya gitti.

Dışarıda kimse yoktu.

Luis Miguel Bayamo titreyen elleriyle silahını
temizlemeye koyuldu. Beyni sanki çalışmıyordu.

Hayatı birkaç saniyede altüst olmuştu. Yeniden
düzene sokması için çok az zamanı vardı.

* * *

Gerald Svat ter içinde yeniden 25. kata çıktı.
Asansöre doğru koştu. Ortalıkta kimsecikler yoktu.

Gömleği terden sırtına yapıştıyordu. Soluk almak
için durdu.

Neler olmuştu? Kapıya vurduktan sonra içeriden
boğuk silah sesleri duymuştu. Sesler az sonra kesil-
diğinde Svat da yenilgiye uğradığını hissetmişti. Bu
randevu çok büyük önem taşıyordu. Bu adamla gö-
rüşebilmek için Şirket aylar süren bir çalışma yap-
mıştı. Yeniden bir bağlantı kurabilmek çok uzun za-
man alırdı.

Asansör gelmişti. Svat asansöre bindi.

Neyse ki soğukkanlılığını koruyabilmişti.

— Lobi, dedi görevliye.

* * *

Luis Miguel ellerini kuruladı. Sakin sayılırdı.
Dösemeye sızan kanlan bir havluyla temizlemiş,
odaya yeniden çekidüzen vermişti. Geriye bir tek
ceset kalıyordu.

Polis tam olarak neler biliyordu? Buraya gelme-
den önce amirlerine odanın numarasını vermiş ola-
mazdı. Herminia'ya ulaşması tamamen bir tesadüf
sonucuydu. Luis Miguel cesedi burada bırakama-
yacağını düşünüyordu. Bu büyük bir hata olurdu.
Döşemede artık kan izi kalmamıştı. Sadece cesetten
kurtulması gerekiyordu.

Pencereyi açarak dışarı eğildi. Aşağıda lobiye
ışık girmesini sağlayan pencere kubbeden başka
bir şey görülüyordu. Otelde havalandırma olduğu
için kimse pencereleri açmaya gerek görmezdi.
Eğer cesedi dışarı atmaya başarsam kimse uzun
süre onu farkedemez, diye düşündü Bayamo.

Tereddüt etmeden cesede döndü. Ölü vücudu
ayaklarından sürüyerek pencereye getirdi. Ne kadar
da ağırdı. Dişlerini sıkarak cesedi dışarı sarkıtmayı
başardı. Son bir gayretle onu itti ve ceset aşağı düş-
tü.

— Adios maricon! diye mırıldandı Luis Miguel.

Polisin cesedi boşlukta kayboldu. Luis Miguel cansız bedeninin betona çarpan sesini duydu. Ceset lobiye aydınlatan penCere girintilerinden birine yuvarlanmıştı.

* * *

— Hey! Bir içki ister misin?

Iraklı adam Herminia'nın çevresinde pervane gibi dolanıyordu. Genç kız lobiye ışık girmesini sağlayan pencere bölümlerinin önündeki koltuklardan birinde oturuyordu. Genç kız bir an Iraklı ile beraber olmayı geçirdi aklından. Araplar'ın cebinin dolgun olduğunu duymuştu.

Ama bu işi bir başka sefere bırakmaya karar verdi. 2210 numaralı odada olanlar sinirlerini bozmuştu. Iraklı yine de kızdan bir şeyler koparacağını umarak:

— 887 numaralı odadayım, dedi.

O sırada camlı bölme gümbürdedi. Vitray parçalara ayrıldı. Karanlık bir cisim cama çarpmıştı. Herminia korkuyla bağırarak yerinden fırladı. Polisin kafası betona çarparak parçalanmıştı. Arap gözlerini cesetten ayıramıyordu. Lobidekiler camda oluşan boşluğa bakarak olay yerine geldiler.

Üniformalı bir polis kalabalığı yaparak onlara yaklaştı. Lobide şimdi çığlıklar yankılanıyordu.

— İntihar etmiş! dedi birisi.

Herminia gözlerini faltaşı gibi açmış, cesede bakıyordu. Adamı yeşil gömleğinden tanımıştı. Bu bir intihar değildi. Herminia hareket edemiyor ve daha fazlasını düşünemiyordu. Az sonra güçlü kolların kendisini geri çektiğini hissetti. Başını çevirince Luis Miguel'in bakışlarıyla karşılaştı. Bayamo'nun onu usulca BMW'ye götürmesine izin verdi. Miguel

direksiyona geçerek Malecon'a saptı ve Rampa'ya yöneldi. Çok geçmeden Hotel National'in yakınında, denize bakan bir yamaçta arabayı durdurdu.

Luis Miguel motoru susturdu. Elinin tersiyle ensesinden aşağı süzülen terleri sildi. Elleri hâlâ hafifçe titriyor, kalbi son hızla çarpmaya devam ediyordu.

— Ne oldu? diye sordu Herminia yumuşak bir sesle.

— Kes sesini! diye homurdandı Kübalı, genç kıza yan gözle bakarak.

Sonra genç kıızı baştan aşağı süzdü. Aniden benliğini bir öfke kaplamıştı. Başına gelenlerin sorumlusu bu küçük fahişeydi. Bayamo kızın gırtlaklarını sıkı tutuyordu.

Herminia da bu nefretin farkında olmalıydı. Eli araba kapısının tokmağında. Fısıldar gibi konuştu:

— Korkuyorum! Eve döneceğim.

— Bir yere kıpırdama! diye söylendi Luis Miguel. Bir yandan da kızın bileğini sıkıyordu.

Kızın kolunu bırakmadan düşünmeye koyuldu. Polisin ölümü büyük bir soruşturmaya neden olacaktı. Ufak çapta bir araştırma görevlileri doğruca 2210 numaralı odaya götürecekti. Ve sonra... Bayamo polis arkadaşlarının nasıl çalıştıklarını bilirdi. 2210 numaralı odada kalan Çekoslovakyalı dostu, odayı kime verdiğini söyleyecekti.

Daha da kötüsü CIA'nın adamı Gerald Svat'ın sürekli izleniyor olmasıydı. Soruşturmayı yürütenler Bayamo'yu suçlamakta gecikmeyeceklerdi. Ne de olsa Bayamo gibi bir adam, bir kızla odada yakalandığı için bir polisi öldürmezdi.

Herminia'yı şimdi öldürecek olsa bile şüpheleri

üstüne çekecekti. Önünde sadece iki seçenek kalıyordu: Ya sakın sakın bürosuna geri dönecek, olaylarla yüz yüze gelecekti. Bu durumda soruşturmanın onu doğrudan sanık koltuğuna oturtması kaçınılmazdı. Bir kez tuzığa düştü mü, kurtulmasının imkânsız olduğunu biliyordu. Ya da kaçıışı şimdiden planlayacak ve yeni dostlarına haber verecekti.

Dakikalar boyunca hareket etmeden düşüncelere daldı. Malecon'dan geçen arabalara boş gözlerle bakıyordu. Sonunda Herminia'ya kurnaz bir edayla gülümsedi.

— Evine dönebilirsin, dedi. Korkmana gerek yok. Neler söylemen gerektiğini sana anlatacağım. Daha sonra ise bana yardım etmen gerekecek.

* * *

Sekreteri seslendiğinde Gerald Svat rapor hazırlamakla meşguldü.

— Bay Svat! Gelin bakın!

Svat, Malecon'u olduğu gibi gören pencereye yaklaştı. Bir araba ön kaputu açık olarak eski Amerikan Konsoloslugu'nun önünde duruyordu. Şoför kaputun içine gömülmüş gibiydi.

Kübalı bir polis o tarafa doğru koşuyordu. Amerikan Konsoloslugu'nun yakınlarına Kübalılar'ın yaklaşması yasaktı. CIA görevlisi Svat sahneyi dikkatle izliyordu. Polis şoförle konuştuktan sonra adam yeniden arabayı hareket ettirmeyi denemişti. Ama uğraşları boşa gidiyordu.

Tekrar tartışmaya başladılar. Gerald Svat hâlâ gözlerini onlardan ayıramıyordu. Sonunda şoför açık bagaja kırmızı bir eşarp bağlayarak polisle birlikte uzaklaştı.

Gerald Svat birkaç saniye daha dalgın gözlerle olay yerine baktıktan sonra döndü ve CIA'nın ora-

daki büro şefi David Greig'in odasına girdi. David Greig onu görünce başını kaldırdı.

— David, diye söze başladı Gerald Svat. Sanırım büyük bir sorunla karşı karşıyayız. Bayamo ilk tehlike sinyalinin yolladı. O randevuyu kaçırdıktan sonra her şeyin yolunda gidemeyeceğini tahmin ediyordum ama bu kadarını da beklemiyordum doğrusu.

II. BÖLÜM

— İşte Küba vizeniz. Pasaportunuz, burada yaşayan bir vatandaşın adına düzenlendi. İki kredi kartınız var: Visa ve Diner's. Küba'da bu kadarı yetecektir. Hiçbir tehlike söz konusu değil. Havana'daki merkez bütün ayarlamaları yaptı. Ne güzel! Nefis bir tatil yapacaksınız.

CIA'nın Viyana'daki görevlisi gülümseyerek Malko'ya gerekli belgeleri uzattı. Malko pasaportu açtı, ilk sayfaya baktı. Yeni ismini okudu: Mark Linz. Neyse ki kıyafetlerindeki baş harfleri değiştirmesi gerekmeyecekti. İşi: Ticari ajan. Yeni kimliğine göre Viyana'da 45 Statelstrasse'de ikâmet ediyor gözüküyordu. Eline Viyana-Paris-Havana gidiş bileti vermişlerdi. Dönüş bileti ise ucuz tarifeliydi.

— Air France Porto-Rico üzerinden 747'lerle uçuyor, dedi Malko görevliye bakarak. Pointe-à-Pitre üzerinden birinci mevki uçabilirdim. Sizce de daha hoş olmaz mıydı?

— Porto-Rico üzerinden Havana'ya gitmeniz olanaksız. Bir başka sefere de Air France ile uçarsınız.

Görevli geri kalanları da Malko'ya uzattı. Bunlar dolar ve seyahat çekleriydi. Ayrıca iki film kasedi olan Polaroid marka bir fotoğraf makinesi de vardı.

— Kübalılar beni fotoğrafımdan tanımazlar mı?

CIA'nın genç büro şefi Bili Mac Millan kendin-

den emin bir edayla başını salladı.

— Turist kartları seyahat acentaları tarafından verilir. Kübalılar'ın dövize öyle ihtiyaçları var ki... Yoksa sizi oraya bu kadar kolay gönderemezdik. Ama herhangi bir sorun yok. Havana'daki büromuz her şeyin yolunda olduğunu söylüyor.

Malko bu işten pek hoşlanmamıştı. Yasadışı yollardan komünist rejimin hakim olduğu ülkelere pek gönderilmezdi. Komünist bir ülke onlar için düşman bir ülkeydi. Eğer enselenecek olursa senelerce hapiste yatması işten bile değildi. Sacher'de kahvaltısını etmekte olan Alexandra'yı düşünmeden edemedi. Ne kötü, nişanlısını bile yanında götürüyordu.

Evrakları çantasına koydu. Mark Linz. Bu yeni ismine alışması gerekiyordu. Bili Mac Millan Malko'ya dostça bakarak:

— Siz en iyi ajanlarımızdan birisiniz, dedi. İşi kabul edeceğinizi biliyordum.

Eğer kış yaklaşmasaydı Malko bu işi geri çevirebilirdi. Ama bu mevsimde Liezen'deki şatosu hep tehlike sinyalleri verirdi: Damı akar, merkezi ısıtma sistemi arızalanırdı. Yemek odasının kalkan duvar kâğıtlarını ise hiç hatırlamak istemiyordu Malko.

— Pekâlâ, dedi. Eğer ölecek olursam Arlington'a gömülmek istediğimi unutmayın lütfen. Bu arada oraya hangi görevle gittiğimi öğrenebilir miyim?

— Size kısaca özetleyeyim, dedi Amerikalı. Aylardan beri İngilizler Prag'da Küba Gizli Servisinin bir üyesi olan bir adamla ilgileniyorlardı. Tabii bizim hesabımıza. Adamın adı Luis Miguel Bayamo. Adam bizim için hayati değer taşıyan bilgilere sahipti. Yıllardır dış ülkelerdeki Küba ajanlarını kendi safımıza çekip, Küba Gizli Servisleri bünyesinde hesabımıza çalışan bir istihbarat ağı oluşturmuştuk.

Bayamo'nun öğrendiğine göre bu ajanların çoğu Küba Hükümeti tarafından geri çağırılarak ülkelerine dönmüşlerdi. Tabii bize de ihanet ediyorlardı. Bayamo bu adamların bir listesini bize satmak istiyordu. Yaklaşık altı hafta önce Bayamo da Küba'ya çağırıldı.

— Yoksa amirleri ondan da kuşkulandılar mı?

— Hayır, hayır. Bir müddet Havana'da görev yapmasına, daha sonra tekrar yurt dışına gönderilmesine karar vermişler. Büyük ihtimalle de New York'a, Amerika'ya...

— Ya sonra?

— Sonra beklenmedik bir şey oldu. Havana'da onunla bir posta kutusu aracılığıyla irtibat kuruyorduk. Oradaki merkezimizin adamlarından Gerald Svat'la Habana Libre Oteli'nin bir odasında randevu ayarlamışlardı. Svat buluşma yerine gitti ama kapıyı kimse açmadı. Svat içerideki silah seslerini de duymuştu. Hemen oradan ayrıldığını söyledi. Aynı gün, kısa bir süre sonra Habana Libre Oteli'nde garip bir olay olmuş. Bir adam öldürülmüş. Adamın cesedini otelin hava boşluğunda bulmuşlar. Sonradan bu adamın Küba Güvenlik Servisinden olduğunu öğrendik. Ertesi gün Bayamo", daha önceden belirlediğimiz şifreyle tehlike sinyalinin gönderdi.

"Bu sinyal yeni bir randevuyu haber veriyordu. Svat bütün riskleri göze alarak o buluşmaya gitti. Ama randevu yerinde Bayamo'nun yerine, Herminia adında bir kız vardı. Herminia ona Bayamo'nun G2 tarafından arandığını ve Havana'da gizli bir yerde saklandığını anlatmış. Bayamo derhal ülke dışına çıkmak istediğini söylemiş.

— Doğrusu çok iyi haberler getirmiş, dedi Malko.

Viyana'daki büro şefi bu espriye gülümsemedi

bile.

— Havana'daki merkezimiz adamın isteğini yerine getirmek için çalışmalara başladı. Bu çok önemli bir operasyondur ve dışarıdan yardım almadan yürütülemezdi. İşte sizin Küba yolculuğunuzun nedeni buna dayanıyor. Herminia'nın Svat'a anlattıklarına göre Bayamo sadece bizim adamlarımızla görüşüyormuş. Kübalılarla hiç irtibatı yokmuş. Oradaki bütün ajanlarımızın sıkı bir gözetlemede tutulduklarını biliyoruz. Bu yüzden dışarıdan birinin yardımına gerek duyduk.

"Sizin göreviniz Bayamo ile irtibat kurmayı sağlamak olacak. Size nasıl bir yol takip edeceğinizi anlatacağım. Daha sonra Havana'daki merkez aracılığı ile Bayamo'yu ülke dışına çıkartacaksınız.

— Ya ben ne olacağım? diye sordu Malko.

— Eğer her şey yolunda giderse, sekiz günlük turistik seyahat süreniz dolunca siz de Küba'yı terkeceksiniz.

— Ya terslikler olursa? Nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumun herhalde farkındasınız...

— Oradaki merkez size gerekli her türlü yardımcı yapacaktır.

Malko buruk bir ifadeyle gülümsedi. CIA ile çalışmak kadere karşı gelmekten farksızdı. Büro şefi odaya çöken sessizliği bozmak istercesine saatine bakarak:

— Sizi havaalanına götüreyim, dedi.

— Teşekkürler, dedi Malko. Kontes Alexandra bu görevi sizden önce üstlendi.

Eğer ömrümün geri kalan bölümünü bir Küba hapisanesinde geçirecekse, oraya düşmeden önce yanında Alexandra'dan başkasını istemezdi.

— Peki. O halde görevinizi nasıl yürüteceğinizi açıklayabilirim. İki ana konu var: Öncelikle Gerald

Svat'la görüşmek üzere Küba'ya sağ salim vardığınızı oradaki merkeze bildirmeniz gerek. Svata'ın elinde Bayamo için hazırlanmış sahte bir pasaport var. Sonra Bayamo ile irtibat kuracaksınız.

— İlk randevuyu nasıl ayarlayacağım?

— Şehrin eski bölgesinde bir bar-restoran var: Bodeguita del Medio. Hemingway'in en beğendiği yerlerden biridir. Bütün turistler oraya giderler. Duvarları resimlerle ve yazılarla kaplıdır. Restoranın giriş salonunda bir taksi çağırma telefonu var. Telefon ediyormuş gibi yaparak duvara yeşil kalemle "Mathilda" adını yazın ve bir kalp resmi çizin. Kübalı ajanlarımızdan biri her gün oradan geçer. Notunuzdan sizin Küba'da olduğunuzu anlayacaktır.

"Ertesi gün saat altı sularında Opera'nın karşısındaki Plaza Jose Marti'ye giderek bir banka oturacaksınız. Ama daha önce aynı caddedeki Poesia Moderna adlı kitabevinden "Fidel y la Religion" adlı kitabı almalısınız. Parka gittiğinizde elinizde bu kitap olmalı. Kitabın iyice görünmesi gerektiğini unutmayın. Adamlarımızdan biri sizi orada bulacak ve sizi Gerald Svata'ya ulaştıracak. Eğer o gün gelen olmazsa ertesi gün yeniden gidin.

Bu bir çocuk oyunundan farksız, diye düşündü Malko. Ama tedbirli olmak gerektiğini biliyordu:

— Ya Luis Miguel Bayamo?

— Bayamo'nun küçük dostu Herminia Tamargo ile irtibat kuracaksınız.

— Nasıl?

— Kızın evine gitmeniz söz konusu değil. Evi sürekli gözetleniyor. Kübalıların yabancılarla ilişki kurması yasak.

— Hayalet kılığına mı gireceğim?

— Hayır. Herminia Tamargo Tropicana'da dans eder. Siz bu tip kulüplerin meraklısı amatör bir turist

rolünde olacaksınız.

Malko adama dehşetle baktı.

— Bana bakın! Niyetiniz benden kurtulmak mı? Eğer bu kız Bayamo'nun sevgilisiyse sürekli izleniyordun Siz de beni aslanın ağzına atıyorsunuz.

CIA'nın -Viyanadaki büro şefi güven vermekten ziyade alaylı bir gülüşle:

— Bunu düşünmedik sanmayın! dedi. Havana büromuzun bildirdiğine göre kız 'temiz', yoksa Gerald Svata'ı bulması da söz konusu olamazdı. Kübalılar onu mutlaka bir sorgulamadan geçirmişler ve kızın bir şey bilmediğine karar vermişlerdir.

Malko kuşkulu gözlerle ona baktı:

— Sakın bize bir tuzak hazırlıyor olmasınlar?

— Dinleyin, dedi Amerikalı. Tehlikenin varlığı inkâr edilemez. Ama siz işini iyi yapan bir ajansınız. Nerede, nasıl davranmanız gerektiğine karar verebilirsiniz.

— Evet ama geç kalmış olabilirim. O kızla irtibat kurmak bile başlı başına bir risk.

Öteki başını salladı:

— Hayır. Tropicana çalışanlarının yarısı her akşam turistlerle birlikte dışarı çıkarlar. O kalabalığın içinde dikkat çekmezsiniz. İrtibat kuracağınız kız kendisine bu şekilde yaklaşmanızı istedi. Ne yapacağını bilen biri...

Bakışları karşılaştı. Malko bu işi hâlâ geri çevirebilirdi. Ama başarabileceğine de inanıyordu.

— Pekâlâ, size Küba purosunu getireceğime söz veriyorum, dedi ayağa kalkarken. Tabii geri dönersem...

— Saçmalamayın, dedi istasyon şefi. Siz kolay yutulur lokma değilsiniz.

— Kimse bir 357 Magnum mermisi kadar hızlı koşamaz Bay Mac Millan, dedi Malko kendinden

emin bir edayla. Dua edelim de Tanrı yardımcım olsun.

CIA'nın istasyon şefi işin sonuca bağlanmış olmasından memnun, odadaki mini bara yönelerek kendisine bir Stolychnaya, Malko'ya da bir kadeh Gaston de Lagrange doldurdu.

— Görevinizin şerefine! diyerek kadeh kaldırdı.

Buzlu votka Malko'nun neşesini yerine getirir gibi oldu. Beş dakika sonra Amerikalı onu asansöre bindiriyordu.

— Size iyi şanslar diliyorum, Bay Linge.

Malko Rolls Royce'un direksiyonuna geçtiğinde kendini pek de rahat hissetmiyordu. Görev başında ölmek bir oyun gibi geliyordu ona, ama bir Küba hapisanesinde çürüyüp gitmeyi düşünmek bile tüylelerini ürpertiyordu.

Alexandra onu Sacher'in köşesinde bekliyordu. Malko'nun geldiğini görünce arabaya bindi. Deri bir elbise giymişti, son derece çekici görünüyordu. Malko ondan uzak kalacağı günleri düşünmek bile istemedi.

Sonunda havaalanına vardılar. Gidiş salonuna geçtiklerinde Malko kendini daha fazla tutamadı. Nişanlısının dudaklarına tutkuyla eğildi. O anda hoparlörden de uçağının kalkış anonsu yapılıyordu.

* * *

Görevli polis pasaportu aldı. Bıyıklı, sakalı uzamış ve yorgun suratlı bir adımdı. Soluk gri renkli üniformasının üzerinde İçişleri Bakanlığı-Göçmen Bürosu' yazıyordu. Malko kalbinin son hızla çarpmasına engel olamıyordu. Küba'daydı! Birlikte yolculuk yaptığı Ruslar ondan da bitkin gözüküyorlardı. Yolculuk gerçekten de yorucu geçmişti. Jose Marti Havaalanı havalandırma sistemi bile olma-

yan derme çatma bir yerdi. Bir turist grubu rehberlerine dert yanıyordu. Saat sabahın ikisi olmasına rağmen bunaltıcı sıcak Malko'nun omuzlarına çökmüştü.

— Bienvenido senyor.

Görevli polis ilgisiz bir ifadeyle yepyeni pasaportunu Malko'ya geri uzattı. Onun için Mark Linz diğerlerinden farksız, bol paralı bir turistti. Kübalılar'a göre saygın biriydi. Malko daha bir saat kadar bavullarını almak üzere bu sıcaklığın altında bekleyeceğini düşündü. Sonunda bir taksiye bindiğinde:

— Victoria Oteli'ne lütfen, dedi.

Yolda Lenin'in doğumunun 120. yılını kutlayan büyük bir afişe rastladılar. Afişte gelecek günlerin güzelliğinden söz ediliyordu.

Victoria Oteli dört katlı, denize fazla uzak olmayan bir oteldi. Kapının önünde gri üniformalı bir polis bekliyordu.

— Neden polis var? diye sordu şoföre.

— Kübalılar'ın otellere girmesi yasaktır.

Malko'nun tek dileği bir an önce duş alıp, karnını doyurmaktı. Ama bar çoktan kapanmıştı, oda servisi bölümünde de kimsecikler yoktu. Neyse ki odasının havalandırması çalışıyordu.

Yatağa uzandı. Küba'ya bu kadar rahat giriş yapabilmesine şaşırmişti.

Umarım çıkmak da girmek kadar kolay olur, diye geçirdi aklından.

* * *

Capri Oteli, Victoria Oteli'nin iki blok ötesindeydi. Her zaman müşterilerle dolup taşardı. Otelin içindeki turizm bürosundan şehir turları ve gazinolar için yer ayırtmak mümkündü. Malko masaya yaklaştı ve:

— Bu akşam, Tropicana için bir yer ayırtmak is-

tiyordum, dedi.

— Yirmi beş dolar verir misiniz lütfen? dedi görevli kız. Gösteri saat 22.30'da başlar. Oraya giden bir turist otobüsümüz var. Saat 21.00'de kalkıyor.

— Arabam var, dedi Malko.

Yaklaşık on beş dakika önce Havanauto'dan bir Nissan kiralamıştı. Hiçbir sorunla karşılaşmıyordu. Yoksa Küba Güvenlik Örgütleri Malko'ya ayrıcalıklı mı davranıyorlardı? Malko en güvenli silahını Liezen'deki şatosunda bıraktığını hatırladı.

Malecon'a inen Rampa'da ilerlerken motosikletli bir polis yanından hızla geçtiğinde Malko'nun yüreği ağzına geldi. Her taraf polis kaynıyordu.

Malecon sahil yolunu sonuna dek izledikten sonra şehrin eski bölgesine yöneldi. Arabasını park ederek Vieja Habana'nın dar sokaklarında yoluna yaya olarak devam etmeye karar verdi. Bodeguita del Medio'yu görmemek mümkün değildi. Kalabalık bir insan topluluğu içeri girmek için polis gözetiminde kuyruğa girmişlerdi. Malko'nun dolarlarını gören Kübalılar saygı dolu bir ifadeyle ona yol açtılar. Bar tıklım tıklım doluydu. Barmen seri bir şekilde mojito hazırlıyordu.

Malko kendine güçlkle bir yer açarak bir mojito ısmarladı ve etrafı incelemeye koyuldu. Duvarlar ünlü sanatçıların afişleriyle doluydu. Ayrıca her dilde yazılara rastlamak mümkündü. Malko mojitosunu tezgâha bırakarak ayağa kalktı. Dış koridordan restoranın üç küçük salonuna geçti. Taksi telefon kulübesi sol tarafta, en dipteydi. Malko almacı kaldırarak gelişigüzel tuşlara bastı. Aynı anda da yeşil bir kalemle duvardaki yazıların arasında güçlkle bulabildiği boş yere kod mesajını yazmaya çalıştı. Sonra bara dönerek içkisini bitirdi. Tekrar dışarı çıktı.

CIA'dan cevap gelmesini beklerken turist rolünü oynamaya devam etmesi gerekiyordu. Herminia ile buluşana kadar nasıl zaman öldüreceğini düşünüyordu,

* * *

Burası Foliberjer'in Küba şubesi gibiydi. Vahşi bir ormanı andıran dekor içinde, konga müziği eşliğinde dansçılar programa hazırlanıyorlardı. Kulüpte sadece turistler vardı. Buraya Kübalılar'ın girmesi yasaktı. Malko ilk sırada oturuyordu.

Gösteri başladığında Malko sahneye çıkıp dansçıların arasına karışmamak için kendini güç tuttu.

Müzik son derece hareketliydi. Malko garsonlardan birini çağırdı ve sahnede bir süredir dikkatini çeken kızı işaret ederek:

— Şu sarışın kız kim? diye sordu.

— Adı Herminia'dır senyor. Çok iyi dans ediyor değil mi?

Malko cebinden beş dolar çıkartarak parayı katladı ve garsonun avucuna sıkıştırdı.

— Onunla bir bardak içki içmek isterdim.

Kübalı garson etrafına bakındı, parayı cebine koyarak uzaklaştı. Yarım saat kadar sonra geri dönüp Malko'nun kulağına fısıldadı:

— Gösteriye ara verdikleri zaman kızı kuliste görebilirsiniz.

Görünüşe bakılırsa Malko'nun teklifi kızı rahatsız etmemişti. Bu, iyiye işaretti.

* * *

Seyirciler dağılmaya başlamıştı. Malko açık havadaki sahnenin etrafından dolaşarak ağaçların arasından geçti. Karanlıkta üniformalı polisleri seçebiliyordu. Ama polisler Malko ile ilgilenmiyorlardı. Kostümlerini henüz çıkarmamış olan dansçı kızlar masaların çevresine oturmuşlardı. Malko iki siyah

dilberin arasında oturan Herminia'yı seçmekte güçlük çekmedi.

Genç kız da onu görünce arkadaşlarının yanından ayrılarak Malko'ya yaklaştı.

— Como esta senyor?

İnsanı baştan çıkararak bir gülümsemesi vardı.

— Adınız Herminia mı?

— Si senyor.

— Benimle bir içki içer misiniz?

Kız göz ucuyla ona bakarak:

— Fazla vaktim yok, dedi. Hem kurallara göre turistlerle oturmamız yasaktır.

Bunları söylemesine rağmen Herminia Malko'nun yanından uzaklaşmıyordu.

— Ortak bir dostumuz var, dedi Malko.

Herminia kaşlarını çattı.

— Ah, Havana'da mı oturuyorsunuz senyor...?

— Linz, dedi Malko. Sanırım Luis Miguel'i tanıyorunuz.

Herminia'nın yüz ifadesi aniden değişir gibi oldu. Bakışları karardı. Malko onun gideceğini sandı.

Birden genç kızın bakışları arkada bir yere takıldı. Tedirgin olan Malko dönüp baktı. Bir ağaca yaslanmış insan gölgesini seçmesi birkaç saniyesini aldı. Guayabera giymiş bir adam onları izliyordu. Malko damarlarındaki kanın çekildiğini hissetti. Herminia'nın dudakları arasından bir sözcük döküldü:

— Polis.

III. BOLUM

Malko dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Tropicana'nın gürültüsünü bir sis perdesinin ardından duyar gibiydi. Kafasından bir film şeridi gibi yüzlerce düşünce geçmekteydi. Hapishane, Liezen'deki şatosu, Alexandra... Eğer kimliği anlaşılabilirse Malko'nun buradan kurtulma şansı yoktu. Hapse düşmektense bu ülkede can vermeye razıydı.

Herminia onu kolundan çekerek polisten uzaklaştırdı. Bir ağacın arkasına gizlendiler.

Genç kız Malko'ya yaklaşarak:

— Gerçekten Luis Miguel'in dostu musun? diye sordu.

— Evet.

— İsmi ne?

— Mark Linz. Ama o beni tanımaz. Avrupa'dan geliyorum.

Herminia kuşkulu gözlerle genç adama baktı.

— Doğru söylediğini nereden bileyim?

— Konuş onunla, diye yanıtladı Malko. Beni Gerald'ın gönderdiğini söyle. O anlayacaktır.

Herminia ona cevap vermek yerine çekici bir edayla Malko'ya bakarak kısık bir sesle:

— Dikkat! dedi.

Az önce onları gözleyen polis bir sigara yakarak yanlarından geçiyordu. Herminia vücudunu Malko'ya iyice yaslamıştı. Polis uzaklaşınca Herminia da geri çekildi.

— Bir saat sonra gösteri sona erince, seni Linea

yolunun girişinde, sağ taraftaki servis istasyonunda bekleyeceğim. Araban var mı?

— Evet.

— Güzel. Şimdi bana 5 dolar ver. Şu polis için...

Herminia eliyle sırtı onlara dönük polisi gösteriyordu. Malko genç kıza parayı vererek sahnenin bulunduğu alana geri döndü. Uzaktan Herminia'nın polislerle bir şeyler konuştuğunu görebildi. Zarlar atılmıştı. Yerine oturdu. Müzik başladı. Tüylü giysileriyle dansçılar yeniden sahneye çıktılar.

* * *

Malko Tropicana'dan çıkmak için Habanatur'un turist otobüslerinin arasından ilerledi. Birkaç iri yağmur damlası yüzüne çarptı. Malko Herminia'yı kalabalığın arasında şöyle bir seçebildi. Genç kız saçlarını yeşil bir kurdelayla bağlamıştı.

Benzin istasyonu kapalıydı. Kocaman bir pano'ya 'no gasolina' yazılmıştı. Malko arabayı park ederek beklemeye koyuldu. Turist otobüsleri yerden toz kaldırarak geçmeye başlamıştı. On dakika sonra Herminia geldi. Giysisini değiştirmişti. Üzerinde daracık bir kot pantolonla bir tişört vardı. Beline de kalın bir kemer takmıştı.

— Vamos!

Malko arabayı çalıştırarak sağa saptı. Çok geçmeden peşlerine bir araba takıldı. Herminia dışlerinin arasından homurdandı:

— Maricon!

— O da ne demek?

— Polisler, dedi genç kız. O polis beni takip etmeyeceğine söz vermişti. Onu, geceyi seninle geçireceğimi söyleyerek kandırdım.

Lada marka araba şimdi arka lanndaydı.

— Bizi Luis Miguel yüzünden izliyor olamazlar

mı? dedi Malko kuşkuyla.

— Hayır! Eğer bir şeyden şüphelenselerdi şimdi çoktan G2'nin işkence merkezi Villa Marista'da olurduk. •

— Nereye gidiyoruz? diye sordu Malko gözünü dikiz aynasından ayırmadan.

— Bir posada'ya... Meydandan sağa döneceksin.

Plaza de la Revolucion'a geldiklerinde Lada hâlâ peşlerinde idi.

— Luis Miguel'i bulmaya mı gidiyoruz? diye sordu Malko. Giderek endişelenmeye başlamıştı.

Herminia bu soruya cevap vermedi.

— Dikkat, yavaşla. Giriş kapısı sol tarafta. İçeri gireceksin.

Malko direksiyonu çevirdi. Farlar giriş kapısını aydınlattı. Malko bahçe içinde, müstakil bir evin önünde sıralanmış arabaları görünce şaşırıldı. Her arabada flört eden sevgilileri görmek mümkündü.

— Burası bir randevuevi mi? diye sordu.

Herminia gülümsedi.

— Elbette! Şimdi buluşma saati. Sen sıraya girme, doğruca en dibe git. Bana da bir onluk ver.

Malko parayı uzatınca Herminia arabadan atladı ve eve doğru koştu.

Malko geriye baktı. Polislerin Lada'sı 2. Cadde'nin karşı kaldırımında durmuştu. Polislerden biri camı indirmiş, onları göz hapsinde tutuyordu. Herminia tekrar Malko'nun yanına geldiğinde bu kez ikisi birlikte eve yöneldiler. Kübalı genç kız bıyıklı bir adamla birkaç kelime konuştuktan sonra adamın eline on dolar sıkıştırdı. Malko'yu tahtaları gıcırdayan merdivene doğru sürükledi. Aşağı inen bir çift gördüler, ilk kattaki oda rutubet kokuyordu. Herminia ışığı yaktı ve çantasını yatağa fırlatarak:

— Kimlik sorulmayan tek yer burası! dedi.
Herminia yatağa oturarak bir sigara yaktı. Malko kızın kendinden emin davranmasına rağmen korkudan titrediğini farketmekte gecikmedi.
— Amerikalı mısın? diye sordu Herminia.
— Hayır, diye yanıtladı Malko. Ama onların hesabına çalışıyorum.
Kız başını salladı.
— Buraya da Luis Miguel'i götürmek için geldin, öyle mi?
— Evet.
— Çok zor olacak.
— Biliyorum. Onunla konuşmalıyım.
— Birkaç dakika sonra ona haber vereceğim. Aşağıda bir telefon kabini var.
Herminia burayı çok iyi biliyordu. Malko'ya gülmüsedü.
— Buraya sık sık gelirim. O yüzden bu akşam da benden kuşkulamadılar. Luis Miguel'in paraya ihtiyacı var.
— Nerede şimdi?
— Bazı dostlarının yanında kalıyor. Ama bu onlar için çok tehlikeli, korkuyorlar. Luis Miguel de onlara para veriyor. •
— Niçin saklanıyor?
— Bir polisi öldürdü. Karışık bir hikâyeye. Sana anlatır.
Herminia'nın bu konudan pek söz etmek istemediği belliydi.
— Işığı söndür, dedi.
Malko bu emre boyun eğdi. Herminia pencereyi açarak panjurları kaldırdı. Buradan 2. Cadde çok net gözüküyordu. Polislerin arabası görünürlerde yoktu. Herminia camı kapatırken gülerek:
— iyice emin olmak istediler, dedi. Belki de bana

eşlik edeceklerini sandılar.

— Seni tanıyorlar mı?

— Claro que si! Luis Miguel ortadan yok olunca beni sorguladılar. Hatta işkence gördüm. Onlara hep aynı hikâyeyi anlattım. Habana Libre'de Luis Miguel'le randevum vardı. Sonra onu odada bırakarak oteli terk ettim. Onunla aramda sadece basit bir ilişki olduğunu defalarca söyledim. Yine" de beni üç gün alıkoydular. Serbest bıraktıklarında beni gözaltında tutmaya devam edeceklerini söylediler. Luis Miguel hakkında yeni bir şey öğrenirsem onlara haber verecektim. Neyse, ben birazdan dönerim.

Böyle diyerek çıktı ve birkaç dakika sonra geri döndü:

— Haydi gidelim.

Merdivenleri indiler. Sırada beş araba kalmıştı. Malko Nissan'ın kapılarını açtı. Bahçe kapısından çıktı. 2. Cadde ıssızdı. Polisler ortalıkta yoktu.

— Dikkat! Malecon'a kadar dümdüz devam edeceksin.

Az sonra sahil şeridine vardılar.

— Sağdan git, dedi Herminia.

Malko ıssız Malecon yolunda ilerlemeye başladı. Deniz sol tarafta kalmıştı. Sonunda limana yaklaştıklarında Herminia:

— Burada dur, dedi.

Malko üflense yıkılacakmış izlenimini veren, iki katlı bir evin önünde durdu. Arabadan indiler.

— Luis Miguel burada oturmuyor, dedi Herminia. Bu sadece bir randevu.

Malko ona cevap verecek zamanı bulamadı. İri kıyım bir adam hayalet gibi evden dışarı süzölmüştü. Şimdi tam giriş kapısı ile onların arasında duruyordu. Malko adamın kalın bıyığını, geniş yapılı omuzlarını ve açık renk guayaberasını seçebildi.

Luis Miguel Bayamo. Kaçak G2 ajanı.

Kübalı adam hiç konuşmadan Malko'yı loş bir odaya sürükledi. Herminia da içeri girince adam kapıyı kapattı. Herminia sevgilisine iyice sokulmuştu.

— Siz Luis Miguel Bayamo musunuz? diye sordu Malko.

— Si.

Ses tonu sert ve toktu. İçeride hiç ışık yoktu. Dışarıdan süzülen gecenin aydınlığı altında üç kişinin soluklarından başka bir şey duyulmuyordu. Hanemli ve ılıktı.

— Gerald Svat tarafından geliyorum, dedi Malko. Küba'dan ayrılmanıza yardımcı olacağımı.

Luis Miguel derin bir iç çekti.

— Çok sorunlarım,var.

Sesi yorgundu. Malko onun duvara yaslandığını gördü. Sol koluyla Herminia'nın omuzlarını yakalamıştı. Gözleri karanlığa alışan Malko şimdi kendini daha iyi görebiliyordu.

— Adın nedir? diye sordu Bayamo.

— Mark Linz, diye cevapladı Malko Avrupa'dan geliyorum.

Kübalı tereddüt eder gibi oldu.

— Avrupa mı? Küba'ya ilk kez mi geliyorsunuz?

— Evet.

Kübalı ani bir öksürük krizine tutularak

— Nasıl yapacaksın? diye sordu.

— Sizi buradaki merkezin yardımıyla Küba'dan çıkartacağım.

— Nasıl?

— Henüz bilmiyorum, diye itiraf etti Malko. Gerald Svat öncelikle sizin planlanmanızın neden değiştiğini öğrenmek istiyor. Herminia bana bir polisi öldürdüğünüzü söyledi.

- Mecbur kaldım, diye homurdandı Kübalı. Habana Libre'deki odalardan birinde Geraldo ile randevum vardı. Daha önce Herminia ile birlikte olmak istedim. Herif onu takip etmiş. Odadan çıkmak bilmedi. Eğer elim kolum bağlı otursaydım polis Geraldo ile burun buruna gelecekti. Ben de harekete geçtim ve sonra...

Bayamo sözlerini tamamlamaya gerek görmedi.

— Şu an nerede saklanıyorsunuz?

— Arkadaşların yanında kalıyorum, dedi Bayamo. Ama bana daha fazla katlanabileceklerini sanmıyorum. Ya sen? Sen nerede kalıyorsun?

-Victoria Oteli'ndeyim.

Amerikalı değil misin?

- Hayır, Avusturyalıyım.

-Ama...

-Bana durumuz hakkında daha fazla bilgi vermelisiniz, Bay Bayamo. Bu çok zor bir iş, ama Şirket sizi buradan kurtarmaya kararlı.

-Muy bien, muy bien... diye homurdandı Kübalı. Pasaportumu getirdin mi?

-Hayır diye yanıtladı Malko. Çok tehlikeli olurdu. Pasaportunuzu Gerald Svat getirecek,

-Geraldo ile daha önce tanışmış mıydın?

Hayır.

-Kısaa bir sessizliğin ardından Kübalı'nın sesi tekrar duyuldu.

— Bana arabanın anahtarını ver. Herminia onu yan taraftaki avluya alsın. Araba dikkat çekebilir. Malecon'da polisler hep tur atarlar.

Malko çekinerek anahtarları uzattı. Kübalı Herminia'yı koridora çıkardı. Döndüğünde yalnızdı. Birkaç dakika sonra Malko Nissan'ın motor sesini duydu. Luis Miguel Bayamo'nun soluk alışları hız-

lanmışü. Malko'nun karşısında durarak:

— Söylediğin gibi biri değilsin! dedi sertçe.

Eli guayâberasının altındaki silaha uzandı. Tetiği çekmeye hazırdı. Silahı Malko'ya doğrultarak:

— Kim olduğunu tam olarak açıklamazsan beynini dağıtırım! dedi.

Malko duvara yaslanmak zorunda kalmıştı. Silahın namlusu tam karnının üstündeydi. Şakaklarından süzülen terleri silmek istedi ama hareket edemiyordu. Bayamo'nun blöf yapmadığı belliydi. Dışarıdan Nissan'm motor sesi hâlâ duyuluyordu. Bayamo'nun planı açıktı. Malko'yu öldürecek ve onun arabasıyla kaçacaktı.

Bayamo'nun gözleri öfke saçıyordu. Sanki delirmek üzereydi. Malko bu durumdaki bir adamı ikna edemeyeceğini biliyordu.

Kendini güçsüz hissediyordu. Kaçmayı deneyecek olsa sırtına en az üç kurşun yiyeceğini biliyordu. Sesine sakın bir ton vermeye çalışarak:

— Luis Miguel, büyük bir hata yapıyorsunuz! dedi. Ben CIA tarafından Küba'ya gönderilmiş bir ajanım.

Bayamo omuzlarını silkti.

— Canavarı tanım, çünkü canavar bir dünyada yaşıyorum. Sen Prag'dan geldin. Hatta seni tanıyorum galiba. O aptallar kafamın çalışmadığını sanıyorlar. Buraya kadar gelmen büyük cesaret... Ama beni ele geçiremeyeceksin.

Bakışları donuklaştı. Silahını çekecekti. Malko damarlarındaki kanın donduğunu hissetti. Bu fare delrinde göçüp gitmek çok aptalcaydı.

IV. BOLUM

- Bu büyük bir hata! diye tekrarladı Malko sakinliğini korumaya çalışarak. Ben Doğu blokundan bir ajan değilim. Eğer beni öldürecek olursanız Küba'dan asla çıkamazsınız. Kendi intiharınızı hazırlamış oluyorsunuz.

Birkaç saniye boyunca zaman durmuş gibiydi. Luis Miguel Bayamo silahı hâlâ Malko'ya doğru tutuyor ve hüzünlü bir ifadeyle genç adama bakıyordu. Malko gözlerini silahın tetiğine dayalı işaret parmağından ayıramıyordu. Kübalı derin derin soluk alıyordu. Terden Malko'nun gömleği de sırtına yapışmıştı. Malecon'dan geçen bir kamyonun homurtusu duyuldu.

Luis Miguel Bayamo ağır ağır silahı indirdi.

— Baha bir kanıt göster! dedi daha sakin bir sesle.

— Kanıtım yok, diye yanıtladı Malko. Dün akşam Viyana'dan doğruca buraya geldim. Henüz buradaki bürodan kimseyle konuşmuş değilim. Sizin hikâyenizi biliyorum ve görevim de bununla ilgili. Hepsini bu.

Luis Miguel Bayamo'nun öfkesi başladığı gibi çabucak sönmüverdi. Kübalı adam sol eliyle alnında biriken terleri sildi.

' — Geraldo ile nasıl irtibat kuracaksın? diye sordu.

— Bir posta kutusu aracılığıyla.

— Küba'ya nasıl girdin?

— Sahte bir kimlik kullandım. Onların kayıtlarında bir turist olarak gözüküyorum. Bana verilen bilgiye göre, ülkeye giriş yapanları kontrol için iki hafta süre gerekiyormuş. Viyana bürosu G2 için bunlarj söyledi.

Bayamo, Malko'nun sözlerini onaylarcasına başını salladı.

— Doğru. Seni hemen ele geçirmediklerine göre emniyettesin demektir. Ama adamlar her tarafa dağılmış durumdalar.

Bayamo rahatlamış gözüküyordu. Silahını elinden bırakmadan kolunu aşığındirdi. Malko ona sıcak bir edayla gülümsedi.

— İkna oldunuz mu?

— İkna olmaya zorunluyum. Ama yemin ederim, bana yalan söylediyse beynini dağıtacağım.

Malko konuyu daha fazla deşmek istemedi. Kafasını meşgul eden başka bir sorun vardı.

— Beni Herminia ile gördüler. Sanırım kızı sürekli takip ediyorlar.

— Zannetmiyorum, dedi Luis Miguel. Herminia rolünü iyi oynadı. Adamlar onu küçük bir fahişe olarak görüyorlar. Ama yine de tedbiri elden bırakmamamız lazım.

— Herminia şimdi nerede?

— Arabada. Olağıandışı bir şeyle karşılaşacak olursa korna çalacak. Avlunun arka tarafında bir çikış daha var.

— Güzel, dedi Malko. Acaba eski dostlarınız bizimle olan ilişkinizi biliyorlar mı?

— Hayır. Bir polisi öldürdüğümü biliyorlar, ama karşı tarafa geçmeye hazırlandığımdan henüz habersizler. Ama her an bu yeni gelişmeyi öğrenebilirler. Bu arada beni koruyan dostumu da büyük tehlikeye sokmuş durumdayım. Sadece geceleri dışarı

çıkıyorum, çok seyrek olarak...

— Ya size Habana Libre'de odasını veren adam? Onun haberi var mı?

— Elbette ki hayır! O bir Çekoslovakyalıdır. Kendisini ondan sonra bir daha görmedim. Belki tutuklanmıştır veya izleniyordur.

— Güvenebileceğiniz başka kimse yok mu?

Kübalı buruk bir gülümsemeyle:

— Anlarsın ya, dedi. Taraf değıştirince insan dostlarını kaybediyor. Beni kaçırmanız çok zor olacak. Herkes tarafından tanınıyoryum.

O sırada koridorda bir gürültü oldu. Malko başını çevirince kapının girişinde bir gölgeyle karşılaştı. Gelen Herminia idi.

— Merak etme yavrum, dedi Kübalı. Her şey yolunda.

Sonra saatine bakarak Malko'ya döndü:

— Artık ayrılmamız gerekiyor. Pasaportu aldığın zaman Herminia'ya haber verirsin. Tropicana tehlikeli bir yer değıldir.

— Ya Herminia ile irtibat kuramazsam?

Bayamo birkaç saniye düşündü.

— Victoria'daki oda numaran kaç?

— 408.

— O halde üç gün içinde bir haber alamazsam seni İberia'dan ararım. Yine aynı saatte burada buluşuruz.

Bayamö'nün tavırlarından yasadışı işlere alışık olduğu anlaşılıyordu. Silahını guayaberasının altından cebine koyduktan sonra elini Malko'ya uzattı.

— Hasta luego. Haydi arabana bin. Herminia ile konuşacaklarım var. Birazdan yanına gelir. Eğer bir polis arabası göreceksin olursan Herminia'yı beklemeden yola çık.

Malko Nissan'a geri döndü. Birkaç dakika sonra

Herminia da geldi.

— Haydi gidelim, dedi. Prado'ya sap. Ben Vieja Habana'da oturuyorum.

Malko Malecon'dan yoluna devam edecek Prado'ya saptı. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Burası ölü bir şehirden farksızdı. Daha sonra Vieja Habana'nın dar sokaklarında ilerlerken Malko Herminia'nın düşünceli olduğunu farketti. Genç kız birdenbire:

— Luis Miguel çok yorgun, dedi. Eğer Küba'dan kurtulamazsa kendini öldüreceğini söyledi.

— İmkânsız başarmak için elimden geleni yapacağım, dedi Malko. Eğer tehlikeli değilse tekrar Tropicana'ya gelebilir miyim?

— Geçen seferki gibi garsonu gönderirsen tehlike yaratacağını sanmıyorum, dedi Herminia. Ben ona biraz para veriyorum, o da beni kolluyor. Yoksa şikâyet eder. Burada sistem böyle işliyor. Sağa sap.

Burası balkonlu, derme çatma evlerle dolu dar bir sokaktı. Herminia bir zemin katı işaret ederek:

— İşte burası, dedi.

Malko ona kapıyı açmak için eğildi. Ama Herminia yerinden kıpırdamaya pek niyetli gözüküyordu.

— Ben de Küba'yı terketmek istiyorum, dedi.

— Luis Miguel bana bundan hiç söz etmedi.

Herminia omuzlarını silkti.

— Umurunda bile değilim onun! Saflece bir sevgiliyim onun için. Miami'ye gittiği vakit senin vereceğin dolarlarla benim gibi yüzlercesini bulacaktır.

— Sanırım, dedi Malko.

Herminia soğuk bir sesle devam etti.

— Eğer beni de buradan götürmezsen ikinizi de ihbar ederim.

— Bu sadece bana bağlı değil, dedi Malko. Ama yapabilirsem...

Bakışları karşılaştı. Herminia'nın bakışları donuktu.

— Bana yardım edeceğine söz vermeni istiyorum. Cici bir kız olacağıma söz veriyorum. Ama lütfen beni arkada bırakma. Yoksa ölürüm.

— Söz veriyorum, dedi Malko.

Bu teminat Herminia'yı harekete geçirdi. Genç kız elleriyle Malko'nun en olmadık yerlerini okşarken dans dışında başka konularda da tecrübeli olduğunu gösteriyordu.

— Luis Miguel sana söylemeyi unutmuş, dedi. Onu saklayan dostu için biraz paraya ihtiyacı var.

Malko fazla sûru sormak istemiyordu. Beş adet yüz doları genç kıza uzattı. Herminia paralan cebine koyduktan sonra kapıyı açtı ve heyecandan uzak bir ses tonuyla:

— Biraz geride park etmiş olan araba polis arabasıdır. Benimle kalıp kalmadığını kontrol etmek için geri geldiler. Onları görmemiş gibi davran. Aslında otelinin önünde bekleyen başka bir polis olduğundan eminim. Otele kaçta döndüğünü not edecektir.

— Bunu her zaman yaparlar mı?

— İşleri bu, diye yanıtladı Herminia. Ben zaten sürekli gözetim altındayım. Ama senin korkmana gerek yok. Sen onlar için dolar zengini bir turistsin. Eh, Fidel'in de dolara ihtiyacı var!

Herminia bunları söyledikten sonra kapıyı çarparak arabadan indi. Malko arabayı hareket ettirince arkadaki Lada da onu taklit etti. Plaza de la Revolucion'a kadar peşpeşe yollarına devam ettiler. Meydanda Lada yan yollardan birine saptı. Beş dakika sonra Malko arabasını Victoria'nın önünde

durdurdu.

* * *

Gündüz gözüyle Havana, terkedilmiş bahçelerden fışkıran yeşil doğaya rağmen zavallı bir görünüm arz ediyordu. Devrimden sonra Fidel Castro, kapitalizmin sembolü olan Havana'yı Karaibler'in kızgın güneşi altında erimeye bırakmış gibiydi.

Malko arabasını Prado Bulvan'na doğru sürdü. Eskiden şehrin onur kaynağı olan bu bölge şimdi iki tarafı bakımsız evlerle dolu iç karartıcı bir yerdi.

Malko arabasını Opera'nın karşısına park ederek Vieja Habana'nın girişindeki Obispo Sokağı'na yöneldi. "Poesia Moderna" kitapevi tam köşede ydi. Vitrinde daha çok politika ağırlıklı kitaplar vardı. Malko'nun "Fidel y la Religion"u bulması zor olmadı. Dışarı çıktı. Akşam saat altıya kadar yapacak bir işi yoktu. Masum turist rolünü oynayabilirdi. Ünlü Este plajı buradan yaklaşık yirmi dakikalık mesafede ydi. Bir gün önceki heyecan dolu akşamdan sonra biraz dinlenmek iyi olacaktı.

Tekrar Prado'dan aşağı indi. Kumsal şeridine ulaşmak için tünelden geçmesi gerekiyordu.

Tünelden çıkınca yol kenarında otostop yapan kızları gördü. Mini etek veya kot pantolon giymiş, sayıları onu bulan bu genç kızlar, yüzlerinde sevimli bir gülücükle ellerini kaldırarak geçen arabaları durdurmaya çalışıyorlardı.

Malko'nun keyfi yerine gelmişti. Arabayı yavaşlattı. Kıvrıkcık saçlı, kumral bir kız dikkatini çekmişti. Kızın üstünde bir şort ve tişört vardı. Malko durunca kız hafifçe öne eğildi ve bembeyaz dişlerini gösteren bir tebessümle:

— Compagnero, a donde vas? diye sordu.

Malko'nun sarı saçlarını görünce bu kez Rusça ve daha soğuk bir ses tonuyla bir şeyler söyledi. Bu-

na karşılık Malko mükemmel İspanyol aksanıyla karşılık verdi:

— Eğer senin yolun üzerindeyse, Santa Maria'ya gidiyorum. Ayrıca Rus da değilim.

— Ben de, diye yanıtladı genç kız. Plaja gidiyordum.

Ve Nissan'a bindi. Arkasında bir toz bulutu bırakarak yol alan 54 model Oldsmobile'i geçtiler. Hava çok güzel, manzara da harikaydı. Malko yol arkadaşına dönerek:

— Avusturyalı bir turistim, dedi. Adım Mark Linz. Ya sen?

— İsmim Raquel. Bir gazetede çalışıyorum, arada bir de mankenlik yapıyorum.

Kızın düzgün ve uzun bacakları Malko'yu etkilemişti. Raquel'in siyah gözleri, dolgun dudakları, değişken havası bir erkeği cezbetmek için yeterliydi.

— Sık sık otostop yapar mısın?

Raquel güldü.

— Yapmak zorundayım! Burada pek araba bulunmaz. Araba sahibi olmak için ya CDR'ye üye olman gerekir, ya da Parti'ye... Üstelik eski model arabalar bile çok pahalı.

— Denize girmek için neden bu kadar uzağa gidiyorsun?

Santa Maria, Havana'dan yaklaşık otuz kilometre uzaktaydı. Raquel cevap vermeden önce biraz te reddüt eder gibi oldu.

— Önceleri Marina Hemingway'e gidiyordum. Oraya sefer yapan bir otobüs vardı. Artık Marina Hemingway'e gitme hakkımız yok.

— Niçin?

— Orası turistlere ayrıldı, diye yanıtladı Raquel rahatsız olmuş bir edayla. Devrim için dolara ihtiya-

cimiz var. İşte bu yüzden kendi yemeklerimizi bile/ yiyemez olduk.

Raquel göz ucuyla Malko'ya baktıktan sonra te- reddütle:

— Küba'da yalnız mısın? diye sordu.

— Evet, dedi Malko. Bir arkadaşım bana eşlik edecekti ama son dakikada bir sorunla karşılaşarak vazgeçti. Ya sen? Evli misin?

Raquel bir kahkaha attı.

— Oh, hayır! Burada evlenmek bir çılgınlıktır! Bir apartman dairesi bile bulamazsın. Bulduğunda da en az on iki yıl orada oturman gerekir.

Yol şimdi tamamen Atlantik Okyanusu'nu görü- yordu. Kumsal şeridi yirmi kilometre boyunca uza- nıyordu.

— Nereye gideceğiz? diye sordu Malko.

— Atlantico Oteli'nin karşısına gidelim, dedi Ra- quel. Daha sonra orada yemek de yiyebiliriz.

Malko çok mutluydu. Hem sonunda turist kimli- ğine bürünmüş, hem de kendine bir arkadaş bul- muştı.

*

Raquel mayosunu giymişti. Bu haliyle bir tanrı- çadan farksızdı. Atlantico Oteli'nin barında oturu- yorlardı. Genç kadın üçüncü mojitosunu içiyordu. Gözleri daha da parlamıştı. Malko onun hakkındaki her şeyi öğrenmişti. Raquel Vedado'da yedi kişiyle birlikte, üç odalı bir dairede oturuyor ve iki işinde ayda üç yüz pesodan fazla kazanıyordu. Mankenlik mesleği sayesinde diğerlerine oranla daha güzel gi- yinebiliyordu.

Görünüşe bakılırsa hayatında bir erkek yoktu. Ya da genç kadın bu konudan söz etmemeyi tercih ediyordu. Malko sık sık genç kadının bakışlarıyla karşılaşmış ama her seferinde Raquel gözlerini

genç adamdan kaçırmıştı. Kıyı boyunca uzanan kumsal kalabalık değildi. Birkaç aile, yalnız gelen- ler, ılık suda flört eden birkaç sevgili.

O sırada bardan içeri güneşten kızarmış, beyaz kasketli iki adam girdi. Raquel onlara nefretle baka- rak:

— Pis Ruslar! dedi Malko'nun kulağına. Bizi durmadan sömürüyorlar. Free shop'lardan kendi paralarıyla satın aldıklarını karaborsada tekrar dol- lar karşılığı satarlar.

— Burada mı?...

— Burada hiçbir şey yoktur, dedi Raquel. Şimdi deodorantı bile karne karşılığı alabiliyoruz. Bir gün şeker bile alamayacağız. Bu durumun değişeceğine dair umudumuz da kalmadı.

— Başka bir ülkeye gidemez misin?

Raquel başını eğdi.

— İmkânsız. Hem nereye gideceğim? Geçen yıl bir defile için Portekiz'e gitmişim. Bize çok az para ödediler. Buradan götürdüğüm konserveleri yemek zorunda kaldım, yoksa aç kalacaktım. Senin gibi dolar sahibi bir turist için hayat kolay ve pahalı değil tabii. Ama bizim için....

Raquel mojitosundan bir yudum daha alarak de- rin bir iç çekti.

— Bunları düşünmemek daha iyi! Güneş var ve deniz de her zaman sıcak...

Birer kahve ısmarladılar. Daha sonra plaja indi- ler. Raquel'in arkasından yürüyen Malko suyun içinde ilerleyen genç kadının sırtındaki kıvamlara hayranlıkla bakıyordu. Raquel dengesini yitirip dü- şecek gibi olduğunda Malko onu yakaladı. Genç ka- dın da geri çekilmedi. Bakışları karşılaştı.

— Çok güzelsin, dedi Malko.

. Raquel gözlerini kaçırdı, kumsala geri döndüler.

Saat beş sularında Raquel saatine bakarak:

— Gitmek zorundayım, dedi.

Malko ayağa kalkmıştı bile. Onun da Havana ya geri dönmesi gerekiyordu.

— Seni götürüyüm.

Yirmi dakika sonra Havana'ya çıkan tünelde ilerliyorlardı.

— Vedado'ya gideceğim, dedi genç kadın.

Malko onu 21. Cadde'nin köşesinde bıraktı. Genç kadın elini uzatarak:

— Teşekkürler, dedi. Her şey çok güzeldi.

— Bu akşam birlikte yemek yiyebilir miyiz? diye sordu Malko.

Raquel bu daveti tereddütsüz kabul etti.

— Ama beni almaya gelme sakın. CDR'nin adamları seni bellerler, G2 de benim peşime düşer. İzin almadan turistlerle ilişki kurmamız yasaktır. Oteline gelecek olursam ismimi alırlar.

— O halde?

— Saat 9'da Habana Libre'nin yanındaki "La Rampa" Sineması'nın karşısında buluşalım.

Sonra arabadan inerek uzaklaştı. Malko'nun elinde genç kadına ait ne bir telefon numarası, ne de adres vardı. Eğer Raquel randevuya gelmezse Malko onu bir daha göremeyeceğini biliyordu. Oteline dönünce hemen bir duş aldı. Eğer G2 tarafından izlendiyse adamların ikna olduklarını düşündü. Bugün tam bir turist gibi hareket etmişti. Gerçek oyun şimdi başlıyordu.

* * *

Malko arabasını Opera'nın karşısına sabah park ettiği yere bıraktı. Küçük Jose Martin Meydanı'nın yolunu tuttu. Elinde 'Fidel y la Religion'u tutuyordu. Banklardan birine oturarak çevresindeki kalabalığı izlemeye koyuldu. Burası turist kaynıyordu.

Malko sakın sakın etrafına bakınırken, eski şehir bölgesine doğru giden bir adam önünden geçti. İnce yapılı, saçlarını 1940'lı yılların havasında geriye taramış, açık tenli, ince bıyıklı bir adamdı. Uçuk pembe guâyaberası dar beyaz pantolonun üstüne düşüyordu. Gözleri siyah gözlüklerinin ardına gizlenmişti.

Malko'nun önünden geçerken zor duyulur bir sesle:

— Beni izle, dedi.

Köşeden sapmadan önce durdu, başını çevirdi, gözlüklerini çıkardı, ısrarlı bakışlarla Malko'yu inceledikten sonra gözlüklerini tekrar taktı ve yoluna devam etti.

V. BÖLÜM

Adamın yiirüyüşündeki gariplik ve giyim tarzı Malko'nun hemen dikkatini çekti. Karşısındaki adam bir eşcinseldi. Pembe guayaberalı bu adam CIA'nın adamı olabilirdi veya Malko oyuna gelmişti.

Adam dar sokakların birinde gözden kaybolmuştu. Malko ona Tacon yolunun sonunda yetişti. Öteki San Ignacio Kilisesi'nin bulunduğu dar sokakta ilerliyordu. Yokuşu tırmanarak kiliseye girdi.

Malko da ardından girdi ama pembe guayaberalı adamı göremedi. Yalnızca günah çıkartılan bölümde bir fısıltı duyar gibi oldu. Malko kapıyı arkasından kapatarak gizli bölmede diz çöktü. Fısıltı yeniden duyuldu.

— Sen Senyor Linz misin?

Malko karşısındakinin CIA'nın Kübalı ajanı olduğundan artık iyice emindi.

—Evet.

Fısıltı konuşmaya devam etti.

— Muy bien. Senyor Gerald sevinecek. Bu akşam onu göreceğim. Geldiğini ona haber veririm. Adım Salvador.

— Onunla mutlaka görüşmeliyim, dedi Malko. Çok çabuk...

Bir ses duyunca başını çevirdi. İki yaşlı kadın kiliseye girmişler, birkaç metre ötede diz çökmeye çalışıyorlardı.

— Yarın aynı saatte, yine burada buluşalım, dedi Salvador. Uygun mu?

— Elbette, dedi Malko.

— Esta bien, diye fısıldadı Kübalı. Eğer gelemezsen ertesi gün yine deneriz. Bir diğer randevu için Opera'ya gidersin, Nene'yi sorarsın. Nfne oranın adamıdır. Beni kolayca bulur. Şimdi önce ben çıkacağım. Sen de beş dakika sonra çık.

Yeniden sessizlik çöktü ve az sonra Malko mermerde uzaklaşan ayak seslerini duydu. Şimdilik her şey yolundaydı. Ama eğer G2 Salvador'u izliyorsa... Bir an önce Gerald Svat'la buluşmalı, Küba'yı da en kısa zamanda terk etmeliydi. Kiliseden çıkarak Bodeguita del Medio'da bir içki içmeye karar verdi. Dışarıda daha şimdiden kuyruk vardı. Umamın Raquel buluşmaya gelir, diye düşündü.

* * *

Raquel dul bir kadını andırıyordu. Uzun siyah elbisesi, kalem çekilmiş siyah gözleriyle yas tutan bir kadından farksızdı. "La Rampa"nın karşısında kaldırımında duruyordu. Malko'yu görünce arabaya doğru koştu.

— İyi ki çabuk geldin! dedi. Adamlar beni rahat bırakmadılar. Bir kadın gördüler mi tamam...

— Nereye gidiyoruz? diye sordu Malko.

— Aramburo'da bir lokanta biliyorum, diye yanıtladı Raquel. Pek iyi sayılmaz ama orada polisler yoktur.

— Harika, dedi Malko.

Vedado'dan geçerek karanlık bir sokağa saptılar. "El Colmao" tabelasını gördüler. İçeri girerek önce bardan geçtiler ve yemek salonuna ulaştılar. Köşede kuytu bir masaya oturdular.

— Ne yiyoruz? diye sordu açlıktan ölmek üzere olan Malko.

— Sandviç ve jambon, dedi Raquel. Burası turistlere göre değildir. Et ve İstakoz bulunmaz. Umarım sıkılmadın?..

Yanında Raquel olduktan sonra Malko kiremit yemeye bile razıydı.

— Kesinlikle hayır! dedi.

Bu sırada flamenko söyleyen bir şarkıcı sahnedeki yerini almıştı. Garson peynirli ve jambonlu sandviçleriyle içkilerini getirdi. Raquel derhal içkisini yudumlamaya başladı. Üst üste üç bardağı bitirerek sandviçini de yedi.

Malko da onu taklit etti. Jambon plastik gibiydi. Peynir ise çok tatsızdı.

Sahnedeki kız yerini genç bir adama bırakmıştı. Malko, ikisi de birbirinden beter, diye düşündü.

— İnsanlar buraya Posadaya gitmeden önce titileriyle biraz eğlenmek için gelirler, dedi Raquel.

Malko bu sözlerden cesaret aldı. İlk öpücükten sonra daha daileri gitmek istedi ama Raquel buna izin vermedi.

Sahne boşalmıştı. Şimdi plak çalınıyordu. Raquel piste fırladı. Malko ile birlikte dans ettiler. Genç kadın vücudunu Malko'ya iyice yaslamıştı.

— Başka bir yere gidelim, dedi Malko.

Raquel itiraz etmedi. Nissan'a bindiler. Malko nereye gittiğini bilmeden arabayı sürüyordu. İrtibat kurması gereken kişileri bulmuştu. Üstelik genç ve güzel bir kadınla beraberdi. Daha ne isteyebilirdi! Farkında olmadan Malecon'a gelmişlerdi. Karşılığında beş katlı beyaz bir bina vardı.

— Bak! dedi Raquel. Eski Amerikan Elçiliği.

Binanın kapısına kocaman ışıklı bir afiş asılmıştı.

"Emperyalist beyler, bizi kesinlikle korkutuyorsunuz!".

Malko merkeze çıkmak için Hotel Nacional'e giden yola saptı.

— Victoria Oteli'ne gidemem! dedi birdenbire Raquel. Kimliğimi tespit ederler sonra da başıma bir sürü dert açılır.

Malko şaşırmıştı. Arabayı kaldırımın kenarına çekerek durdurdu. Artık bu işkenceye dayanamayacaktı. Raquel'e sahip olmak istiyordu. Usulca genç kadının vücudunu okşamaya başladı. Malko hedefine varmak üzereyken:

— Hayır, dur, diye karşı koydu Raquel, yapamazsınız...

— Senin evine gidemez miyiz? diye sordu Malko.

Raquel gülümsedi.

— Biliyorsun, yalnız oturmuyorum...

— Ya bir posada?

— Bu saatte çok kalabalıktır... Hem o tip yerler pis ve böcek dolu oluyor...

Bu yol üzerindeki ilk kumsal şeridi de onbeş kilometre ötedeydi. Birdenbire Raquel doğruldu.

:— Rahat edebileceğimiz bir yer biliyorum. Linea yoluna sap.

Malko Raquel'e boyun eğerek Malecon yoluna paralel bir caddeye çıktı. Yaklaşık bir kilometre sonra genç kadın ışıklı bir panoyu işaret etti: "Saturno. Centro nocturno".

— İşte burası.

* * *

Görevli kız bir el lambasının ışığında onları bir odaya soktu. Odada koltuk ya da iskemle namına bir şey yoktu. Her şey halının üstünde yapılıyordu. Malko ile Raquel vakit kaybetmek istemiyorlardı. Zevkin doruğuna vardıklarında ilk konuşan Malko oldu:

— Mükemmeldi!

Raquel başını Malko'nun omuzuna dayadı.

— Daha dün seni tanıımıyordum bile...

— Hayatında bir erkek yok mu?

— Var, diye yanıtladı Raquel. Ama evli, üstelik benden genç bir titiye de sahip. Burada erkekler genç kızlara çok düşkün. Beni zevklerine pek uygun bulmuyorlar.

Az sonra dışarı çıktıklarında Malko koridorda birbirine sarılmış iki erkek görünce şaşırmadan edemedi.

Raquel de onları görmüştü. Gülerek Malko'nun kulağına eğildi:

— Çok garip, bu adam benim komşumdur...

Malko daha dikkatli bakınca CIA'nın adamı Salvador'un pembe guayaberasını tanımakta gecikmedi. Birlikte olduğu genç ise, kıvrıkcık saçlı, bebek yüzlü, narin yapılı biriydi. Raquel yanlarından geçerken:

— Pis herif, diye homurdandı alçak sesle.

Malko geiç kadının bu tepkisine daha da şaşır-mıştı. Ne de olsa bu Raquel'in sorunu değildi.

— Eşcinsellerden hoşlanmaz mısın? diye sordu gülerek.

— Beni ilgilendirmiyorlar, diye yanıtladı genç kadın. Ama o serseri onları izlemekle görevlidir. Anlarsın ya...

Malko duyduklarına inanmak istemiyordu.

— Yani?

— O bir polistir, yani G2'nin adamlarından biri.

VI, BOLUM

Malko sırtına bir yumruk yemiş gibi oldu. Bütün neşesi bir anda uçup gitmişti. CIA'nın Havana'da en güvendiği adam Küba servislerinin bir ajanıydı! İşte bu çok fazlaydı! Malko karanlıkta birer gölgeyi andıran çifte bir kez daha baktı. Raquel'in söyledikleri doğruysa Salvador'un karşı taraf için çalışıyor olması çok kötü sonuçlar doğurabilirdi.

— Küba'da eşcinselliğin yasak olduğunu sanı-yordum, dedi Malko. Güvenlik Örgütü'ne nasıl gi-rebildi?

— Adamın istihbaratı çok iyidir. Zararlı gördüğü herkesi ihbar eder. Onu çok iyi tanırım. Adı Salvador Jibaro'dur. Eski bir BMW'si vardır. Kocaman antenleri sayesinde her yeri dinler, hep "tiendas libres"lerde dolaşır. İşini sağlama bağlamış durumda. G2 ona benimkinin yanında küçük bir ev tuttu. Ev sadece Salvador'a ait! Salvador bana da devrim aleyhtarı kişileri ele vermem için teklifte bulundu.

Salvador: İsim doğruydu. Malko ne yapacağını şaşır-mıştı. Raquel de genç adamın tepkisine şaşır-mıştı. Biraz alayla:

— Sen de diğer erkekler gibisin, dedi. Bir kez istediğini elde ettin mi aşık rolünü oynamaktan vaz-geçiyorsun.

Malko genç kadını kendine çekti. Raquel'in doğ-ru söylediğinden emindi. Olayın üzerine gitmesi ve sonuçlarına da katlanması gerekiyordu.

Dışarı çıktıklarında ılık hava da Malko'yu rahat-

latmaya yetmedi. Raquel genç adama sarıldı.

Salvador Jibaro'nun hikâyesi Malko'nun hiç hoşuna gitmemişti. İyice emin olması gerekiyordu.

— Salvador bu haliyle sıkıntıları davet etmiş olmuyor mu? diye sordu. Belki de yanılıyorsun...

Raquel öfkelen-di.

— Nasıl yani? Onu hemen her gün görüyorum. Her renk guayaberası ile onu tanımamam mümkün değil. G2'de çalışıyor olmasaydı, toplum içine erkek arkadaşıyla birlikte çıkamazdı.

Malko daha fazla konunun üstüne gitmedi.

— Seni bir daha ne zaman göreceğim?

— Vaktin varsa hafta sonu için Varadero'ya gidebiliriz. Orada bazı küçük oteller var.

— Cayo Largo'yu tercih etmez misin? diye sordu Malko.

— Oh, elbette, diye yanıtladı Raquel. Orası hari-kadır ama Cayo Largo'ya gitme iznim yok. Ancak İçişleri Bakanlığı'ndan özel izinle giriş yapabilirim. Yalnızca yabancı turistler oraya gidebilirler.

Malko kafası dağınık bir halde Raque'l'i evine bıraktı. Genç kadın arabadan inmeden önce bir kâğıt parçasına bir numara yazarak Malko'ya uzattı.

— Gündüzleri beni bu numaradan bulabilirsin. Telefona hep ben çıkarım. Seni otelden aramak istemiyorum. Umarım tekrar görüşürüz.

— Mutlaka! diye söz verdi Malko.

Victoria Oteli'ne kadar Malko arabayı bir robot gibi sürdü. Issız barda Stolychnaya'sını yudumlar-ken üstünü bile değiştirmiş değildi. Kafasını kurca-layan yüzlerce düşünce vardı. Küba'ya nasıl bu ka-dar kolay giriş yapabildiğini şimdi anlıyordu. Luis Miguel Bayamo'yu ülkeden kaçırmak için çalışan-lardan biri ikili oynuyordu.

Bayamo, CIA adına görev yapan Kübalılar'a gü-

yenmemekte haklıydı. Ama Malko'nun asıl anlaya-madığı CIA'nın böyle bir tuzağa nasıl düşebildiği-ydi.

Malko en kolay çözümü, eğer hâlâ mümkünse, Bayamo'yu bir an önce Küba dışına çıkarmakta gö-rüyordu.

Başı dertte olan bir adama yardım için Küba'ya gelmişti ve şimdi kendisi büyük bir dertle karşı kar-şıyaydı. Üstelik G2 Malko'yu nerede bulacağını bi-liyordu. İster istemez Salvador Jibaro ile birkaç saat önce yaptığı konuşmayı hatırladı. Kübalı şimdi sin-sice gülüyor olmalıydı.

Üç votkadan sonra Malko midesinin bulandığını hissetti. Garip sandviçlerden sonra bir de votka mi-desine iyi gelmemişti.

Sabahın dördüne kadar yatağında bir sağa bir so-la dönerek nasıl bir yol izleyeceğini düşündü. Belki de bir süre hiçbir şey olmamış gibi davranması daha iyi olacaktı. Ne de olsa CIA ile arasındaki tek bağ-lantı, Kübalı Salvador'du.

Raquel'i hatırladı. Genç kadınla tanışmasaydı CIA ve Malko, Salvador'dan asla şüphelenmeye-ceklerdi.

* * *

Vieja Habana'nın bunaltıcı sıcağından sonra San Ignacio Kilisesi'nin serin havası Malko'ya iyi geldi. Dua eder gibi diz çökmüş, kafasını boşaltmaya çalış-ıyordu. Her an Küba Güvenlik Servisi kedi ile fare oyununu oynamaktan vazgeçebilirdi. Adamlar Luis Miguel Bayamo'nun nerede olduğunu bilmiyorlar-dı. Onları Bayamo'ya ulaştıracak adam Malko idi.

Ayak sesleri duyunca başını çevirdi. Salvador Ji-baro parlak beyaz guayaberası ile bir önceki güne göre daha alımlı ve şıktı. Pantolonunun ütüsünü bozmamaya dikkat ederek o da diz çöktü.

— Her şey ayarlandı. Senyor Gerald'ı bu gece yansına doğru görebileceksiniz.

— Nerede?

— 13. Cadde'nin civarında, President Oteli'nin biraz ilerisinde.

— Gerald S vat nerede olacak?

— Benimle olacak, diye fışıldadı Salvador. Arabanızla gelin ve bizi farlarınızla yakmadan dört yol ağzında bekleyin. Orası karanlık bir yerdir, evler de terk edilmiştir. Sizi gören olmaz.

— Niçin bu kadar geç bir saat seçtiniz?

— Senyor Gerald böyle uygun gördü. Sürekli izleniyor. Ama bana güvenin lütfen. Hasta luego. Bu akşam görüşmek üzere...

Salvador arkasında kullandığı losyonun kokusu-nu bırakarak uzaklaştı.

* * *

Gerald Svat spor kıyafetini giymiş, oturma odasında saksafon çalıyordu. Bir gece kuşu, müzik sesinin etkisiyle terası çevreleyen demir parmaklıklara çarptı, bir süre çırpındıktan sonra gecenin karanlığında gözden kayboldu. Gerald Svat'ın evinin her tarafı demir parmaklıklarla çevriliydi.

Küba'da özellikle yabancıların evleri, içlerinde hazine saklanıyormuş gibi hem korunur, hem de sürekli gözetlenirdi.

Amerikalı saksafonu bırakarak gecenin sesini dinledi. Müzik onu dinlendiriyordu.

Küba, CIA için çalıştığı ikinci ve en zorlu istasyondur. Villasının mikrofonlarla donatıldığını ve telefonunun sürekli dinlendiğini biliyordu. Bu nedenle göze batmamak için evinden pek çıkmazdı. Miramar'daki evinden Malecon'daki eski Amerikan Konsolosluğu'na pek nadir giderdi.

Sadece geceleri daha rahat edebiliyordu. Her gün

geçtiği "Quinta"da yani 5. Cadde'deki dört yol ağzılarında polis kulübelerine rastlamak mümkündü. Bu polisler G2'ye bağlı memurlardı. Görevleri yoldan geçen arabaların plakalarını kaydetmekti.

Havana'nın geri kalan bölümü bu denli sıkı gözetim altında değildi, ama G2'nin elinde bulunan 800 araba gece ve gündüz sürekli devriye gezerdi. Şüphelerini çeken kişinin hayatı mahvolmuş demektir.

Bütün bunlar, sıradan polisler, G2'nin diğer adamları ve ispiyoncular buradaki hayatı dayanılmaz hale sokuyorlardı. Gerald Svat seyrek olarak bazı kokteyllere veya yakındaki "Cecilia" lokantasına gitmek için dışarı çıkıyordu. Karısı Florida'ya geri dönmüştü, her hafta telefonlaşıyorlardı. Gerald Svat kendine bir ti ti bulmak istemişti, ama kızların hepsi G2 hesabına çalışıyorlardı.

Yerinden kalkarak mutfığa geçti, kendine bir bardak süt aldı. Saat gecenin on bir buçuğunu gösteriyordu. Çekmecelerden birini açarak çıkardığı pasaportu jogging giysisinin cebine koydu.

Daha sonra dışarı çıkıp kapıyı dikkatle kilitletti ve Quinta'ya doğru yavaş yavaş koşarak yola koyuldu.

G2'nin devriye arabası birkaç metre ötede karanlıkta duruyordu. Farlar kısa bir süre için Gerald Svat'ı aydınlatarak söndü.

Her akşam aynı saatlerde Gerald Svat koşuya çıkardı. Bu yüzden G2 onu görmeye alışmıştı. Diğer koşucular da, gündüz saatleri hava çok sıcak olduğu için geceleri koşmayı tercih ediyorlardı. Gerald Svat Quinta'ya gelince ıspanya Elçiliği'nin karşısından sağa saptı. Koşusu yaklaşık iki saat sürüyordu ve geçtiği yerler her polis kulübesi tarafından kaydediliyordu.

Gerald Svat uyuklayan memurların bulunduğu

pek çok kulübeyi geçti. Hepsi Svat'ı artık tanıyorlar, alışkanlıklarını biliyorlardı.

Amerikalı bir motor sesi duyunca yavaşladı. Bir motosiklet Quinta ile Miramar'ı Malecon'dan ayıran tünelden çıkmış Svat'a doğru geliyordu. Motosikletin yanındaki sepette biri oturuyordu. Araç iyice yaklaştı ve devriye polisinin görüş alanı dışına çıktığında durur gibi oldu. Svat'la aynı renk spor kıyafete sahip adam inip yerini Svat'a bıraktı. Dublörü jogginge devam ederken, Gerald Svat da koltuğa yerleşti.

Motosiklet sağa saparak 2. Cadde'ye varmak üzere sahil boyunca ilerledi. Gerald Svat sürücünün omuzuna dostça vurarak:

— İyi iş becerdin, Salvador, dedi.

Kübalı gülümsedi. Quinta'ya gelmişlerdi. Salvador Malecon'a çıkan tünele girerek sağa, Linea'ya giden yola saptı. Yaklaşık bir kilometre sonra Veda-do'nun ışsız dar sokaklarından birine girdi ve yavaşladı. Etraf zifiri karanlıktı. Salvador farları yakıp söndürdü. Bu arada park edilmiş ve "turistas" plakası taşıyan arabayı görmüştü.

— İşte o, dedi.

Gerald Svat çoktan aşağı inmişti bile. Üç adımda diğer arabanın yanına vararak içeri girdi. Direksiyondaki adamın yüzünü pek seçemiyordu ama altın sarısı saçları fark edilmeyecek gibi değildi.

— Malko?

— Evet. Siz Gerald Svat mısınız?

— Ta kendisi. Küba'ya hoşgeldiniz. Fazla zamanımız yok. Luis Miguel i gördünüz mü?

— Evet.

— Nasıl? İyi mi?

— Sinirli. Benden pasaportunu istedi. Ona kötülük yapacağımı düşünerek ilk anda beni öldürmeye

teşebbüs etti.

— Size Habana Libre'de olanlardan söz etti mi?

Malko, Luis Miguel'le yaptığı konuşmadan kısaca bahsetti. Gerald Svat başını salladı.

— Pis herif! Her şey yolunda gidiyordu.

— Pasaportu yanınızda mı?

Gerald Svat cebinden pasaportu çıkartarak Malko'ya uzattı.

— İşte, dedi. Bir Kanada pasaportudur. Sadece fotoğrafı eksik. Polaroid marka bir fotoğraf makinesi getirmenizi söylemişler miydi?

— Evet, diye yanıtladı Malko.

— Burada böyle şeyler bulmak imkânsız. Bayamo'nun bıyığını kesmesi ve saçlarını sarıya boyaması gerekiyor. Sarışın haliyle fotoğraflarını çekin ve pasaportla birlikte resimleri bana ulaştırın. Pasaportu kesinlikle Bayamo'da bırakmayın. Pasaportunu görerek kendisi için çalıştığımızı anlasın, yeter.

— Peki sonra ne olacak?

— Fotoğrafi yaptırdıktan sonra pasaportu size geri vereceğim. Luis Miguel'i batılı bir adam görünümüne soktuktan sonra iş onu buradan kaçırmaya kalıyor.

— Onu Havana Havaalanı'ndan mı kaçırmayı düşünüyorsunuz?

Gerald Svat başını salladı.

— Hayır, bu, çok tehlikeli olur. Planı hazırladım. Onu Havana'ya uçakla yaklaşık yarım saat uzaklıktaki Cayo Largo adasından kaçıracağız.

Malko anlayamamıştı.

— Nasıl? O taraflarda yabancı ülkelere uçuş imkânı var mı?

— Hayır. Ama Havan a'dan Cayo Largo'ya giden

iç hat seferleri var. Bu uçakları sıkı kontrol altında tutmazlar. Sadece yolcuların yabancı olmasına dikkat ederler. Bayamo'nun elinde Kanada pasaportu olacağına göre bir sorunla karşılaşmayacaktır. '-

— Ya Cayo Largo'da neler olacak?

— Meksika'daki büromuzla her şeyi ayarladım. İki gün içinde Cayo Largo'ya gelecek bir gemi var: Adı Çuernavaca. Kübalılar bu Meksika gemisinin vize almadan Cayo Largo'da bir hafta kalmasına izin veriyorlar. Sene içinde sık sık balık avcılığı için o kıyılara gelir. Dostumuz Luis Miguel'i o gemiye bindireceğiz.

— Ya ben?

Amerikalı gülümsedi.

— Turistik geziniz sona erince bronz bir tenle Avusturya'ya geri döneceksiniz. Bayamo'nun bizim için önemi çok büyük. G2 tarafından Küba'ya geri çağrılan ajanlarımızın listesi dışında Bayamo'nun elinde Küba'daki yabancı terör odaklarını örgütleyen 13. Bölüm hakkında da değerli bilgiler var. Beni üzen tek konu Cayo Largo'ya gidememeniz olasılığı. Cayo Largo Bahama Adalan'ndan da güzeldir. Beyaz kumsal, ağaçlar, pırl pırl bir deniz ve güneş altında yüzlerce İtalyan...

— Bir düş gibi, dedi Malko.

Sonra aniden:

— Beni buraya getiren adamın adı Salvador Jibaro değil mi? diye sordu.

— Onun kimliğini nereden biliyorsunuz? diye sordu Gerald Svat yerinden fırlayarak. Viyana'dakiler onu tanımazlar.

— Mutlu bir tesadüf sonucu öğrendim, diye yanıtladı Malko. Küba'da onun komşusu olan genç bir hanımla tanıştım.

— Umarım tedbirli davranmışsınızdır...

— Ben mi? Elbette, dedi Malko. Ama siz tedbirli değildiniz. Bu arada Salvador'un eşcinsel olduğundan haberiniz var mı?

— Evet. Neden?

Gerald Svat iyice tedirgin olmuştu. Malko son darbesini de indirdi.

— Güvendiğiniz ajanınız G2 tarafından ülkeye geri alınanlardan biri. Belki de çok zeki bir adam... Karşı taraf için de çalışıyor.

Malko açıklamalarını sürdürdükçe Amerika'nın yüz hatları geriliyordu. Malko sözlerini bitirince Gerald Svat konuşmak yerine düşüncelere daldı. Sonunda sessizliği bölen titrek bir sesle:

— Yanılmış olamaz mısınız? diye sordu.

— Kanımca hayır, dedi Malko. Raquel, Salvador'u tanıdığımı bilemezdi. Bu, beklenmedik bir tesadüf ama yine de bir tesadüf. Kendisinden hiç şüphelenmediniz mi?

Amerikalı yavaşça başını salladı.

— Hem evet, hem hayır. Jibaro'yu ben seçmedim, kararı Meksika bürosu verdi. O dönemde Langley'dekiler ne pahasına olursa olsun Küba'da da bir örgüt oluşturmak istiyorlardı. Bu yüzden seçtikleri adamlara fazla dikkat etmediler. Jibaro'nun eşcinselliği de dosyasına işlenmedi.

— ilginç, dedi Malko.

— Bence de, diye karşılık verdi Gerald Svat. Ama yaşlı Casey örgütü oluşturmaktan başka şey düşünmüyordu. İstediklerini de yaptı. Jibaro'yu tanıdığım zaman ilk izlenim olarak ondan ben de hoşlanmadım ama adamı neyle suçlayabilirdim? Aylar boyunca çok sıkı çalıştı ve bazen bize gerçekten değerli bilgiler ulaştırdı. Üstelik güvenlik bakımından hiçbir tehlike teşkil etmiyordu. Eh, ben de doğal olarak onun garipliklerine göz yumdum. Ona daha faz-

la sorumluluk verdim.

— Kübalılar da böylece zaman kazandılar, dedi Malko.

Bütün servislerde bu tip aksiliklerle karşılaşılırdı. Gerald Svat karmaşık duygularla Malko'ya baktı.

— Çok şaşırıldığımı itiraf etmeliyim. Doğrusu Jibaro pek şüphe çekmiyordu. Ayrıca onun hakkında araştırma yapabilmek için kullanacağım adamım da yoktu.

— Anlaşıldı, dedi Malko. İşimizi yavaşlatmasına izin vermeyelim.

Amerikalı da bunu onayladı.

— Olaya böyle bakmanıza sevindim. Bundan sonra ne kadar az zarar görürsek bizim için o kadar iyi. Bayamo'yu hayatımız pahasına da olsa istiyorsak bunun nedeni, Jibaro gibi onun da herkesi tanımasıdır. Buradaki örgütün biraz dağınık çalıştığına farkındaydım ama bu kadarını beklemiyordum doğrusu.

— Anlıyorum, dedi Malko.

— Sanırım Bayamo için bir sorun yok, onun işi tamam. Asıl mesele sizi bu pislikten sıyırmakta....

— Durun, dedi Malko. Yine de avantajlı sayılırız. Jibaro onun hakkındaki bilgilerimizden habersiz. Sanırım G2'nin kafasında da bir tek düşünce var: Luis Miguel Bayamo'yu ele geçirmek. Düşündüklerinin aksine onun ihanete hazır olduğunu biliyorlar.

— Bunu da benden öğrendiler, dedi Gerald Svat buruk bir sesle. Jibaro sizin Küba'da bulunuş nedeninizin, Bayamo'yu kaçırmak olduğunu biliyor. Yoksa adamlar onun ihanetinden asla şüphelenmezlerdi.

— Bir çıkış yolu olduğunu sanıyorum, dedi Mal-

ko. Ufak bir şans da olsa... Görünüşte operasyona devam edelim. Kübalılar Jibaro sayesinde kendilerinden eminler. Biz de bir şey bilmiyormuş gibi davranalım.

— Sonra?

— Belki bir şeyler bulabiliriz. Eğer Jibaro yakalanacağını sezerse amirlerine mutlaka haber verecektir. Onlar da kendilerini sonuca ulaştıracak tek kişinin peşine düşerler: Yani benim. Jibaro bir hain olduğuna göre adamlar şimdi Herminia'nın rolünü de biliyorlardır. Ben de Küba'ya ayak bastığımdan beri düzenli bir şekilde izleniyorum.

— Onlarla nasıl başedeceğiz? diye sordu Amerikalı fısıltıyı andıran bir sesle.

Görünüşe göre Gerald Svat zor durumları çözmekte deneyimli değildi. Malko Amerikalıların alışık olmadıkları durumlar karşısında bocaladıklarını daha önce de görmüştü.

— Aynı anda biri resmi, diğeri gayri resmi olmak üzere iki operasyonu birden yürüteceğiz, dedi. Zor anlarımız olacak ama henüz değil. Onları Bayamo'ya ulaştırmadığım sürece tehlikede değilim. Bu arada Bayamo'yu tekrar görmem lazım. Adamlar daha önce onunla buluştuğumdan şüpheleniyorlar. İkinci randevuyu dört gözle bekliyorlardır. Pasaporttan Salvador'a söz ettiniz mi?

— Hayır.

— Peki, Bayamo'yu Küba'dan nasıl çıkartacağınız konusunda ona bir şeyler anlattınız mı?

— Hayır.

— Konuşun onunla. Guantanamo üssü yakınındaki bir plajda bir hücum botumuzun Bayamo'yu bekleyeceğini söyleyin.

Guantanamo, Küba'nın doğu ucundaki bir Amerikan üssüydü. Castro burayı Küba'dan tamamen

ayırılmış gibiydi, ama Amerika'dan gelecek bir saldırıya da her zaman hazırlıklıydı.

— Guantanamo sürekli gözlenir, dedi Gerald Svat. Planınız gerçek dışı gibi gözüküyor.

— Ona detay verin, diye üsteledi Malko. Tekne üsden hareket ederek açıktan dolanıp herhangi bir kumsaldan birini alabilir. Bu operasyonu yapabileceğimiz bir yer biliyor musunuz?

Amerikalı biraz düşündükten sonra:

— Evet, dedi. Caimanera tarafında kıyı kumludur. Üstelik kuş uçmaz kervan geçmez bir bölge. Ama bu durumda sizin Küba'daki varlığınızı nasıl açıklayacağız?

— Sonuçta tekneyi kullanacak kişi siz olmayacaksınız.

Gerald Svat alnında biriken ter taneciklerini elinin tersiyle silerken birden sıçradı. Arkasındaki cama vuruluyordu. Svat pencereyi açtığı anda Malko Salvador'un ince bıyığını ve endişeli yüz ifadesini gördü.

— Senyor Geraldo, geç oldu. Geri dönmemiz gerekiyor.

— Geliyorum, dedi Amerikalı pencereyi kapatmadan önce. Sonra Malko'ya dönerek:

— İçimden onu gebertmek geliyor, dedi.

Malko bilmecenin bütün parçalarını yerli yerine oturtmak istiyordu.

— Cayo Largo kıyısında kimsenin olmayacağından emin misiniz? diye sordu. Tekne kesin orada olacak mı?

— Elbette, dedi Amerikalı. Tekne denizde. Tek sorun Kübalı bir nöbetçinin oradaki varlığı olabilir. Ama tekne çok hızlıdır.

— Ya Havana-Cayo Largo arasındaki, uçuş tarihi nasıl?

- Her sabah sekizde uçak var.

— Güzel. Artık dönseniz iyi olacak sanırım. Resmi görüşmelerimiz dışında Salvador'u araya sokmadan da sizi görmek istiyorum. Nasıl yapacağız?

Gerald Svat düşündü.

— Bir şeyler ayarlarız. Victoria'nın karşısındaki "Foxa" binası yabancı teknisyenlere ayrılmıştır. Orada buluşabiliriz. Ne zaman?

— Bayamo ile ikinci görüşmeyi yapmama fırsat tanıyın. Önce şu fotoğraf işini halledelim.

— Pekâlâ, dedi Gerald Svat.

— Randevuyu tespit etmek için nasıl irtibat kuracağız?

— Posta kutularını kullanabiliriz. Örneğin Nacional Hotel'dekini. Malecon'a bakan bahçesinde iki tane eski top vardır. Sağdakinin namlusunun ağzına, ilk sayfasını yırtacağınız bir "Grama" gazetesi koyun. Bu işaret, ertesi gün saat altı sularında "Foxa"da buluşacağımız anlamına gelir.

— Harika, dedi Malko. Artık gidebilirsiniz.

Gerald Svat Malko'nun elini hararetle sıktıktan sonra arabadan indi ve motosiklete binerek uzaklaştı.

Malko yola koyuldu. Boğazı sıkışıyordu. Zor bir operasyon olacaktı, korkuyordu.

VII. BOLUM

General Orosman Pintado gururla günün ilk Cohiba purosunu yaktı. Dumanı yanında oturan misafirin yüzüne üfledi. Yoğun duman karşısında şaşkına dönen misafir bir miktarını istemeden yuttuktan sonra hafif bir öksürük krizine tutulduğunda General Pintado bir kahkaha attı.

— Salvador! Bir pajaro gibi davranmaktan vazgeç artık! Puro içmeyi öğrenmelisin.

General Pintado bunları söyledikten sonra beklenmedik bir hareketle tabakadan bir Cohiba purosu aldı ve konuğuna uzattı. Bu, çok değerli bir hediyeydi. Salvador Jibaro puroyu guayaberasının ceplerinden birine koyarak gülümsedi.

— Çok teşekkürler, yoldaş Orosman. Daha sonra içerim.

General Pintado kaderci bir ifadeyle Salvador'a baktı. Konuğunun tek bir sözüne bile inanmadığı belliydi. Ama bu sabah kendini gerçekten çok iyi hissediyordu. Sırtını koltuğuna iyice dayayarak ayaklarını öne uzattı, rahat bir tavırla:

— Dün akşam olanları bir daha anlat bakayım, Salvador.

Çift taraflı ajan, Malko ile nasıl bağlantı kurduğunu bir kez daha anlatırken General Pintado da purosundan nefes çekmeye devam etti. G2'deki karşı casusluk bölümünden sorumlu kişi olarak, zararlı birinin ülke dışına çıkmasını önlemek ona büyük basan sağlayacaktı.

- Bu Mark Linz denen adamın Luis Miguel'in nerede saklandığını bilmediğinden emin misin? Çünkü adamı burada zor kullanarak konuşturabiliriz.

Sorgu odaları, on dördüncü katında buldukları G2 binasının bütün bodrum katını kaplıyor ve çeşitli hücrelerden oluşuyordu.

— Elbette eminim, companero Orosman. Ancak Mark Linz bizi Luis Miguel'e ulaştıracak tek kişi. Luis Miguel elbet bir gün saklandığı delikten çıkacak. Ve o zaman da...

General Pintado Salvador'un ateşli havası karşısında gülümsedi ve yumuşak bir sesle:

— Sana yalan söylemediklerinden eminsen, değil mi? diye sordu.

— Kuşkusuz! Jogging fikrini ortaya attığım için gringo Geraldo bana beş yüz dolar prim verdi. Bana sonsuz güveni var.

— O dolarları Servis'in kasasına aktardın, değil mi?

Salvador Jibaro başını öne eğdi ve titrek bir sesle:

— Aktaracaktım, companero Orosman, dedi.

— Sadece dört yüz dolar kasaya devret. Haydi!

— Muchissimas gracias, diye geveledi Salvador. Companero Orosman, güvenlik servisini Mark Linz'i çok yakından takip etmemesi için uyarmalıyız. Adam şüphelenip her şeyi durdurabilir. O bir profesyonel.

Kübalı general purosu elinde kalakaldı. Sıkıntılı olduğu her halinden belliydi.

— Aldığın sorumluluğun bilincindesin, değil mi? diye sordu Salvador'a. Ya emperyalistlerin bu ajanı, özgür oluşundan yararlanıp bize ihanet etme-

ye kalkarsa?

— İmkânsız, dedi Salvador. Bütün olan bitenden haberim var.

Orosman Pintado elini telefona götürmeden önce birkaç saniye tereddüt etti.

— Muy bien! Sana güveniyorum. Ama dikkat et...

Salvador gözlerini generalin arkasında duran Fidel Castro'nun renkli portresine diktikten sonra içinden ona dua etti. Gringolar onu tuzığa düşürecek olurlarsa, kanının son damlasına kadar savaşmaya kararlıydı.

* * *

Bir grup Sovyet turist sahnenin karşısına oturmuşlar, birkaç metre ötelindeki dansözleri hayranlıkla seyrediyorlardı. Malko kendini ateşler içinde hissediyor, gösteriyi izlemiyordu bile. Gün boyunca turist rolünü oynamaya devam etmiş, Santa Maria'da güneş banyosu yapmıştı.

Güneşin altında fazla kaldığı için kendini kötü hissediyor, düşünmesi, çözüm bulması gereken konulara yönelemiyordu. Oysa planı zaman kaybetmemesini gerektiriyordu. Kübalılar her an bu oyuna son verip kendisini tutuklayabilirlerdi. Malko, Luis Miguel'le acil olarak bağlantı kurması gerektiğini biliyordu. Ama G2 onu takip etmemeliydi. Bunu da ancak Herminia'nın yardımıyla başarabilirdi. Her zamanki gibi Tropicana yine tıklım tıklımdı. Gösteriye verilen ara sona ermişti. Malko şimdi dakikaları sayıyordu. Herminia onun gelişine sevinmiş, yine aynı benzincide buluşmaya karar vermişlerdi. Şimdilik Herminia sahnede, iç gıcıklayıcı gösterisini sunuyor, erkek seyircilerin göz zevkine hitap ediyordu.

Malko'nun kafasını bulandıran bir düşünce var-

di. Salvador Jibaro Kübalılar tarafından da bilinen bir hain olduğuna göre Bayamo'nun sevgilisi Herminia için de büyük bir tehlike teşkil ediyor demektir. Eğer Bayamo ile birlikte Herminia da Küba dışına kaçmazsa, genç kızın hayatı tehlikeye girecek, G2 peşini bırakmayacaktı.

Malko garsondan bir mojito daha istedikten sonra çevresine bakındı. Acaba kendisini kimler gözlüyordu? Üstelik Bayamo'nun Kanada pasaportu da yanındaydı. Pasaportu otel odasında bırakamamıştı.

Bir alkış tufanı kopunca Malko düşüncelerinden sıyrıldı.

Gösteri sona ermişti. Kalabalığın arasında ezilmemek için hemen oradan ayrıldı ve girişteki arabasına yöneldi. Şimdilik her şey normal seyrediyordu. Gösteriyi sunan kızlardan birine eşlik eden tek erkek Malko değildi. Ama bu G2'yi durdurmaya yetmezdi.

Malko benzin istasyonunda yirmi dakika beledikten sonra Herminia'nın koşarak geldiğini gördü.

— Özur dilerim. Teknik bir aksilikten ötürü geciktim.

Herminia bu kez süper mini bir etekle, göğüslerini sımsıkı saran bir tişört giyinişti. At kuyruğu olarak topladığı saçlarıyla on iki yaşından büyük göstermiyordu. Malko'ya bakarak:

— Beni düşündün mü? diye sordu. Beni de Küba'dan kurtaracak mısın?

— Elbette, diye söz verdi Malko.

— Oh! Muchas gracias.

Herminia şimdiden kendini Miami'ye giden uçakta görüyordu.

— Luis Miguel'in pasaportu yanımda. Onu ke-

sinlikle görmem gerekiyor.

— Pekâlâ. Malecon'a doğru gidelim.

Malko aynı yolu izlemeye koyuldu. Herminia arkasına bakıp homurdandı:

— Adamlar yine peşimizdeler. Bu kadarı da fazla...

Majko dikiz aynasından parlayan farları gördü. Her zamanki devriye arabalarından biri peşlerindedeydi. Bayamo ile buluşmadan önce onları mutlaka atlatması gerekiyordu.

— Yine o "posada"ya mı gidiyoruz? diye sordu Malko.

— Hayır. Çok zaman kaybederiz. Miramar'da sakın bir yer biliyorum.

— Luis Miguel'e nasıl haber vereceğiz?

— Telefon kulübeleri var.

G2 kolayca izlerini bulabilirdi. Herminia telaşlı gözüküyordu.

On dakika sonra Rio Almendares'in altındaki tünelden geçmişler, 5. Cadde'ye varmışlardı. Herminia sağa sapmasını söyleyince Malko kendini aşıkların arabalarıyla geldiği bir plajda buldu.

— İşte burası! Arabayı durdur, dedi Herminia.

Malko motoru susturunca etrafa bir sessizlik çöktü. Dalgaların gürültüsünden başka bir şey duyulmuyordu.

Peşlerindeki polis arabası gözden kaybolmuştu. Herminia bir sigara yakarak derin bir nefes çektik; ten sonra:

— Bu ülkeden bıktım artık, dedi. Miami'de olmayı öyle çok istiyorum ki... Çok güzel bir yer olduğunu söylüyorlar.-Miami'yi bilir misin?

— Biraz, diye yanıtladı Malko. En az buradaki kadar Kübalı'ya orada da rastlamak mümkündür.

— Oh! Oraya gitmek beni çok mutlu edecek.

Sonra sigarasını yanda söndürerek:

— Gidiyorum, dedi. Telefon kulübesi fazla uzakta değil.

Herminia bunları söyledikten sonra kumsalın karanlığında gözden kayboldu. Malko pencereyi açarak, ılık deniz havasını içine çekti. Atlantik'ten esen hafif bir rüzgâr insanın yüzünü okşuyordu. Herminia birkaç dakika sonra geri döndü.

— Bizi on beş dakika içinde bekliyor. Vedado'da olacak. Gidelim.

— Tehlikeli değil mi?

— Karan Luis Miguel verdi. Her zaman tedbirlidir.

Malko kumsaldan ayrılarak tekrar tünele doğru yola çıktı. Linea yolunun yansıma aştığında yeniden izlenmekte olduğunu fark etti. Eski bir Lada peşindedeydi. İçinde iki adam, arabanın üstünde de antenleri vardı. Malko Herminia'ya dirseği ile vurarak:

— Arkamızdakileri gördün mü? diye sordu.

Herminia geriye bakınca: I

— Orospu çocukları! diye homurdandı.

Yüz hatları gerilmişti. Gözlerindeki öfke ve dehşeti okumak mümkündü.

— Artık gidemeyiz! dedi. Beni evime bırak.

— Onu görmeliyim! diye üsteledi Malko. Belli etmek istemiyordu ama her zamankinden daha terdirgindi.

G2 bu kadar yakın takiple neyi anlatmak istiyordu? Yoksa artık Salvador Jibaro'ya güvenmiyor muydu? Malko sağa dönerek güneye doğru inen Paseo'ya saptığında Lada da hâlâ peşindedeydi. Onları nasıl atlatacağını bilemiyordu. Kanada pasaportu ve Luis Miguel'in ten rengini değiştirecek boya kutusu sanki cebinde alevler saçıyordu. Herminia sık sık başını çeviriyor, korku dolu gözlerle peşindeki

arabaya bakıyordu.

* * *

Luis Miguel Bayamo Makarov'un şarjörünü kontrol etti. Kurşunun yerleşip yerleşmediğinden emin olmak istiyordu. Saklanmaya başladığından beri yedi kilo vermişti. Günde altı saat fırının karşısında pizza yapıyordu.

Tedbirli olmaya büyük gayret gösteriyor, Herminia'nın dışında kimseyle görüşmüyordu. Bayamo'nun şimdi kaldığı yer, daha önce hayatını kurtardığı bir adama aitti. Adam bir pizzacı dükkânı işletiyordu. Luis Miguel'i aşçı olarak işe almıştı. Böylece müşterilerle de teması olmuyordu, tşini bitirince mutfağın arkasındaki küçük odasına kapanıyordu. Odadaki tek lüksü bir telefonunun olmasıydı. Dış dünya ile arasındaki tek bağlantı aracı bu telefondu. .

Luis Miguel, G2'nin onu henüz bulamadığından emindi. Vedado'daki basit bir pizzacıyı araştırmak akıllarına gelmezdi. Ama Bayamo eski dostlarının onu bulmak için çaba harcadıklarını biliyordu. Neyse ki Bayamo'nun bir ihanete hazırlandığının farkında değildiler. Onun bir gün mutlaka ortaya çıkacağından emin olmalıydılar.

Eski Kübalı ajan silahını kemerine sıkıştırarak guayaberasını indirdi. Bari Amerikalılar ellerini çabuk tutsalardı..'. Pizzacı dostu onu sonsuza dek koryamazdı. Eğer bu operasyon başarılamazsa Luis Miguel'in Küba'daki elçiliklerden birine sığınmaktan başka çaresi kalmayacaktı. Ama bütün elçilikler de G2 tarafından gözleniyordu.

Luis Miguel'in oturduğu sokak ıssızdı. Duvar dibinin gölgesine sığınarak yürümeye başladı. Her evin bahçesi vardı. Luis Miguel zor durumda kalırsa saklanabileceği yer olduğunu biliyordu. Zaten po-

lisler bu bölgede pek gezmezlerdi. Silahın ağırlığı tam midesinin üstünde basınç yapıyordu. Belki de en iyi çare beynine bir kurşun sıkarak, bir an önce geberip gitmek diye düşündü. Bu hayattan bıkmıştı. Ama Herminia'yı özleyiyor, genç kadının eksikliğini duyuyordu.

* * *

Lada hep arkalandıydı. Malko ensesinden aşağı terlerin süzülmesini hissedebiliyordu. Bu arabadan kurtulmalıydı. Vedado'nun dar bir sokağına sarak kuzeye yöneldi. Her köşebaşında "Dur" işaretleri vardı. Malko dört yol ağzına yaklaşırken sağ taraftan gelen bir arabanın farlarını gördü. Araba, yol kendisine ait olduğundan yavaşlamaya gerek görmeden ilerliyordu. Malko ise hafifçe frene bastı.

Lada'nın sürücüsü de Malko'yu taklit etti.

Diğer arabanın kavşağa girmesine sadece yirmi metre kadar kalmıştı. Malko "Dur" levhası aldırmaksızın Nissan'a gaz verdi. Her şey bir anda oldu. Öteki arabanın uzun farları yanıp sönerken Herminia bir çığlık kopardı. Nissan'ın arkasında hafif bir sarsıntı olmuştu. Malko direksiyonu iyice kmp uzaklaşırken iki arabanın korkunç bir gürültüyle çarpıştığını duydu.

— Delisin sen!

Herminia korkudan ne yapacağını bilemiyor, Malko'ya bağıriyordu. Malko dikiz aynasından perişan olmuş taksii gördü. Dört yol ağzının ortasında iki araba birbirine geçmiş bir halde duruyordu. Taksi şoförü öfkeden çılgına dönmüş bir vaziyette arabadan indi. Lada'daki polis ise olanları anlamaya çalışıyordu. Malko son olarak taksi şoförünün polisin yakasına yapışarak adamı dışarı çıkarmaya çalıştığını gördü.

Malko rastgele ara sokaklara saptı. Issız yollarda farlarını söndürerek ilerledi. Şimdilik görünürde bir tehlike yoktu.

* * *

23. Sokak'ın köşesinde kimseler yoktu. Adeta in cin top oynuyordu. Malko çevresine bakındı. Luis Miguel hangi deliğe saklanmıştı? Civar, bahçeyle çevrili küçük kulübelerle doluydu. Ne bir araba, ne de bir insan geçiyordu.

— Bayamo gecikti, dedi.

Herminia dehşete düşmüş gibiydi.

— Korkuyorum, dedi. Belki de yakalanmıştır. Gidelim lütfen, benim evime dönelim.

Luis Miguel'e ulaşmak Malko'da sabit fikir haline gelmişti. Heyecanını bastırmaya çalışarak on beş dakika daha beklemeye karar verdi. Civarda bir tur atacaktı. Bahçeli evlerin önünden geçerken bir gölge görür gibi oldu. Yavaşladı. Gölge duvar dibinden ayrıldı, arabaya doğru koşmaya başladı. Malko yolucuyu aldıktan sonra hızını artırdı ve yeniden Malecon'a doğru inmeye başladı. Luis Miguel Bayamo hâlâ soluk soluğaydı.

— Pasaport yanında mı?

— Evet, dedi Malko.

— Göster.

Malko pasaportu cebinden çıkartarak Bayamo'ya uzattı. Kübalı loş ışığın altında sayfaları çevirdikten sonra bağırdı:

— Fotoğraf nerede?

Malko anlatmaya başladı.

— Ten renginizi boya ile değiştireceğiz. Fotoğrafi gidişinizden kısa bir süre önce hazırlamamız daha iyi olacak. Yalnız Gerald'a pasaportu tamamlaması için yirmi dört saat süre tanımak gerekiyor.

- Yani Jose Marti Havaalanı'ndan mı çıkış ya-

pacağımı söylemek istiyorsun?

— Hayır. Cayo Largo'dan gideceksiniz.

— Cayo Largo mu? Neden?

— Orada sizi bir tekne bekleyecek. Meksika bandralı bir tekne. Sizi aldıktan sonra yoluna devam edecek. Daha önce de orada bulunduğunuzu biliyorum. Ancak tekneye gizlice binmeniz gerekecek.

Malecon'a yaklaşıyorlardı. Malko boş bir arazi görünce arabayı o tarafa sürdü. Farları söndürerek durdu.

— Sanırım her şey yolunda gidecek, dedi Bayamo biraz düşündükten sonra. Orada turistleri pek sıkı kontrol etmezler.

— Bu konuyu araştırmak için vaktimiz olacak, dedi Malko.

— Ne zaman gideceğim?

— Henüz bilmiyorum. Ama en kısa zamanda...

— Gidişim neye bağlı?

— Ülkeden kaçışınızı Gerald Svat organize ediyor. Sanırım yarın onunla görüşeceğim. Daha sonra fotoğrafınızı da ona ulaştırmak gerekecek. Zaten tekne de henüz Cayo Largo'ya varmış değil.

— Bütün bunlar zaman alacak, dedi Bayamo.

— Başka çaremiz yok, dedi Malko. Cayo Largo Kübalılar'a yasaklanmış bir bölge. Size söylemem gereken bir şey daha var...

— Ya ben?., diye Malko'nun sözünü kesti Herminia. Benim pasaportum nerede?

Bu soru Malko'yu şaşırtmıştı. Luis Miguel'in tepkisi ise müthiş bir öfke göstermek oldu.

— Pasaportun mu? Hangi pasaport? diye homurdandı.

— Herminia da sizle birlikte ülkeden ayrılacak, dedi Malko sakın bir sesle. Aksi halde G2 sizin intikamınızı ondan almaya kalkar.

Luis Miguel alay eder gibi genç adama baktı. Kendi kendine anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, sonra omuzlarını silkti. Malko Herminia'ya döndü:

— Sizinle ben ilgilenirim, dedi. Saçlarınız bu parlak san renge sahipken sizi makyajla değiştirmeye gerek yok.

Luis Miguel Bayamo donuk gözlerle ve gergin yüz hatlarıyla Malko'yu süzdükten sonra:

— Companero, dedi. Herminia ile yalnız konuşmak istiyorum.

* * *

Malko genç kadının bakışlarını aradı ama Herminia başını öne eğmişti. Luis Miguel Bayamo'nun öfkesini frenlemeye çalıştığı her halinden belli oluyordu. Malko bir aile kavgasına karılmak niyetinde değildi. Kapıyı açarak arabadan indi.

— Çabuk olun, dedi. Daha sonra benim de sizle konuşacaklarım var.

Herminia, Malko'nun Kübalı'ya "iyi haberi" vermesine engel olmuştu. Malko birkaç adım öne çıkarak, gökyüzünde parlayan yıldızlara baktı. Yollarından araba bile geçmeyen bu şehir tam bir sessizliğe gömülmüştü. Malko sakın adımlarla Nissan'a geri dönerken gecenin sessizliğini yırtan bir çığlıkla irkildi. Ses arattadan geliyordu.

Koşarak ileri atıldı ve kapıyı açtı. Ön koltuklar boştu! Ama arka tarafta Herminia Luis Miguel'in iri vücudu altında eziliyormuş gibi çırpıyordu. Bayamo pençeyi andıran ellerini tüm gücüyle Herminia'nın boğazına sarmıştı. Genç kadını boğmaya çalışıyordu. Herminia'nın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibiydi.

— Bayamo! Çıldırдың mı?

Malko arka kapıyı hisimla açarak Luis Miguel'in

bileğini kavradı. Herminia kaçıp kurtulmak yerine arabanın diğer köşesine sinerek kedi gibi büzüldü. Hıçkırarak ağlıyordu. Bayamo'nun gözlerine kan oturmıştı.

— Bu sürtük her şeyi mahvedecekti! dedi. Herifler onu enseleyecekler.

Parmakları hâlâ kasılmış vaziyetteydi. Sanki Herminia'yı yeniden boğazlamaya hazırlanır gibiydi. Malko adama baktı. Bayamo tam bir vahşiydi. Herminia'yı az önce öldürmesi işten bile değildi. Kübalı da ileri gittiğini anlamıştı. Özür diler gibi gülümseyerek:

— Compadre, dedi yumuşak bir sesle. Biliyorsun, çok yorgunum.

— Bu bir neden olamaz, dedi Malko. Bu operasyonu ben yürütüyorum ve Herminia bu ülkeyi terkedecek.

— Tamam tamam, dedi Kübalı.

Sonra Herminia'ya dönerek, bir elini kızın dizi üzerine koydu.

— Beni affediyorsun, değil mi?

Genç kız gözlerindeki yaşlan silerek, başını saladı. Malko bu sahneyi izlerken tiksindiğini belli etmemeye çalışıyordu.

— Şimdi konuşma sırası bende, dedi.

Miguel Bayamo'nun yüzüne neredeyse sıcak denebilecek bir gülümseme yayıldı.

— Bekle, compadre! Bana beş dakika izin ver. Herminia'yı teselli etmek istiyorum. Sonra seninle konuşuruz.

Bayamo onun cevap vermesini beklemeden kapıyı kapadı. Bu kez Malko düşüncelerinden sıyrılmak için deniz kıyısına kadar yürüdü. Bayamo gibi biri için hayatını tehlikeye atıyordu. Başını çevirerek Nissan'a baktı. İçeride neler olduğunu tahmin

etmek güç değildi. Ama bu onun sorunu değildi. CIA Bayamo'yu istiyordu. Malko'nun görevi de Kübalı'yı CIA'nın ellerine teslim etmektir.

* * *

— Dur lütfen! Canımı acıtıyorsun!

Yalnız kaldıkları andan beri Bayamo aynı istekle kıvranıp duruyordu. Sonunda daha fazla dayanamayıp vahşi bir şekilde genç kıza sahip oldu. Herminia kendini geri çekmeye çalışırken:

— Çok güzeldi, diye mırıldandı Luis Miguel.

Şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Herminia'ya yeniden sahip olmak ve pasaportunun hazırlandığını bilmek Kübalı'yı rahatlatmıştı. Herminia güçlkle gülümsemeye çalıştı.

— Miami'ye vardığımızda benimle istediğin gibi sevişebilirsin, dedi Luis Miguel'i yumuşatmak istercesine.

Kübalı anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

Gringoya belli etmeden Herminia'dan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı. Herminia çok fazla şey biliyordu ve Luis Miguel de bütün ömrünü onunla geçirmek niyetinde değildi. CIA'nın vereceği dolarlar sayesinde "kendine yüzlerce genç kız bulabilirdi. Pasaportta henüz fotoğrafı olmasa bile Bayamo kendini daha rahat hissediyordu.

Herminia'yı arabada bırakarak Malko'nun yanına gitti. Biraz tedirgindi. Gringonun ona söyleyecek neyi olabilirdi?

— Luis Miguel, diye söze başladı Malko. Büyük bir sorunla karşı karşıyayız.

Kübalı'nın yüz hatları gerildi.

— Nedir?

— Doğru iz üzerindeyse Gerald Svat'ın adamlarından birinin G2 hesabına çalıştığını sanıyoruz.

— Kim? diye bağırды Kübalı.

78

— Salvador Jibaro adında biri.

Luis Miguel Bayamo birkaç saniye düşündükten sonra:

— Salvador! dedi. Tabii ya. Daha önce Meksika'daydı. General Orosman Pintado onu geri çağırıldı. Herif oğlancının tekidir.

— Salvador sizin ne yapmak istediğinizi biliyor.

Kübalı bir süre şaşkınlıktan konuşamadı.

— Yani ona bilgileri Geraldo mu verdi? diye sordu. O halde tuzağa düşürüldüm!

Bayamo yumruklarını sıkarak öne uzattı. Sanki Malko'yu sorumlu tutar gibiydi. Malko onu sakinleştirmeye çalıştı.

— Nerede saklandığınızı bilmiyor. Sadece Gerald ile benim aramda bir aracı. Ama Küba'ya neden geldiğimi biliyor.

Bayamo'nun omuzları çökmüştü. Malko onu cesaretlendirmek istercesine:

— İki ayrı operasyon hazırlıyorum, dedi. Onları Guantanamo üzerinden kaçacağımıza inandıracaksınız. Oysa siz Cayo Largo'dan yola çıkacaksınız.

— Başaramayız, dedi Bayamo. Aptal değiller.

— Başaracağız, dedi Malko.

Sonra planını ayrıntılarıyla Kübalı'ya anlattı. Bayamo yavaş yavaş sakinleşiyordu.

— Tekne Cayo Largo'ya varır varmaz yola çıkacağız. Ama önce saç renginizi değiştirmemiz gerekiyor.

— Şu an imkânsız. Dostum beni o halde görmeli. Bu işi ancak son dakikada yaparım. Şimdi eve dönmek istiyorum. Beni aldığın yere bırak. Herminia'yı bir daha görmek istemiyorum, bu çok tehlikeli olur. iki gün sonra, daha önce konuştuğumuz gibi sana telefon ederim. Geraldo'ya da haber ver: Eğer

beni bu ülkeden çıkarmazsa, yapacağım ilk şey onun kafasını parçalamak olacaktır. Vamos!

Tekrar arabaya bindiler. Malecon'a kadar yol boyunca hiç konuşmadılar. Yüz metre ileride bir polis arabasıyla karşılaştılar. Lada 1500'ün kocaman bir plakası ve alıcı antenleri vardı. Yavaş yavaş ilerliyordu. Malko onu geçtikten sonra dikiz aynasından arkaya baktığında damarlarındaki kanın donduğunu hissetti. Polis arabası yarım dönüş yaparak peşlerine düşmüştü.

VIII. BOLUM

— Orospu çocukları!

Malko son hızla gaza basarak arabayı ileri sürdüğünde Luis Miguel Bayamo da başını çevirmiş ve Policia Revolucionaria'ya ait Lada ile karşılaşmıştı. Malko düşünmek için kendine fırsat tanımadan doğruca sağa, B yoluna saparak güneye doğru inmeye başladı. Gece yarısı, ıssız Havana yollarında Kübalılar'ın telsiz sistemlerine yakalanmadan peşindekileri atlatması mümkün değildi. Arka koltukta büzülmüş oturan Luis Miguel Bayamo da bunu biliyordu. Makarov'unu çıkarmış, sağ elinde sıkıca tutuyordu.

— Biraz ileride küçük bir park var, diye bağırdı. Yavaşla, orada atlayacağım.

Çok geçmeden Malko dalları kaldırımın kenarını kaplayan büyük bir banyan ağacı gördü. Dikiz aynasına çabucak bir göz attı: Arkasında araba yoktu. Direksiyonu hemen sağa kıvrırdı. Luis Miguel çoktan dışarı fırlamıştı bile. Aynı anda polis arabasının beyaz farları da B yolunun başında parladı.

Malko tekrar gaza bastı. Luis Miguel Bayamo parkın karanlığında gözden kaybolmuştu.

— Biraz yavaşla! dedi Herminia. Yoksa üzerimize ateş edecekler.

Malko yavaşladı. Kendini savunmak zorunda kalacak olursa polis arabasını görmediğini söyleyebilirdi. Aslında o, yanında kız arkadaşı ile gezintiye çıkmış basit bir turistti.

Farların ışığı şimdi daha yakınındaydı. Herminia korkudan donmuş bir halde peşlerindeki arabaya baktı. Birdenbire Lada durdu. Arabanın tepesindeki projektör parkı taramaya başladı. Luis Miguel'i arabadan atlarken görmüşlerdi! Malko da hızını kesmişti. Polislerden birinin, elinde megafonla Lada'dan indiğini gördü. Diğer polis de elinde silahıyla ona katıldı.

Malko son hızla 13. Cadde'ye doğru sağa bir dönüş yaptı. Çok geçmeden de polisler ve Lada görüş alanından çıktı.

Luis Miguel, Makarov'u elinde, banyan ağacının iri gövdesinin arkasına saklanmış bekliyordu. Bu ıssız sokaklarda kimselere görünmeden parktan kaçıp kurtulamazdı. Polislerin onu Nissan'dan atlarken görebileceklerini hiç hesaba katmamıştı. Yaprakların arasından karşıda duran polis arabasını ve etrafı tarayan projektörü görebiliyordu. Çok geçmeden kapıların açılıp kapandığını duydu. Hoparlörden çıkan güçlü bir ses yankı yaparak kulaklarında çınladı.

— Ellerinizi havaya kaldırıp teslim olun!

Projektör şimdi Bayamo'nun bulunduğu yeri tarıyordu. Luis Miguel polislerden birinin üzerine doğru geldiğini görünce, fazla düşünmeden tetiğe bastı. Silah sesi gecenin sessizliğinde bir gök gürültüsü gibi yankılandı. Polis iki büklüm olarak yere düştü. İkinci polis arkadaşının yardımına koşarken Luis Miguel de saklandığı yerden çıktı. İki adam burun buruna geldiler. İlk davranan Luis Miguel Bayamo oldu. Sol eliyle hasmının silah tutan elini bileğinden yakaladı. Silah düştü. Luis Miguel, Makarov'un kabzasıyla polisin burnuna güçlü bir darbe indirdi.

Polisin kasketi düştü ve adam acıyla bağırdı. Burnu kırılmıştı. Luis Miguel bu sefer polisin hayalarına güçlü bir tekme savurdu. Adam dizlerinin üstüne devrildi, acıyla inledi. Müthiş bir öfkeye kapılan Bayamo bilinçsiz hareketlerle tabancasının kabzasını adamın kafasına defalarca indirdi.

Sonunda doğrulduğunda vurulan diğer polisin, yattığı yerden silaha uzanmaya çalıştığını gördü. Luis Miguel ona da bir tekme savurunca adam haykırdı. Ardından silahın kabzasını, adam hareketsiz kalıncaya dek kafatasına vurdu.

Kendini kontrol edemiyordu.

Yerdeki tabancayı da alıp arabaya doğru koşmaya başladı. Telsizden cızırtılı sesler geliyordu. Eğer iki polis Lada'dan inmeden önce diğer ekiplere haber verdilerse, öteki polislerin de olay yerine gelmesi an meselesiydi. Bayamo yaya olarak onların elinden kurtulamayacağını düşündü. Direksiyonun başına geçti, telsizi kapattı, gaza bastı.

13. Cadde'ye çıkarak sağa saptı. Karanlıkta park etmiş olan Nissan'a çarpmamak için ani bir fren yapması gerekti.

Malko dikiz aynasından son hızla yaklaşan polis arabasını farkedince kalbinin duracağını sandı. Arabadan Luis Miguel Bayamo'nun indiğini ve son hızla koşarak Nissan'a doğru yaklaştığını görünce şaşırmadan edemedi. Luis Miguel arka koltuğa oturdu.

— Çabuk compadre! Kaçalım, birazdan mahalleye polisler doluşacak. Doğuya doğru git.

Malko kendisini 11. Cadde'de bulduğunda arabayı ne kadar hızlı sürmekte olduğunu farketti. Herminia yanındaki koltuğa büzülmüş, Malko'nun sürati karşısında dehşete düşmüştü.

- Ne oldu? diye sordu Malko Bayamo'ya.

— Onları temizledim, dedi Kübalı sakın bir sesle, ikisi de geberdiler. Ya onlar ölecekti ya da ben...

Malko daha fazla bilgi almak için ayrıntılarla uğraşmak istemedi. Bir polis arabasına rastlayacak olurlarsa işleri bitik demektir. Şimdilik görünürde kimseler yoktu. Luis Miguel seçim yapmakta zorluk çekiyordu. Herhangi bir yerde arabadan inecek olursa bir devriye polisi tarafından yakalanması işten bile değildi. Eğer gizlendiği bölgeye yaklaşırlarsa Malko ve Herminia'yı da tehlikeye atmış olacaktı.

• Caddeleri birer birer geçtiler. Sonunda Luis Miguel Bayamo kararını verdi.

— Beni şu köşede indir.

Malko frene basınca Kübalı arabadan atladı. Sesizce 11. Cadde'nin iki tarafını süsleyen akasya ağaçlarının altında ilerledi. Malko onun bir ara soğa saptığını gördü. Kübalı Malko'nun görüş alanından çıkınca genç adam Nissan'ı hareket ettirdi.

On dakika sonra Herminia'nın evi önüne varmıştı. Genç kadın öpmek üzere Malko'nun dudaklarına uzandığında:

— Bak! diye bağırdı aniden.

Suluk renkli bir Lada Herminia'nın evinin önünde park etmişti. Herminia koltuğuna yapıştı.

— Vamos! Vamos!

Malko kıınıdamadı. Beyninde dans eden düşünceleri sıraya koyamıyordu. Planına göre yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ama bunun ne olduğunu bilemiyordu. Eğer Kübalılar onun peşinde olsalardı şimdiye kadar ele geçirirlerdi. Malko, Herminia'yı kendine çekerek genç kadının kulağına fısıldadı...

— Eve girmen gerek. Bu, sadece günlük kontrol-

lerden biri olmalı. Tehlikede olmadığından eminim.

Salvador Jibaro'nun işini riske sokacak bir müdahaleyi G2 bu aşamada göze alamazdı. O halde Herminia tehlikede değildi.

— Korkuyorum, diye fısıldadı genç kadın. Bana ne yapacaklarını...

— Hayır, diye üsteledi Malko. Bunu sana anlatacak durumda değilim ama tehlikede olmadığını biliyorum. Yarın Tropicana'ya gelirim.

Sonunda Herminia ikna olarak arabadan indi.

Malko polislerin varlığını farketmemiş gibi yoluna devam etti. Bir yandan da Luis Miguel Bayamo'yu tekrar görmeden önce Küba Güvenlik Servisi'nin kendisini ele geçirmemesi için dua ediyordu. Malko iki polisin Lada'dan indiklerini ve Herminia'yı kollarından tutarak arabaya soktuklarını görünce kalbinin sıkıştığını hissetti.

Genç kadına ne yapacaklardı?

Victoria Otel'i'nin önünde durduğunda Malko hâlâ Herminia'nın tutuklanmasının şokunu yaşıyordu. Bu kez otelin önünde, dar polis üniforması içinde vücut hatları iyice belli olan bir kadın görevli duruyordu. Malko arabasını park yerine soktu. Arka koltukta duran şehir haritasını almak üzere eğildiğinde yüreği ağzına geldi. Koltukta siyah bir otomatik silah vardı! O sırada arkasında bir ses duydu.

— iyi geceler senyor, nasılsınız ?

Kadın görevli gülümseyerek ona bakıyordu. Malko kadının kemerindeki telsizi farketmekte gecikmedi. Genç kadına gülümserken haritayla silahı örtmeyi ihmal etmedi.

— Teşekkürler, iyiyim.

Doğrulurken tabancayı haritanın kat yerleri arasına gizlemeyi başarmıştı. Canı sıkılmakta olan ka-

din polis Malko ile sohbet etmeye kararlı gözüktüyordu.

— İyi bir akşam geçirdiniz mi? Yalnız mıydınız?

— Evet! dedi Malko.

Genç kadın göz ucuyla ona bakarak:

— Oysa Havana'da pek çok güzel kadın vardır! dedi.

— Biliyorum, dedi Malko. Hemen hepsi en az sizin kadar güzel. Neden bu üniformayı taşıyorsunuz? Tropicana'da dans edebilirsiniz.

Kadın polis bir kahkaha attı.

— Dans etmeyi bilmem, senyor. Hem her gece saat ikiye kadar sürse de işimi seviyorum.

Malko saatine baktı. İkiye çeyrek vardı.

— Mesaiden sonra ne yapıyorsunuz? diye sordu.

— Evime dönüyorum. Tabii bir araba bulabilirim. Gece vakti araba bulmak'zor oluyor. Aksi halde otelde bir koltukta sabah altıya kadar uyukluyorum. Daha sonra evime gidiyorum.

Malko kadının üniformadan fırlayacakmış gibi duran göğüslerine hayran kalmıştı. Her zamanki gibi tehlikenin soluğunu ensesinde hissettikten sonra canı sevişmek istiyordu.

— Gelin size bir içki ikram edeyim, dedi kadına. 408 numaralı odadayım. Uykum da yok.

— Bu yasaktır, senyor... Buenas noches.

— Küba'da pek çok yasak şey yapılıyor, diye karşılık verdi Malko. Sizi ihbar edecek değilim.

Malko bunları söyledikten sonra kadının cevabını beklemeden lobiye girdi. Resepsiyonda uyuklamakta olan memur Malko'ya anahtarım uzattı ve hafifçe gülümseyerek:

— Elinizi kesmişsiniz senyor, dedi.

Malko sağ eline baktı. Başparmağı ile işaret parmağı kan içindeydi. Şaşkınlıkla, parmaklarını incelemek üzere asansörde yalnız kalmayı bekledi. Parmaklarıyla Luis Miguel'in arabada unuttuğu Makarov'un kabzasını yokladığında yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturdu. Silah da kana bulanmıştı. Kübalı, şimdi Malko'nun odasında olan bu silahla ne yapmıştı? Birden aklına arabadaki iki polis geldi. Havana'nın bütün G2 ekipleri şimdi Luis Miguel'i arıyor olmalıydılar. Malko silahı temizledikten sonra çantasına koydu. Ellerini yıkamak üzereyken kapısına vurulduğunu duydu. Hâlâ düşüncelere dalmış olduğundan, kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Kapıyı açtı. Kadın polis eşikte duruyordu.

— Sizi rahatsız etmiyorum ya? diye sordu yumuşak bir sesle.

Bir süre bakiştılar. Malko genç kadını içeri çektiğinde polis karşı koymadı. Malko onu ateşli bir şekilde öptüğünde de bu öpücüğe cevap verdi.

Malko'nun arzudan gözü bir şey görmez olmuştu. Kadının üniformasının düğmelerini çözerken elleri titriyordu. Ardından sutyeninini kopçasını açtı ve Kübalı'nın göğüslerini okşamaya başladı. Bu arada kadın da zaman kaybetmemişti. Bir çırpıda pantolonunu çıkarıverdi. İkisi de dayanacak halde değillerdi. Birlikte yatağa yuvarlandılar. Az sonra genç kadın zevk dolu çığlıklar atmaya başlamıştı. Çok geçmeden ikisi de doyuma ulaşmışlardı. Kübalı biraz sakinleştikten sonra:

— Gözlerine bayıldım, dedi. Harika bir geceydi.

Sonra kalkıp üniformasını giydi. Malko'nun dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Odadan çıkmıştı bile. Malko kadının adını bile bilmediğini düşündü. Kübalı koridorun sonunda

gözden kaybolmadan önce dönüp Malko'ya son bir kez daha gülümsedi.

— Alo, dedi Raquel yumuşak sesiyle. Mark ile mi görüşüyorum?

— Evet, diye yanıtladı Malko. Ne hoş bir sürpriz!

— İyi bir haberim var, dedi Raquel gizemli bir sesle. Seninle konuşmak isterim. Öğlene doğru sinemanın önünde buluşabiliriz, ama fazla vaktim olmayacak.

— Anlaştık, dedi Malko.

Ama şaşırmıştı. Raquel ona ne anlatabilirdi? Malko geceyi uykusuz geçirmişti. Herminia için kaygı duyuyordu.

Akşamdan önce Herminia hakkında bilgi alması mümkün değildi. Genç kadının evine gitmesi de söz konusu olamazdı. Onu bulabilmenin tek yolu Tropicana'ya uğramaktı. Eğer bu akşam Herminia Tropicana'da dans etmezse bu kötüye işaretti.

Aşağı indiğinde resepsiyondan Küba'nın günlük gazetelerinden biri olan Gramma'yı aldı. Sayfalara şöyle bir göz attı. Dün geceki kazadan ve ölen iki polisten hiç söz edilmiyordu. Ya haber gazeteye geç ulaşmıştı, ya da hükümet bu olayı örtbas etmek istiyordu. Her iki durumda da Malko bir an önce Gerald Svat'la konuşması gerektiğini biliyordu. Arabasına binerek Nacional Hotel'e gitti. Malecon'la Atlantik Okyanusu'nu olduğu gibi gören bahçeye ulaştığında, gizlice gazetenin ilk sayfasını yırttı ve gazeteyi, haberleşmek için posta kutusu olarak kullandıkları, ana girişin sağ tarafındaki eski topun namlusunun içine bıraktı.

Şimdi Gerald Svat'ın G2'ye yakalanmadan, ertesi gün saat altıda Foxa'ya gelmesini beklemekten

başka yapacağı bir şey yoktu. Raquel'le buluşmadan önce halletmesi gereken bir iş daha vardı. Habana Libre'ye giderek, free snoplardan birine girdi. Bir şişe Cointreau ve bir şişe Shalimar satın aldı. Sonra tuvaletlere yöneldi.

Küvete çıkararak polisleri ortadan kaldıran silahı rezervuara attı.

Raquel "La Rampa" sinemasının önünde Malko'yu bekliyordu. Genç kadının etrafını saran erkekler onun Nissan'a bindiğini görünce geri çekildiler. Küba'da en hurda araba bile zenginliğin bir sembolü sayılıyordu. Raquel gülümsedi.

— Bu adamlar beni ne sanıyorlar acaba?

Malko Cointreau ile parfümün bulunduğu paketi genç kadına uzattı.

— Senin için.

Raquel parfüm şişesini açıp kokladı. Gözleri çocuksu bir sevinçle parlamıştı.

— Harika, diye haykırdı. Hiç böyle nefis parfümüm olmamıştı.

Uzanıp Malko'nun dudaklarına bir teşekkür öpücüğü kondurdu.

Malecon'a doğru ilerlediler. Malko büyük bir ihtimalle izlendiğini biliyordu. Bu durumda Raquel'i de tehlikeye atıyor demekti.

— Dur, diye bağırdı Raquel.

Malko Nacional'ın biraz aşağısında durdu. Raquel ona çoktan sarılmıştı bile. Birkaç dakika flört ettiler. Raquel kendini geri çekerek neşeli bir sesle:

— Yarın akşam serbestim, dedi.

— Sürpriz bu muydu?

Raquel gözleri parlayarak Malko'ya baktı.

— Hayır. Arkadaşlarımdan biri dairesini kullanmamıza izin veriyor. Karısı Sovyetler Birliği'nde

seyahatte. Kendisi de üç gün için Santiago'ya gidiyor.

— Bilmiyorum, vakit ayırabilir miyim, diye yanıtladı Malko kendisini bekleyenleri düşünerek.

Raquel donuklaştı.

— Ama Küba'da yalnız olduğunu sanıyordum, diye karşı koydu.

— Evet, dedi Malko. Ama ben...

Raquel onun cümlesini tamamlamasına fırsat bırakmadı.

— Anlıyorum! dedi. Başka bir kadın var...

Sonra kapıyı açarak arabadan indi ve koşar adımlarla oradan uzaklaştı. Paket koltuğun üzerinde kalmıştı. Malko onun bir gua-gua'ya bindiğini gördü. Bu duruma hem üzülmüş, hem de rahatlamıştı. Raquel'i ne kadar az görürse, genç kadını G2'den o kadar uzak tutmuş olacaktı. Üstelik zaman ilerledikçe Herminia için de kaygıları artıyordu. Altıncı hissi ona "tehlike" sinyalleri veriyordu.

Akşama kadar tamamen çaresiz durumdaydı, yapabileceği hiçbir şey yoktu.

General Orosman Pintado oldukça keyifsizdi. Masasına bırakılmış belgelerden durum hakkında somut bir bilgi alması mümkün değildi.

İki polis ölmüştü. General Pintado polislerin Luis Miguel Bayamo tarafından öldürüldüğüne inanıyordu. Ama olay henüz tamamen aydınlanmamıştı. CIA ajanı, Bayamo'nun nerede saklandığını biliyor muydu? Salvador Jibaro bu operasyonu yakından takip ediyor muydu? Yardımcı kuvvet gerekli miydi? General Pintado bu sorulara cevap bulamıyordu.

Telefon çaldı. Arayan G2'den bir yüzbaşıydı. Adam bir gece önceki cinayete karışmaktan zanlı

Herminia'yı tutukladıklarını haber veriyordu. General dişlerinin arasından homurdanarak bir küfür savurdu. Planı değiştirmek zorundaydı: Herminia tutuklandığına göre CIA operasyonu durdurulabilir-di.

İç hattan sorgu bölümünün numarasını çevirdi.

— Bana "Sacamuelas"ı gönderin.

Herminia'nın gerçekten bir şey bilip bilmediğini kontrol etmesi gerekiyordu.

Yakından bakıldığında Foxa binası daha da iç karartıcıydı.

Malko acele etmeden N Caddesi'nden aşağı doğru yürümeye başladı. Yürüyüş yapmak için arabasını Capri'de bırakmıştı.

Caddenin ortalarına gelince Foxa binasının altındaki pasaja girdi. Sıcak dayanılacak gibi değildi. Biraz ileride, sağ tarafta gördüğü kapıyı iterek içeri girdi, içerisi saunadan farksızdı. Etrafta bir sürü eski eşya vardı. Bir köşeye çekilip beklemeye başladı.

Gerald Svat gelecek miydi? Eğer bu akşam kendini gösteremezse Malko büyük bir felaketle karşı karşıya demektir... Beş dakika sonra Amerikalı kapının eşğinde görüldü. Ekose bir ceket giymiş ve kravat takmıştı. Malko Küba'nın öldürücü sıcağı altında takım elbise giyen tek kişinin Gerald Svat olduğunu düşünmeden edemedi. Amerikalı içeri girerek kapıyı arkasından kapadı, elindeki büyükçe çantayı yere koydu.

— Hiç gelemeyeceğimi sandım, dedi nefes nefese. Umarım beni izlememişlerdir.

— Ben de kendim için aynı şeyi düşünüyordum! dedi Malko.

— Gece önemli bir kaza olmuş, dedi Gerald Svat.

Radyo vericisinden öğrendik. İki ölü olduğu söyleniyor. Haberiniz var mı?

— Evet, dedi Malko. Luis Miguel Bayamo'yu kaybedebilirdik.

Sonra gece olanları anlattı. Amerikalı oldukça şaşırılmış görünüyordu.

— Bu adam bir deli, dedi.

— Durun, dedi Malko. Bu, iyi haberi. Kötü haberi de öğrenmek ister-misiniz?

— Nedir?

— Herminia G2'nin elinde.

— Aman Tanrım! diye iç çekti Gerald Svat.

Yüzündeki bütün kan. aniden çekilmişti. Sanki bir anda yaşlanmış gibiydi.

— Sizi de bu ülkeden bir an önce çıkarmamız lazım, dedi. Hemen şimdi. Cayo Largo üzerinden olabilir. Yarın sabahki ilk uçakla gidersiniz.

Malko omuzlarını silktilti.

— Beni tutuklamaya karar verdilerse, artık çok geç. İzlendiğimden siz de şüphe ediyorsunuz. Gemiye binmeye izin vermezler. Ayrıca bu konuda iyimser davranmakta fayda var kanısındayım.

Malko düşüncelerinin hangi doğrultuda olduğunu açıklayınca Gerald Svat da ona katıldı.

— Gözleminiz doğru, dedi Svat. Ama bu durumda Herminia'nın çok sürede serbest bırakılması gerekir. Sorgulamasını kısa tutmak zorundalar.

— Çok doğru, dedi Malko. Bu akşam Tropicana'da olacağım. Herminia, Bayamo'nun gizlendiği yeri tam olarak bilmiyor. Unutmayın ki onu daha önce de sorguladılar ve serbest bıraktılar. Eğer Salvador da kızın tutuklandığını öğrendiyse serbest kalması için elinden geleni yapacaktır. Bu dünimda bu akşama kadar harekete geçmemeyi öneriyorum.

— Soğukkanlılığınıza hayranım! dedi Gerald Svat, fakat... G2 sizin Bayamo'yu yurt dışına çıkarmak için uğraştığınızı biliyor. Sizi tutuklayarak bu operasyona engel olurlar. Bayamo'yu yakalamak için de zaman kazanmış olurlar.

Malko alaylı bir gülüşle:

— Eğer dedikleriniz gerçekleşecek olursa Şirket benim yerime başkasını gönderecektir, dedi.

— Evet, tabii.

— Düşmanlarım da bunu biliyorlar. Gördüğünüz gibi kendimi savunmak için güzel bir sebebim var.

Svat sükunetini kazanır gibiydi. Malko, bir diplomat olmasından ötürü Gerald Svat'ın, sınır dışı edilmenin dışında, herhangi bir tehlikeyle karşı karşıya olmadığı düşünüyordu. Ne de olsa başkasının acısını paylaşmak o acıyı çekmekten daha kolaydı.

— İkinci bir pasaporta ihtiyacım var, dedi Malko.

Amerikalı şaşkın gözlerle Malko'ya bakakaldı.

— Pasaport mu? Kim için?

— Herminia. Tabii serbest bırakılırsa. Onu arkamızda bırakamayız. Kızı öldürürler.

Gerald Svat bu öneriden pek hoşlanmışa benzeriyordu.

— Teknik ekip bu operasyon için sadece bir pasaport hazırlayacaktı, dedi. İkinci bir pasaport büyük sorun yaratacaktır.

Malko buz gibi bakışlarla onu süzdü.

— Eğer kız burada kalacak olursa başımız daha büyük derde girer, dedi Malko. Bana yardım eden insanlara sırt çevirmek gibi bir adetim yoktur.

Amerikalı rahatsız olarak bakışlarını kaçırdı.

— Pekâlâ, bu konuyla hemen ilgileneceğim.,

Yere koyduğu çantayı aldı. İçini açtı. Malko giysileri ve ayakkabıları farketmekte gecikmedi.

— Hepsini Kanada malı, dedi Gerald S vat. Ayrıca bir de sürpriz var.

— Nedir?

— Çantanın içi özel olarak donatılmıştır. Havaalanlarındaki bütün kofittrollerden sıkıntı yaratmadan geçebilirsiniz. İçinde patlayıcı bir bomba var.

— Nasıl kullanılıyor?

Amerikalı çantayı kapatıp iki taraftaki kilidi Malko'ya göstererek:

— Şifre tuşlarını "sıfır"ın üstüne getirince çanta açılır, dedi. Sol taraftakini 849'a, sağdakini de 134'e getirdiğinizde ise, bomba üç dakika içinde patlamaya hazır olur.

Malko bu patlayıcının ne işe yarayacağına henüz bir anlam verememişti, ama içinde bulunduğu koşullara bu çanta fazlasıyla uygundu.

— Teşekkürler, dedi. Ama bu çanta bütün sorunlarımızı çözümülemiyor. Ülkeden çıkış operasyonunda hangi aşamadasınız?

— Cuernavaca gemisi bu sabah Cayo Largo'ya vardı, dedi Amerikalı. Kaptanın adı Fernando Lopez. Tekne Cayo Largo marinasına demirledi. Yalnız bir sorun var.

— Nedir?

— Kübalılar ona sadece 72 saatlik kalış izni vermişler.

Malko yüzüne bir yumruk yemiş gibi oldu. Herminia G2'nin elindeydi. Luis Miguel'le irtibatını kaybetmişti ve Malko onun nerede olduğunu bilmiyordu. Bütün sorunları halletmesi için de önünde sadece üç gün vardı. Üstelik Küba Güvenlik Servisi de adım adım peşindeydi.

IX. BOLUM

— İmkânsız başarmak için sınırlan zorladığınız farkındasınız, değil mi? diye konuştu Malko. Yanından önce Bayamo'dan bir haber alacağımı sanmıyorum.

Amerikalı başını salladı.

— Biliyorum, dedi. Ama operasyonun bu bölümü, benim kontrolümde değil. Önceleri Kübalılar en az bir haftalık vize veriyorlardı.

— Guantanamo üzerinden bir şey yapamaz mıyız? diye sordu Malko.

— Olanaksız. Pentagon onlann üssünü kullanarak bir operasyon yürütülmesi fikrine tamamen karşı çıkıyor. Bu durumda tek çaremiz Cuernavaca. Dikkat edilmesi gereken husus şu: Bütün gün marina da olmayacaklar. Sabah saat altı sularında balığa çıkıp öğlene doğru dönüyorlar.

— Anladım, dedi Malko. Luis Miguel'i bularak fotoğraf işini halletmem gerekiyor. Pasaportla birlikte fotoğrafı size vereceğim, daha sonra da geri alacağım. Şu andan itibaren bizi tutuklamalarını engelleyebilirsek Cayo Largo'da operasyon tamamlanmış olacak. Bu arada Salvador Jibaro ile bir irtibat kurabildiniz mi?

— Hayır, neden? •

— Onu beslemek lazım. Yoksa bize sırt çevirecek. Bu konuyla ben ilgilenirim.

— Peki. Yarın aynı saatte burada buluşalım.

— Salvador'u kullanmayı düşünüyorum, dedi

Malko. Kendisine güvendiğimizi ona hissettirmeliyiz.

— Nasıl isterseniz. Unutmayın: Yalnızca üç gününüz var.

Hararetle el sıkıştılar. Önce Gerald Svət çıktı. Malko kareli ceketi gözden kayboluncaya kadar bekleyip çantayı aldı. Bir Küba hapisanesinde çürüyüp gitmektense bu çantayı kullanmak daha hayırlı olacaktı.

Şimdi en kısa sürede Herminia'ya ne olduğunu öğrenmeli ve Bayamo ile irtibat kurmalıydı.

— Nasılsın, güzelim?

Fausto Morales'in alaycı sesi Herminia'nın kulaklarında çınladı. Genç kız oturmakta olduğu dışı koltuğunda kıvrandı. Bileklerinden koltuğa bağlanmıştı. DGI'nin karşı casusluk işleriyle ilgili "G" bölümünü oluşturan on dört katlı binanın bodrum katında bulunuyordu. Bu kat tamamiyle sorgu odalarından ve küçük hücrelerden oluşuyordu. Buradaki adamlar şüphelendikleri kişileri itirafa zorlamak için haftalar, hatta aylar boyunca sorgulamak yetkisine sahiptiler. KGB tarafından desteklenen General Orosman Pintado sorgulamaları yürütüyor ve sadece Fidel Castro'ya hesap veriyordu.

Fausto Morales Herminia'ya yaklaşarak genç kızın başını havaya kaldırdı. Herminia'nın çenesi titriyordu. Mini eteği dizlerinin üstüne doğru sınırlıydı. Geceyi bir hücrede elleri arkasında kelepçeli olarak geçirmişti. Kendisini biraz dövmüşler, hatta tecavüz bile etmişlerdi. Henninia bunların olağan işkence metodlarından olduğunu biliyordu.

Acıdan kısılmış gözlerinde yine de neşeli bir parlaklık vardı. Sorgulamaya tabi tutulmuş ama hiçbir şey söylememişti. Luis Miguel'in nerede saklandı-

ğını bilmediğini defalarca tekrarlamış, kendisine askıntı olan turisti de tanımadığını belirtmişti. Çantasında bulunan dolarlar nedeniyle Herminia hapse atılacağını tahmin ediyordu, ama adamların asıl istediklerini vermemeye kararlıydı. Fausto Morales ona doğru eğilerek:

— Guapita, seninle biraz sohbet edelim, dedi.

Herminia yutkundu, konuşacak halde değildi. Adam Herminia'nın saçlarına asılarak kafasını geri çekti.

— Benim lakabımı biliyor musun? diye sordu. Herminia hayır anlamında başını salladı.

— "Sacamuelas", diş sökücü anlamına gelir. Bu sana bir şey anlatıyor mu?

Herminia'nın gözleri dehşetle açıldı. Yine de paniğe kapılmamak için kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Bu adamın ismini daha önce duymuştu. En zor sorgulamaları bu adam üstleniyordu.

Fausto Morales sol eliyle genç kızın çenesine bastırды, diğer eliyle de burnunu tutuyor, Herminia'yı ağzını açmaya zorluyordu. Sol işaret parmağını Herminia'nın azı dişlerinden birine koyarak:

— Önce bundan başlayalım! dedi neşeyle. Korkmuyorsun, değil mi? Elim çok hafiftir.

Fausto Morales bunları söyledikten sonra Herminia'nın çenesini bırakmadan rom şişesinin yanındaki penseyi aldı. Herminia metal parçasını görünce bağırды, adamı engellemeye çalıştı. Bu arada adamın bileğini ısırması başarmıştı. Ama Morales yine de penseyi kızın ağzına sokacak vakti bulmuştu. Yüzünü Herminia'ya iyice yaklaştırarak öfkeyle bağırды:

— Bana zarar verecek olursan, ön dişlerini olduğu gibi sökerim. Tabii onları çekiçle parçaladıktan sonra.

Herminia koltukta iyice büzüldü. Boğazından garip hırıltılar çıkıyor, zorlukla nefes alıyordu. Ter içinde kalmıştı. Fausto Morales işini bilen bir edayla azı dişini pensenin arasına sıkıştırarak aleti hızla geri çekti. Diş kökünden fırladığında Herminia müthiş bir acı duydu. Genç kızın çığılığı duvarlarda yankılandı. "Sacamuelas" yılışık bir gülüşle:

— Sırada başkaları da var... dedi.

Herminia'nın çığıkları devam ediyordu. Üniformalı bir polis kapıyı araladı.

— Bitiriyor musun Fausto? Dışarıda ne konuştuğumuzu duyamıyoruz!

Herminia'nın ağzı kan içinde kalmıştı.

— Tamamdır, dedi Fausto Morales.

Sonra arkadaşına dönerek:

— Biliyorsun, anestezi yapmıyorum, dedi. Emperyalistler bundan daha iyisine layık değiller. İyi metodları Devrim'i destekleyenler için kullanırım.

Öteki asker omuzlarını silkti. İş arkadaşları bile bu psikopattan pek hoşlanmazlardı. Ama Fidel, Morales'i koruyordu. Savaş zamanında Morales kaçak dışçı olarak görev yapmış, daha sonra da zevk için bu garip mesleğe devam etmişti. Kimse ona karşı çıkmıyordu. Morales'in kullanabildiği tek alet dışçı pensesiydi. Morales penseyi masaya koyarak Herminia'nın azj dişini çöp kutusuna attı. Sonra içki şişesini kafasına dikti.

— Sen de ister misin? diye sordu Herminia'ya.

Herminia'nın dişleri birbirine çarpıyor, çenesi titremeye devam ediyordu. Sanki dişi hâlâ sökölüyormuş gibi geliyordu. Bu tip işkencelerden söz edildiğini duymuştu ama bu kadarını beklemiyordu doğrusu. Fausto Morales pensesini temizleyerek yeniden kurbanına yöneldi.

— Canın çok acımadı, değil mi?

Herminia gözlerini kapadı, bu soruya cevap vermek istemiyordu. Ama Fausto Morales ısrar etti.

— Bu işi zevk için yapmadığımı biliyorsun, guapita! Emperyalizme karşı mücadele etmemiz lazım. Artık Luis Miguel'in nerede saklandığını hatırlaman gerek... Ha?

Herminia konuşacak durumda değildi. Gözlerini açmadan başını hayır anlamında salladı. Sonra birdenbire olduğu yerden sıçrayarak haykırdı. Biraz önce dişini kökünden söken pense, şimdi sol göğsü üzerindeydi. Herminia metalin soğukluğunu göğsünün ucunda hissetti.

— Göğüslerin çok güzel, dedi Kübalı adam sadist bir zevkle. Böylesin! hiç görmemiştim. Biraz göster bana...

Sonra hoyratça genç kızın tişörtünü sıyırdı.

Pensenin ağzı göğsünün ucunu kavradığında Herminia:

— Hayır, hayır! diye yalvardı. Ben bir şey bilmiyorum, companero. Yemin ederim ki bilmiyorum.

Fausto Morales biraz daha eğilerek:

— Şimdi anlarız, dedi.

Penseyi bütün gücüyle sıktı. Herminia canhıraş bir feryatla yerinden fırlarken sağ bileğindeki bağı kopardı. Göğsünden kan süzülüyordu. Tam bir sinir krizi içinde koltuğunda sıçrayıp duruyordu. Sonunda diğer bileği de serbest kaldı. İki eliyle yaralı göğsünü tutarak yere kaykıldı. Fausto pensenin ucundaki et parçasını da çöp kutusuna atarak aleti yerine bıraktı. Sonra Herminia'yı yakaladığı gibi tekrar koltuğa oturttu.

— Artık aptal rolünü oynamaktan vazgeç. Companero Orosman konuşmanı istiyor.

Herminia yenilgiyi kabul etmek zorundaydı. Ne Tanrı ne de şeytan onu bu işkenceden kurtaramaya-

çaktı.

Malko ağzında buruk bir tatla iropicana'dan içeri girdi. Yol boyunca sürekli izlendiğini farketmişti. Bombanın bulunduğu çantayı oteldeki odasında bırakmıştı.

Her zamanki garson kurnazca gülererek, Malko'yu ilk sıradaki koltuklardan birine oturttu.

— Buenas noches, senyor!

Herminia bu gece sahneye çıkacak mıydı?

Gösteri başladı. Dansçı kızlar teker teker sahneye çıkmaya başladılar. Malko'nun ilk sıradan Herminia'yı görmesi zor olmadı.

Dikkatle genç kıızı inceledi. Onu yeniden sağ salim görmek Malko'yu mutlu etmişti, ama Herminia her zamanki esnekliğiyle dans etmiyordu. Sanki vücudunda aksayan bir şeyler vardı. İki figür arasında sendeledi, düşecek gibi oldu. Sanki gözleri kararıştı.

Malko yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamıştı. Gösterinin devamını sabırsızlıkla izledi, içi içine sığmıyordu. Son gösteri de tamamlanınca kullise koştu.

Dansçıların dinlendiği masalardan birine varınca kadar kimse onu engellememişti. Herminia onu görünce ayağa kalktı. Dudaklarında buruk bir gülüşle Malko'ya yaklaştı. Genç adam yakından bakınca onun hırpalanmış olduğunu anlamakta gecikmedi. Göz ucuyla etrafına bakındığında ağaca yaslanmış, onlarla ilgilenmiyormuş gibi davranan polisi farketti.

— İyi akşamlar, dedi Malko. Telaşlandım. Dün gece neler oldu? Seni ne zaman bıraktılar?

— Her şey yolunda, diye yanıtladı Herminia. Beni biraz dövdüler, ama sonunda gösteri başlamadan

serbest bıraktılar.

Ses tonu gerçeği yansıtmıyordu. Herminia bakışlarını kaçırmaya çalışırken Malko ona daha dikkatli baktı. Herminia'nın gösteri kıyafetinin altında bandajı andıran bir kalınlık vardı.

— Sana işkence mi yaptılar?

— Hayır, hayır.

Malko genç kızın yalan söylediğinden artık emindi. Herminia kısık bir sesle konuşmaya devam etti.

— Yabancılarla ilişki kurmamı yaskladılar. Yoksa beni hapse atacaklar.

— Artık Miami'ye gitmek istemiyor musun? diye sordu Malko, havayı yumuşatmak istercesine.

— Hayır, bu olanaksız.

Malko genç kızın gözlerinden boşalan yaşları gördü. Herminia çok acı çekmişti. Hayata küsmüş gibiydi.

— Ya dostumuz? diye sordu Malko.

Herminia çevresine bakındıktan sonra başını kaldırdı.

— 326531'e telefon et. İki kere çaldırdıktan sonra kapat. Yemden ara ve tekrar kapat. Üçüncüde cevap verir.

Herminia, Sacamuelas'a karşı iyi dayanmıştı. Zira bu bilgiyi, ona verseydi kendisini öldüreceklerini biliyordu. G2 ilk sorgulamadan itibaren Herminia'nın bu numarayı bildiğini anlamıştı. Herminia buruk bir sesle:

— Adios, dedi. Vaya con dios.

Sonra arkasına bir daha bakmadan uzaklaştı.

Malko kalbi sıkışarak yerine geri döndü. On beş dakika sonra gösterinin ikinci yansı başladığında yerinden kalktı. Arabasını almadan taksilerin bulunduğu duraya yöneldi.

— Habana Libre, dedi şoföre.

Boğazı sıkıştıyordu.

Kübalılar her ne pahasına olursa olsun Luis Miguel Bayamo'yu istiyorlardı. Ve onun Amerikalıların safına geçmeye hazırlandığını da çok iyi biliyorlardı. Bayamo'yu deliğinden çıkarmanın onların gözünde bir tek yolu vardı: Ülke dışına kaçış operasyonunun başlamasını beklemek. Bu operasyon da Kübalılar'ın kontrolü altında olduğuna göre korkmalarına gerek yoktu.

Malko düşüncelerinde doğru yol izlediğinden emindi. Herminia ile bütün buluşmaları G2 tarafından biliniyordu. Kübalılar'ın Herminia'yı devre dışı bırakmalarının bir tek anlamı olabilirdi: Artık ona ihtiyaçları kalmamıştı. Çünkü Bayamo'nun yerini öğrenmişlerdi. Herminia konuşmuştu.

Bayamo'yu tutuklayınca artık Malko'ya da ihtiyaçları kalmayacaktı. Malko bu düşüncelere dalmışken taksi Habana Libre'nin önünde durdu.

— On iki dolar senyor, dedi şoför.

Malko parayı uzatarak arabadan indi. Luis Miguel Bayamo'yu ve kendini kurtarmak için hâlâ vakit var mı, diye düşünüyordu.

X. BOLUM

Malko Herminia'nın verdiği numarayı dikkatle çevirdikten sonra kalbi çarparak karşı tarafın zil sesini bekledi. Ama ses gelmiyordu. Malko arka arka üç kez aynı işlemi yineledi. Yüreği sıkıştıyordu. Havana'daki telefon şebekesi Doğu Almanlar tarafından kurulmuştu ve canları istediği zaman çalışıyordu. Üstelik telefonlar G2 tarafından o kadar sık kullanılıyordu ki hemen hemen bütün mahallelerde hatlar kesikti. Habana Libre'nin lobisi bu kez de turistlerle kaynıyordu. Birkaç Kübalı da bu turist kalabalığının arasına karışmıştı. Neyse ki telefon kulüpleri koridorun sonunda, sessiz sakin bir bölümdedi.

Dördüncü denemede Malko numarayı düşürmeyi başardı. İki zil sesinden sonra telefonu kapatıp tekrar denedi. Bu kez iyi gidiyordu ama üçüncü denemede Malko biraz vakit kaybetti. Dışarıda kuyrukta bekleyenler vardı, Malko sinirlenmeye başlıyordu.

Karşı tarafın zil sesi sanki boşlukta yankılanıyor, bir türlü cevap gelmiyordu. Genç adam ahizeyi neredeyse kıracak kadar sıkıttığını farketti. Sonunda karşı taraftan telefonun açıldığını duydu.

— Luis Miguel?

Cevap gelmedi ama Malko üsteledi.

— Luis Miguel, ben Mark. Geraldo'nun arkadaşı. Çok acil.

G2'nin eski elemanı sonunda konuştu.

— Neler oluyor? Sana bu numarayı kim verdi? Herminia nerede? Beni araması gerekiyordu.

Malko bu telefonun da dinlenebileceğini düşündü ama yine de hasımları çabuk harekete geçemelerdi.

— Herminia G2 tarafından tutuklandı, dedi. Ama serbest bıraktılar, Herminia da işine geri döndü.

Malko Kübalı'nın tedirgin soluşunu duydu.

— Tutuklandı ve serbest bırakıldı ha? Mutlaka konuşmuşlardır.

— Hayır. Herminia onlara numaranızı vermiş olsaydı adamlar sizi çoktan bulurlardı.

Bayamo bir tepki göstermedi.

— Herminia nerede saklandığınızı biliyor mu? diye sordu Malko.

— Hayır, tam sayılmaz. Ama... Dün akşam oldukça tedbirsiz davrandım. Beni bıraktığın yerden fazla uzakta değilim.

— Sizi derhal görmem gerekiyor, dedi Malko. Habana Libre'deki telefon kulübelerinin birinden arıyorum sizi. Artık bir karara varmamız lazım.

Kübalı hemen cevap vermedi.

— Seni izlemediklerinden emin misin? diye sordu sonunda.

— Evet, diye yanıtladı Malko. Arabamı Tropicana'da bıraktım.

— O halde on beş dakika sonra ilk karşılaştığımız yerde buluşalım.

Malko sıcaktan kavrulmak üzere olan lobiye geri döndü. Taksiyi izleyen olmadığına göre şanslı sayılırdı. Tuvaletlere yöneldi, silahı sakladığı bölmeye girdi. Rezervuara bakmak için klozet kapağının üstüne çıktığında Makarov'un bıraktığı yerde durduğunu gördü. Silahı kurularak cebine attı. İçinde

bulduğu koşullarda bu silahın varlığı, yakalandığı takdirde fazladan birkaç yıl daha hapis yatmasına neden olabilirdi.

Daha sonra dükkânların bulunduğu yere açılan koridorda ilerleyerek yan kapıdan oteli terketti. Kaldırımında aceleci adımlarla yürüyen kalabalığa karıştı. Randevu yeri uzakta değildi. Vedado'da biraz yürümesi gerekecekti. Ağaçlı bahçeye girerek bir ağacın gölgesine gizlendi, yolu gözetlemeye başladı.

Önünden birkaç araba geçti ama hiçbirinde Luis Miguel yoktu. Yaklaşık bir saat sonra Malko'nun kaygısı doruk noktasındaydı. Bayamo neden gelmemiştii? Malko beş dakika daha beklemeye karar verdi. Sonra yürüyerek Habana Libre'ye geri döndü. Geçen her saniye tehlikeyi daha da artırıyordu. Luis Miguel Bayamo'nun başına neler geldiğini hemen öğrenmesi gerekiyordu.

Telefon kulübelerinden biri boştu. Malko numarayı çevirdi. Ensesinden aşağı soğuk terler süzülüyordu. Bu kez Bayamo telefonu hemen açtı. Malko alışık olmadığı kesik kesik solumalar duydu.

— Ben Mark, dedi. Gelmediniz?

— Etraf polis dolu! diye yanıtladı Bayamo nefret dolu bir sesle. Dışarı çıkıp çevrede bir tur attım. G2'nin arabaları dört bir tarafa dağılmış. Harekete geçmek için sabahı bekliyorlar. Herminia konuşmuş olmalı. Beni köşeye sıkıştırdılar.

Malko ne yapacağını şaşırmişti. Bayamo'yu dışarı çıkarması gerektiğini biliyordu, ama bunu barsarsa bile daha sonra nereye gideceklerdi? Beyni uyuşmak üzereydi, alnında biriken terleri sildi. Yoksa yolun sonuna mı gelmişlerdi?

— Ne yapabiliriz? diye sordu.

— Hiçbir şey, diye yanıtladı Luis Miguel. Geral-

do'nun cehenneme kadar yolu var. Gelip beni de tutuklayacaklar. İşkence görüp, sonra da asılmak istemiyorum.

— Sizi oradan kurtarmaya çalışacağım..

Kübalı buruk bir gülüşle:

— Bu vaadleri daha önce de duydum, dedi. Sen kendini kurtarabilirsen şanslı sayılırsın, compadre.

— Cesaretinizi kaybetmeyin. Gece bitmeden sizi tekrar arayacağım.

— Eğer telefonu başkası açarsa, bil ki beni yakaladılar, dedi Kübalı. Adios.

Bayamo artık güvenini yitirmeye başlamıştı. Malko kulübeden çıktı. Tek başına kalmıştı. Korunç bir yalnızlığı bu. Gerald Svat'ı bulması da söz konusu değildi. Zaten Amerikalı pek yardımsever değildi. Herminia saf dışı bırakılmıştı ve Salvador Jibaro da ikili oynuyordu. Malko Bayamo'yu deliğinden çıkarsa bile daha sonra ne yapacağını bilemiyordu.

Kendini bir taksinin arka koltuğuna bırakarak:

— • Tropicana'ya lütfen, dedi.

— Bu saatte kapalıdır senyor, dedi şoför.

— Kız arkadaşım orada bekliyor, dedi Malko.

Sorunları kafasında evirip çeviriyor, ama bir çözüme ulaşamıyordu.

Son turist otobüsleri de Tropicana'dan ayrılmıştı. Malko orada bıraktığı arabasına bindi. Victoria'ya döndü. Otelde G2'nin adamlarını bulacağını sanıyordu, ama barda bile kimsecikler kalmamıştı. Kapıdaki polis de onunla hiç ilgilenmedi. Malko yorgun vücudunu yatağa bıraktı. Sorunlar kafasını sürekli meşgul ediyordu.

Raquel, bacaklarını alçak sehpaye uzatmış, boş

gözlerle ekrana bakıyordu. "Rüzgar Gibi Geçti"yi videodan seyrediyordu. İspanyolca dublaj berbattı ama Küba'da bu çeşit kasetleri seyretmek büyük bir lükstü. Evlerini ona açan arkadaşları her seyahat dönüşünde pek çok kaset getirirlerdi. Şimdi ekranda Scarlett O'Hara ile Rhett Butler ateşli bir şekilde öpüşüyorlardı.

Raquel bedenini saran dayanılmaz bir arzuyla oturduğu yerde kıpırdadı. Mark Linz'in kendisini arabasına aldığından beri genç adamı düşünmeden edemiyordu. Öfkesi dinmişti. Dairenin anahtarını aldıktan sonra ailesine Varadero'ya gideceğini söyleyerek evden ayrılmıştı. Onlara katlanacak durumda değildi. Şimdi ise o altın gözlü adamlarla birlikte olmak için müthiş bir arzuyla yanıp tutuşuyordu. Mark Linz, bütün duygu ve düşüncelerini kaplamıştı. Artık ekranı görmüyordu bile. Bir robot gibi telefona uzandı ve numarayı çevirdi.

Malko telefonun çaldığını duyunca kanının donduğunu hissetti.

Onu bu saatte kim arayabilirdi? Yoksa Bayamo ona kötü bir haber mi verecekti? Yüreği çarparak telefonu açmaya karar verdi.

Karşı taraftan yumuşak bir ses duyuldu.

— Mark?

— Raquel!

— Evet, benim. Üzgünüm. Dün çok aptalca davrandım.

Malko onu öpebilirdi. Saatine baktı. Bir buçuktu. Şafağın sökmesine dört saat kadar vardı. Luis Miguel Bayamo'yu kurtarmak için sadece dört saat kalmıştı.

— Sana yetişmek istedim, dedi Malko. Ama öyle çabuk gittin ki...

— Ben de daha sonra seni telefonla aradım, dedi Raquel. Ama otele dönmemiştin. Gecen iyi geçti mi?

— Pek sayılmaz, dedi Malko. Neredesin şimdi?

— Arkadaşımın evindeyim.

Malko genç kadının daha fazla konuşmasına fırsat vermeden sözünü kesti. Büyük olasılıkla hattı dinleniyordu. Konuşmayı kısa kesmekte fayda vardı.

— Seni görmek istiyorum. Geçen akşam buluştuğumuz yerde beni bulur musun?

— Ama neden?

Raquel şaşkınlığını gizlemiyordu. Boş bir ev varken Centro Nocturno'lardan birine gitmek ona çok anlamsız geliyordu.

— Sana anlatırım, dedi Malko. Şimdi çıkıyorum. Görüşmek üzere... .

Malko telefonu kapatarak, asansöre yönelmeden önce Makarov'u aldı, çantanın içine ihtiyacı olan her şeyi koydu. Polaroid fotoğraf makinesini de unutmadı.

Resepsiyondaki memur uyukluyordu, kapıdaki polis de görünürlerde yoktu. Görevliler gece yarısından sonra işlerini pek önemsemiyorlardı. Malko Nissan'a bindi. Son hızla yola çıktı. Saturno'nun karşısına park ederek, farları söndürdü. Şimdilik G2'den kurtulmayı başarmıştı.

Raquel randevu yerine yürüyerek geldi. Malko ilk anda onu görmedi. Çok geçmeden Raquel'i farkedince farları yakıp söndürdü. Genç kadın derhal arabaya binerek kendini Malko'nun kollarına attı. Uzun uzun öpüştüler.

Sonunda Raquel soluk soluğa kendisini geri çe-

kerek:

— Neden dostlarımın evine gelmek istemedin? diye sordu. Kimse yoktu.

— Sonra anlatırım, diye yanıtladı Malko. Haydi gidelim. Uzakta mı?

— Yaklaşık bir kilometre. Ama taksi bulamadım. Dolarlarım yok benim...

Vedado'nun dar ve karanlık bir yokuşunda ilerlediler.

— İşte burası, dedi sonunda Raquel.

Civardaki bütün evler gibi, burası da ağaçlıklı bir bahçeyle çevriliydi. Malko arabayı bahçeye park etti. Sokaktan bakıldığında arabanın plakasını görmek mümkün değildi. Raquel konuğunu içeri aldı. Giriş holü küçük biblolar ve hediyelik eşyalarla süslenmişti. Salon ise oldukça dağınıktı.

Girer girmez birbirlerine sarıldılar. Malko genç kadını kanepeye sürükledi. Raquel'in tutkusu şimdi birkaç saat önceki kaygılarından daha büyüktü. Malko genç kadının elbisesinin düğmelerini çözerrek, dolgun göğüslerini ortaya çıkardı.

Raquel bedenini geriye atmış, gözleri kapalı, kendini Malko'nun ellerine teslim etmişti.

Malko'ya dokunup, onu okşamak istediğinde genç adamın tepkisiz kalması üzerine şikâyet eder bir tavırla:

— Beni istemiyor musun? diye sordu.

— Aptal, diye karşı koydu Malko genç kadını dudaklarından ihtirasla öperken.

Neler düşündüğünü Raquel'e şu an anlatamazdı. Ama Raquel harekete geçip Malko'nun en hassas yerlerinde ellerini gezdirirken Luis Miguel Bayamo'nun görüntüsü beyninden siliniverdi. Genç kadına sahip olduğunda ikisi de zevkin doruğuna ulaştılar.

Malko doğrulup banyoya y6neldiğinde belki de bir daha hiçbir kadınlı sevişemeyeceğini d6ř6nd6. Soğuk duşun altında sinirlerinin yumuşadığım hissediyordu. Makarov arabada, 6n koltuğun altındaydı. Yeniden Luis Miguel Bayamo'yu hatırladı. Bı işi ya bu gece halledecek, ya da hiç başaramayacaktı.

Kafasında Luis Miguel'i kurtarmak için bir plan yapmıştı. Ama bu delice bir plandı. Odaya d6nd6đ6nde yavaşça Raquel'i kucakladı. Her şey genę kadına bağlıydı.

— ok g6zeldi, dedi Raquel. Bana bir içki verir misin?

— Hemen, dedi Malko. Ama daha 6nce senden bir konuda yardım isteyeceğim.

— Ne istersen yaparım.

— Kabul edeceğinden emin değilim, dedi Malko.

Ses tonu Raquel'in hoşuna gitmemişti. Genę kadın Malko'nun bakışlarını aradığında altın rengi g6zlerdeki endişeyi g6rmekte gecikmedi.

— Neden?

— 6nk6 senden hayatını tehlikeye atmanı isteyeceğim, dedi Malko sakın bir sesle.

— Hayatımı mı?

Raquel'in hen6z bir şey anlamadığı belliydi. Malko g6l6msemeye gayret ederek:

— Hayatını zaten tehlikeye atmış durumdasın, dedi. Bilmeden ve benim hatam y6z6nden...

Raquel bu kez saçlarını geri iterek doğruldu:

— Kimsin sen? diye sordu. Anlayamıyorum. Neden bana b6yle garip şeyler anlatıyorsun?

— Ben bir turist değilim, dedi Malko. Amerikan h6k6meti hesabına ęalıřıyorum ve gizli bir g6rev için K6ba'da bulunuyorum.

Raquel'in y6z6nde bir anda ęeřitli duyguların ifadesi belirdi. 6nce şaşkınlık, sonra korku ve ardından da neşe... şen bir kahkaha atarak Malko'nun kollarına atıldı.

— Benimle dalga geçme!

Malko ona sarıldı. şaka yapmadığını Raquel'e ağıklaması epey zor olacaktı.

XI. BÖLÜM

— Raquel, diye devam etti Malko. Bu bir oyun değil. Ben bir Amerikan ajanıyım ve burada da çok tehlikeli bir görev nedeniyle bulunmaktayım.

Malko bu sözlerden sonra Raquel'in gözlerindeki ifadenin değiştiğini, çenesinin titremeye başladığını gördü. Raquel biraz önceki büyüğü anların etkisinden sıyrılmış, artık bir kâbus gördüğüne inanmaya başlamıştı.

Sonunda garip bir sesle konuştu:

— Yani... Sen bir casus musun?

— Evet, öyle de diyebilirsin, diye karşılık verdi Malko.

Genç kadın ona garip bir yaratıkla karşılaşmış gibi bakıyordu. Sonunda doğrularak, elbisenin eteklerini topladı.

— O halde benimle ne işin var? diye sordu. Ben...

Malko onun sözünü kesti.

— Sen başkasın. Seninle gerçekten bir rastlantı sonucu karşılaştım. Ve seni tanıdığım için de çok mutluyum. Mükemmel bir kadınsın.

— Ama neden tehlikede olduğumu anlayamıyorum, diye ısrarla konuştu Raquel. Senin neler yaptığın hakkında en ufak bir fikrim bile yok.

Malko kendini çok rahatsız hissediyordu. Raquel, kendi saf dünyasının sınırları içinde, Malko'riun istemeden onu sürüklediği oyunun kurallarını bilmiyordu.

— Uzun bir hikâye, dedi Malko. Sana anlatmaya çalışacağım. Küba'ya geldiğimde Güvenlik Servisleri'nin peşime düşeceğini sanmıyordum. Ama adamların haberi varmış. Beni sürekli izlediler ve görüştüğüm kişileri tek tek not ettiler. Bu listeye sırımın sen de dahilsin.

Raquel'in gözbebekleri dehşetle büyüdü.

— Yani benim de bir casus olduğumu düşündüklerini mi söylemek istiyorsun?

— Bilemiyorum, diye itiraf etti Malko. Ama G2'nin nasıl çalıştığını bilirsin. Adamlar her şeyden şüpheleniyorlar. Eğer izlendiğimi başından beri farketseydim otostop yaptığında seni arabaya almazdım. O sırada hiçbir tehlike görmemiştim. Meğer istemeden seni de bu pisliğin içine sokmuşum.

Kısa bir sessizlikten sonra Raquel'in sinirli kahkahası duyuldu.

— İnanamıyorum. Adeta bir film gibi...

— Hayır, bu bir film değil, dedi Malko yumuşak bir sesle.

— Tehlikede olduğuma gerçekten inanıyor musun? diye sordu Raquel.

Kanepede diz çökmüştü. Kaygılı bakışlarla Malko'yu süzüyordu.

— Evet, dedi Malko. Karşılaşmamızın bir tesadüfe dayandığına asla inanmazlar...

— Ama korkunç bir şey bu!

— Hem de sandığından daha korkunç, diye karşılık verdi Malko. İstemeden seni de zor durumda bıraktım. Seni hemen şimdi terketsem ve bir daha görüşmesek bile, hayatını bir cehenneme çevireceklerdir. G2'nin şakası olmadığını sen de bilirsin.

Raquel'in yüzündeki bütün kan çekilmişti. Bağırmamak için kendini güç tutuyordu. Başını kaldır-

di, gözleri yaşla dolmuştu.

— Ben şimdi ne yapacağım? diye sordu. Senin durumun ne olacak?

— Ben sana bağlıyım, dedi Malko. Sana durumu anlatayım. G2 beni takip ediyor ama bu akşam izimi kaybettiler. Küba'dan çıkarmakla görevli olduğum biriyle randevum vardı. G2'nin önem verdiği bir adam...

— G2! diye bağırdı Raquel. Ama onlar berbat insanlardır.

— Evet, dedi Malko. Ama sözünü ettiğim kişi Amerikalılar'ın tarafına geçerek onlara ihanet etti. Şu anda saklanmayı başarıyor, fakat G2 yakında onu bulacaktır. Eğer adamı bu bataktan kurtarmayı becerebilirim de Küba'dan ayrılmak için küçük bir şansı olabilir.

— Peki ama nasıl yapacaksın?

Raquel kaygılı gözlerle Malko'ya bakıyordu.

— Her şey hazır, dedi Malko. Ama şimdi meydana gelenlerle planımız altüst olmuş durumda. Şafak sökmeden önce o adamı bulmam lazım. Ne var ki onu saklayacak yerim yok. Tek şansımız onu buraya getirmek olacaktır.

Raquel'in gözleri faltaşı gibi açıldı.

— Buraya mı? Ama burası benim evim değil.

— Doğru, dedi Malko. Bu ev bizim için bir niyet. Ülke dışına çıkma operasyonunu hazırlarken bu evde saklanabiliriz.

— Ülke dışına çıkmak da ne demek?

— Yani Havana'yı terkedeceğiz.

— Nereye gitmek için?

— Küba dışında, Amerika veya Meksika'ya...

— Ya ben?

— Seni de götüreceğim.

Bu çok korkunçtu ama bu durumda Malko'nun

hazırlanmasını istediği pasaportu Herminia kullanamayacaktı.

Raquel anlatılanları kabullenmek istemiyordu. Bu kadarı çok fazlaydı. Başını iki elinin arasına alarak:

— Delirmek üzereyim, dedi. Anlattıklarına hiçbir anlam veremiyorum.

— Oysa çok açık, dedi Malko. İki çözüm arasında seçim yapma şansın var. Operasyonu hazırlayarak Küba'yı üçümüz birlikte terkedene kadar burayı kullanmamıza izin verebilirsin veya bana derhal şimdi gitmemi söyleyebilirsin. Ama ikinci koşulda seni G2'nin elinden kurtarmak için bir şey yapmam. Biliyorum, karar vermek zor ama seni G2'ye teslim etmemek için elimden geleni yapacağımı bilmeni isterim.

Raquel başını öne eğmiş, boş gözlerle yere bakıyordu.

— Küba'yı terketmek! dedi yavaşça. Bunu daha önce de çok düşündüm. Avrupa'ya gittiğim zaman... Ama kimseyi tanımıyordum; düşüncesi güzel olsa bile uygulamak çok zordu.

Malko saatine baktı.

— Karar vermen gerekiyor, dedi yumuşak bir sesle. Önümde sadece birkaç saatim var. Daha sonra çok geç olur.

Raquel acı dolu bakışlarını Malko'ya dikmişti.

— Gitmeni istemiyorum, dedi.

— Hayatını tehlikeye atacağını bilmeni isterim. Seni şimdi bırakıp gidecek olursam, mutlaka bazı sıkıntılarla karşılaşsın, ama seni öldürmezler.

Raquel usulca başını eğdi.

— İşimi kaybedip hapislerde çürümek istemiyorum, dedi genç kadın. Nasıl davrandıklarım bilirim. Her şeyimi elimden alıp, beni şeker kamışı tarlala-

nda çalışmak zorunda bırakırlar.

Malko onu kollarının arasma alarak, tüm gücüyle göğsüne bastırdı.

— Harika bir kadınsın, Raquel!

Raquel geri çekildi.

— Ne yapmam gerekiyor?

Malko biraz hoşnutsuz bir gülümsemeyle:

— Şimdilik sadece dua edebilirsin, dedi. Gidip Luis Miguel Bayamo'yu gizlendiği yerden çıkarmam gerek. Umarım her şey yolunda gider.

— Tehlikeli değil mi?

— Evet.

— Aman tanrım!...

— Korkma... Sakın buradan bir yere ayrılma. Dostlarının üç günden önce dönmeyeceğinden eminsen değil mi?

— Elbette.

— Buraya bir ziyaretçi, davetsiz bir misafir falan bekliyor musun?

. — Hayır, kimsenin geleceğini sanmıyorum.

— Burada olduğunu kimler biliyor?

— Ev sahiplerinden başka bilen yok.

— Yokluğundan şüpheye düşecek olanlar var mı?

Raquel gözlerini kocaman açarak:

— Benim yokluğumdan mı? diye sordu. Hayır, hafta sonunu Varadero'da geçireceğimi söylemiştim.

— Güzel, dedi Malko. G2'nin adamları seni benimle gördüler. Ortadan kaybolacak olursam ilişki kurduğum herkesi göz hapsine alacaklardır. Bunlara sen de dahilsin tabii.

— O halde evime dönemeyecek miyim?

— Hayır.

Raquel şaşkınlıktan ne yapacağını, ne diyeceğini

bilemiyordu.

— Gidecek olursak, ne yapacağım? Burada doğru dürüst hiçbir şeyim yok. Bütün eşyalarım...

Malko onu kollarına aldı.

— Her şey yolunda giderse, yeni bir hayata başlarsın. Ama evine bir daha geri dönemezsin. Olduğun gibi yola çıkmak zorundasın.

— Peki ya işlerim, eşyalarım?

— Yanında hiçbir şey götüremezsin. Artık gitmem gerekiyor.

Raquel'in gözlerinden yaşlar boşanıyordu, ama Malko kapıyı açıp dışarı çıktığında genç kadın karşı koyamadı. Ona bahçeye dek eşlik etti. Malko Nisan'a binerek koltuğun altından Makarov'u çıkardı. Genç kadın gözlerini silaha dikerek:

— Bana gerçeği söylediğinden emin misin? diye sordu son bir umutla.

— Kapıyı açık bırak, dedi Malko. Başıma bir şey gelirse, hakkımda hiçbir şey bilmediğini, benimle basit bir macera yaşadığını söylersin. Anlattıklarımın hepsini unut gitsin.

Malko direksiyonu tuttu, motoru çalıştırdı. Farları yakmamıştı. Uzaklaşmadan önce:

— Yakınlarda bir telefon kulübesi var mı? diye sordu Raquel'e.

Genç kadın Malko'nun arkasından:

— M Caddesi'ni biliyorsun, diye seslendi. Beş blok ötede bir tane var.

Raquel'in silueti karanlıkta kayboldu. Malko farlarını yakıp ıssız yolu aydınlattı.

Vücudunun buz gibi olduğunu hissetti. Artık zarar atılmıştı... Daha şimdiden Küba'dan gidişini düşünmek istemiyordu. Öncelikle Luis Miguel'i, eski dostlarının pençesinden kurtarması gerekiyordu.

Telefon kulübesi Raquel'in tarif ettiği yerdeydi.

Malko arabadan inerek eski DGI ajanının numarasını çevirdi:

İkinci zilde karşı tarafta telefon açıldı.

— Ben Mark, dedi Malko.

Luis Miguel derin bir iç çekti.

— Compadre, beni unuttuğunu sandım. Nerelerdeydin?

— Ülkeden çıkışınızı beklerken, saklanabileceğiniz bir yer buldum, dedi Malko. Sizi almaya geliyorum.

— Neresi o yer?

— Emin bir ev. Sizin orada durum nasıl?

— Adamlar kıpırdamadılar bile.

— Nasıl yapacağız?

— Dışarı çıkmaya çalışacağım, dedi Kübalı. Ne zaman geleceksin?

— Beş dakika sonra oradayım, dedi Malko. Sizi 11. Cadde ile G Sokağı'nın köşesinden alırım.

— Hasta Luego.

Malko telefon kulübesinden çıkarak, gecenin ılık havasını ciğerlerine doldurdu. Direksiyona geçip acele etmeden yola koyuldu.

Namlusuna kurşun sürülmüş Makarov yanındaydı. M Caddesi'nde ilerlemeye devam etti. Birbirine dik kesişen yollarıyla Vedado küçük bir Amerikan şehrini andırıyordu.

11. Cadde'nin yakınlarında bir orkestra açık havada bir "salsa" melodisi çalıyordu. Kocaman bir afişin üzerinde "Fiesta de los CDR" yazısı okunuyordu. Devrim Koruma Komitesi'nin yıldönümüydü bugün. Görünüşe bakılırsa tüketilen içkinin haddi hesabı yoktu.

Sokakta bile dans edenler vardı. Hatta bir kadın, durması için Malko'ya neşeyle işaret etti.

Malko yavaşladı, kalbi sıkıştıyordu. Luis Miguel Bayamo'yu alacağı yere yaklaşmak üzereydi. 11. Cadde'yi G Caddesi'ne bağlayan dört yol ağzına geldiğinde etrafta kimsecikleri göremedi. 11. Cadde tek yönlü bir yoldu. Malko geri dönüş yapamazdı, bütün bloku turlaması gerekiyordu. Henüz elli metre kadar ilerlemişti ki, sol tarafta kapıları açık bir Lada'nın park edilmiş olduğunu farketti. Tam yanından geçerken Malko Lada'ya göz ucuyla baktı ve birden kalbi deli gibi çarpmaya başladı.

Arabanın önünde iki adam vardı. Bıyıklıydılar ve başlarını arkaya dayamış, uyukluyorlardı. Kaputun üzerinde boş bir içki şişesi duruyordu. Arkada ise üç kişi oturuyordu. Bunlardan biri saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamış genç bir kızdı. Malko Herminia'yı tanımakta gecikmedi. Dört adam da içkinin tesiriyle kendilerinden geçmişlerdi. İlerlemeye devam ederek H Caddesi'ne döndü ve ters istikamette yol almaya başladı.

Her şey apaçık ortadaydı. Herminia G2'nin elindeydi ve adamlar harekete geçmek için şafağın sökmesini bekliyorlardı. Bayamo bu yüzden ortaya çıkmamıştı.

Lada'da bir telsiz alıcısı vardı. Malko Bayamo'yu ele geçirmek için arabadaki dört adamı etkisiz hale getirmesi gerektiğini biliyordu.

XII. BÖLÜM

Malko arabadan inerek daha Önce de kullandığı telefon kulübesine yürüdü. Bu kez de Luis Miguel hemen cevap verdi. Malko'ya söz hakkı bile tanımamıştı.

— Dışarı çıkmaya çalıştım, dedi. Ama sokağın başım tutmuşlar. Ayrıca Herminia orospusu da yanlarında...

Bayamo'nun tutumu Malko'nun canını sıkıyordu. Dayanılmaz bir adamdı.

— Onları ve Herminia'yı ben de gördüm, dedi. Herminia'yı zor kullanarak getirdiklerinden eminim. Bu akşam onu Tropicana'da gördüğümde oldukça hırpalanmıştı. İşkence gördüğü belli oluyordu. Ayrıca sizin telefonunuzu onlara vermediğini de biliyorum. Yoksa çoktan G2 tarafından yakalanmış olurdunuz. Bu durumda Herminia'ya kızmak yerine bence ona teşekkür etmelisiniz.

— Onlara saklandığım yeri söylemiş olmalı, diye homurdandı Kübalı. Yoksa adamlar buraya gelmezlerdi.

— Kimse işkenceye karşı koyamaz, dedi Malko. Bunu siz de en az benim kadar biliyorsunuz. Bu tartışmayı uzatmanın bir anlamı yok. Kaçmanıza yardım etmemi istiyor musunuz, istemiyor musunuz?

— Çare yok, diye karşılık verdi Kübalı. Adamlar harekete geçmeye hazırlar.

— Hayır, dedi Malko. Uyuyorlar. Şimdi bir deneme yapmanın tam sırası. Üç dakika sonra orada

olacağım ve dört yol ağzından sonraki G Caddesi'nde duracağım. Sizi çıkarken göreceklelerini sanmıyorum. Onlar dönüş yapana kadar biz iki blok geçmiş oluruz. Gideceğimiz yer uzakta değil.

— Ya beni görecekle olurlarsa?

— Yardıma gelirim, dedi Malko. Yoksa sizi arabada bekleyeceğim. Yanımda, arabamda unuttuğunuz silah var. Eğer arabadan inmek zorunda kalırsam kontak anahtarını ve bir kağıda yazacağım adresi koltuğun yanına bırakırım.

Malko bunları söyledikten sonra telefon kulübesinden çıktı. Bir an Luis Miguel Bayamo'yu yan yolda tek başına bırakmak için dayanılmaz bir istek duydu. Kübalı onu öfkeliyordu. Vahşi ve anti-patik bir insandı.

Ama sonuçta sorumluluk duygusu ağır bastı. Üstelik GIA onun ruh halini anlayamazdı. Malko'nun korkarak geri çekildiğini düşünürlerdi.

Malko olmadan Bayamo'nun Küba'dan çıkmak için hiçbir şansı yoktu. Malko Cayo Largo'da bekleyen gemiyi düşündü. Önerinde sadece üç gün vardı ve her saat yeni bir sorunu da beraberinde getiriyordu.

Malko G Caddesi'ne yaklaşıyordu. Hızını kesti. Makarov'u yanından ayırmadan beklemeye başladı. Bir gece kuşu kanatlarını çırparak gecenin karanlığında yanından geçti. Bulunduğu yerden G2'nin arabasını rahatça görüyordu. Kapılan hâlâ ardına kadar açıktı. Birkaç metre daha ilerledi, yeşilliklerin bol olduğu bir kesimde terkedilmiş bir evin bahçesi önünde arabayı durdurdu.

Normal koşullarda Luis Miguel'in birazdan gelmesi gerekiyordu. Lada'da hiçbir hareket yoktu. Dört adam da içkinin etkisiyle sızmışlardı. Malko saniyeleri sayıyordu. Bir sonraki dört yol ağzında

bir orkestra CDR'nin eğlencesine katılan son misafirlerle bir "salsa" çalıyordu. Bütün Havana dans edip eğleniyordu. Malko aklından bunları geçirirken otların arasında bir hışırtı duyarak irkildi. Gürültüyü yapan sadece bir kediymiş. Çok geçmeden bir sokak lambasının ışığı altında bir gölge görür gibi oldu. Geniş yapılı omuzlarından Luis Miguel Bayamo'yu tanıması zor olmadı. Soluğunu tutarak bakışlarıyla adamı izlemeye koyuldu. Luis Miguel şimdi G2'ye ait arabanın birkaç metre ötesinden geçiyordu. Bayamo arabanın yanından geçerek tekrar karanlığa daldı.

Malko, ciğerlerindeki havanın bir anda boşaldığını sandı. Kübalı'ya yardımcı olmak amacıyla arabanın ön kapısını açtı. Birkaç saniye sonra tehlikeyi atlatmış olacaktı.

Herminia uyumuyordu. Göğüslerindeki yaraların verdiği acı dayanılacak gibi değildi. Ayrıca bu işte hayatını ortaya koymuştu. G2 Bayamo'yu elinden kaçırırsa adamlar intikamlarını Herminia'dan alacaklardı. G2'nin ajanları "Sacamuelas"ı da beraberlerinde getirmişler, Herminia'nın bileğini bir kelepçeyle "Sacamuelas"ın bileğine bağlamışlardı... Herminia bu korkunç adama her bakışında kanının donduğunu sanıyordu. Belki bininci kez bir gün önce Luis Miguel'i gözden kaybettiği karanlık sokağa baktı.

Bu sefer sürekli aynı yere bakmaktan gözünün aldandığını düşündü. Karanlığın içinden bir gölge çıkıyordu. Herminia önce tereddüt eder gibi oldu, sonra tüm gücünü toplayarak bağırdı:

— Se va! Se va!

Herminia'nın çığlığını duyan Malko yüzüne şiddetli

detli bir yumruk yemiş gibi oldu. Bıyıklı adamlardan biri sendeleyerek arabadan indiği zaman Malko'nun kulakları hâlâ çınlamaya devam ediyordu. Adam çevresindeki karanlığın içinde bir şeyler seçmeye çalışırken Malko bir silahın patladığını duydu. Bıyıklı adamın dizleri büküldü, kapıya tutundu. Malko onun yere düşüşünü ağır çekim gibi izledi. Sonunda Luis Miguel Bayamo'yu elinde silahıyla gördü. Kübalı'nın dudaklarında, beyaz dişlerini ortaya çıkaran vahşi bir gülüş vardı. Malko ona seslendi:

— Gelin! Bu taraftan!

Kübalı aklını kaçırmış gibiydi. Malko'ya doğru koşmak yerine G2'nin arabasına doğru ilerledi.

Bayamo'nun yaraladığı adam yerde yatıyordu. Bir diğeri sol arka kapıdan dışarı fırladı ama silahına davranacak zaman bulamadı. Luis Miguel sakin bir tavırla tetiğe basıp adamın kafasına bir kurşun saplamayı başarmıştı. Sonra silahını bir daha ateşledi ve ikinci polis kafatası parçalanarak yere yuvarlandı.

— Luis Miguel!

Malko avazı çıktığı kadar bağırmıştı. Bu delice bir şeydi. Luis Miguel'in yaptığı tam bir katliamdı. Üçüncü polis de sağ ön kapıdan dışarı çıktı ve kendini yere attı. Silah sesleri yakında bütün mahalleyi ayağa kaldıracaktı. Malko işlerinin birkaç saniyede biteceğini biliyordu. Kübalı'yı bu delice intikam duygusundan kurtarması gerekiyordu, yoksa ikisinin de öteki dünyayı boylaması işten bile değildi.

Malko bir kâbustaymış gibi, Luis Miguel Bayamo'nun, ikinci kurbanının cesedinin etrafından dolanıp Lada'nın içine uzandığını gördü.

Herminia'nın çığlığı üzerine Fausto Mor'ales ye-

rinden öyle bir fırladı ki başını arabanın tavanına çarptı. Bileği kelepçe ile Herminia'ya bağlı olduğundan serbest hareket edemiyordu. Fausto Morales birkaç saniye boyunca büyük bir manevi tatmin duydu. Yaptığı işkenceler amacına ulaşmıştı. Akşamın ilerleyen saatlerinde Herminia'yı geri getirdiklerinde genç kadın Fausto Morales'i görür görmez bir sinir krizine tutulmuştu. "Sacamuelas" ona iyice gözdağı vermek için pensesiyle genç kadının tırnaklarından birini sokmuştu. Bu operasyon çok çabuk gerçekleşmiş, Herminia'ya fazla acı vermemişti. Buna rağmen Herminia bayılmıştı. Uyanır uyanmaz da Fausto Morales'in üzerine eğilmiş yüzüyle karşılaşmıştı. Morales son derece yumuşak bir sesle onu uyarmıştı.

— Guapita, bizimle işbirliği yapmak zorundasın. Emperyalist dostunu elimizden kaçırdık. Elimizde bir tek sen varsın. Tropicana'da dans etmeye devam etmek istiyorsan bize karşı nazik olmalısın. Arkadaşının saklandığı yeri bize söyle. Onu bulmamıza yardım edersen seni serbest bırakırız, üstelik tarafımızdan da korunursun. Ama dostunu kaçırarak olursak seni doğduğuna pişman ederim.

Herminia dehşete düşmüş bir halde kabul ettiğini belirten bir şeyler geveledikten sonra kendini bu arabada bulmuştu. Korkudan ölüyor, sevgilisinin ortaya çıkması için dua ediyordu. Luis Miguel'i gördüğünde düşünmeden hareket etmişti. Polisler bütün gece boyunca içmişlerdi. Kaygılanmalan için neden yoktu. Herminia, ne de olsa hayatlarının tehlikede olmadığını bilmenin rahatlığı içindeler, diye düşünüyordu.

Fausto Morales, Luis Miguel Bayamo'yı ilk anda farkedememişti. Ama ilk patlama sesinde yerinden sıçradı. Arkadaşının yere düştüğünü görmüş ve

gövdesinin arabaya çarpan tok sesini duymuştu. İçgüdüsel bir hareketle elini, kemerine takılı olan Makarov'a götürmüş ve o zaman sol bileğinin kelepçeyle Herminia'nın bileğine bağlı olduğunu hatırlamıştı.

Herminia isteri krizine tutulmuş gibi bağırıyordu:

— Yakalayın onu! Yakalayın onu!

Silah sesleri bu kez daha yakından duyuldu. Arka koltuktan inen polis memuru da Fausto Morales'in görüş alanının dışına çıkmıştı. Onun yerine eski meslektaşının arabaya doğru yaklaşan gölgesini görebiliyordu. Bayamo silahlıydı. Önde oturan polis de kendini dışarı atmış, ağaçların arkasına saklanmak için koşarak uzaklaşıyordu. Fausto Morales ile Herminia iki kader mahkûmu gibi bileklerinden birbirlerine kelepçeli olarak arabada yalnız kalmışlardı.

Morales arabanın arka camından yaklaşan silueti gözleyerek arka arkaya üç el ateş etti. Ama dehşet içindeki Herminia'nın durmadan debelenmesi, iyi nişan almasını engelliyordu. Mermiler dört bir yana dağıldılar. Bu arada arka cam da paramparça oldu.

— Rahat dur! diye bağırdı Morales Herminia'ya, paniğe kapılmış bir halde.

Hiçbir güç Luis Miguel Bayamo'yu durduracağına benzemiyordu. Fausto Morales elini cebine sokarak aceleyle kelepçenin anahtarını çıkardı. Ama karanlıkta kilidi açmak hiç de kolay olmayacaktı. Sonunda Herminia'yı sakinleştirmeyi başanp kilidi açtı. Luis Miguel tam kapının hizasına geldiğinde bileğini Herminia'dan kurtarmış, ama o kanşıklıkta telaşla silahını yere düşürmüştü.

"Sacamuelas" tabancasını aldı ve kendini araba-

dan dışarı attı.

Aynı anda Luis Miguel de elindeki silahı La-da'dan içeri uzatıyordu.

Herminia arka koltuğun bir köşesine büzülmüş deli gibi bağırıyordu.

Kaçmak istediye de artık çok geçti. Makarov peşpeşe üç kez patladı. İlk kurşun Herminia'nın beynine isabet etti. Belki de böylesi daha iyi olmuştu, çünkü genç kız böylece diğer kurşunların verdiği acıyı hissetmedi.

Luis Miguel deliye dönmüştü. Gözleri yerinden uğrayarak diğer düşmanlarını aradı. Sadece iki kurşunu kalmıştı. Geri dönüp bir robot gibi Mark Linz'in arabasının bulunduğu yöne doğru yürümeye başladı. Artık Küba'dan kurtulamayacağına emindi. Neyse ki kendisine ihanet eden Herminia orospusu da cennete gidemeyecekti.

Bir ağaca yapışıp kalan Malko bu korkunç katliamı baştan sona kadar dehşet içinde izlemişti. Bayamo tam bir çılgındı! Şimdi de ona doğru geliyordu. Malko o sırada, sağ kalan polislerden birinin iki arabasının arasında doğrulduğunu gördü. Luis Miguel de onu farketmişti ve hasmına doğru gelişigüzel ateş etti. Kurşun hedefini bulmuştu, polis yere devrildi.

Luis Miguel, tabancası elinde ilerlemeye devam etti. O sırada karşısında bir gölge belirdi: Fausto Morales. Luis Miguel ummadığı biriyle karşılaşmıştı. Onun bu bir anlık şaşkınlığından yararlanan Morales, Bayamo'nun bileğine indirdiği bir darbeye silahını düşürmeyi başardı. Sonra çevik bir hareketle kelepçenin boş halkasını Bayamo'nun bileğine geçirdi.

— Seni gördüğüme sevindim, companero! diye

bağırды pis bir sırtışla.

Malko birkaç metre ötede içinden bir küfür savurdu. CDR bayramının son konukları sokağın başında toplanmaya başlamışlardı.

Malko iki adama doğru birkaç adım attı. Fausto Morales ayak seslerini duyunca başını çevirdi ve silahını bu kez Malko'ya yöneltti. Ama Malko daha atik davranmıştı. Parmağı Makarov'un tetiğine iki kere dokundu. İlk kurşun Morales'in boynuna isabet etti. İkincisi ise göğüs kafesini parçalamıştı. Morales'in parmakları gevşedi ve silahı yere düştü. Kelepçeyle kendisine bağlı olan Bayamo'yu da beraberinde sürükleyerek yere yuvarlandı.

Bayamo bir küfür savurarak kelepçeden kurtulmaya çalıştı.

— Çabuk, dedi Malko. Arabaya binin.

İkisi birlikte Morales'in ağır vücudunu arabaya sürüklediler. Bayamo ile ikisini arka koltuğa oturtmak Malko için epey zor oldu. Genç adam bir kâbusta yaşar gibiydi. Luis Miguel ise hâlâ yaralının vücuduna silahının kabzasıyla vurup duruyordu.

— Yeter! diye bağırды Malko. Siz hastasınız!

Malko Nissan'ı çalıştırarak hareket etti. Bütün G2 peşinde olmalıydı. Telsiz vericisi sayesinde katliamı haber almış olmalıydılar. Çok geçmeden bütün çevreyi sarmış olurlardı.

Malko birden arkasında yaklaşan farların ışığını gördü. Peşindekiler polisse onlardan kurtulamayacağını biliyordu. Ya onları da Raquel'in evine dek götürecek ya da teslim olacaktı.

XIII. BOLUM

Malko biraz daha gaza basarak gördüğü ilk sokağa saptı ve ilk bloktan tekrar sola döndü. Arkada Luis Miguel yaralı Morales'e karşı bir savaş veriyor, kelepçenin anahtarını bulmak için adamın ceplerini karıştırıyordu. Sonunda öfkeyle bağırırdı:

— Allanın belası aynasız!

Anahtar Lada'da kalmıştı! Boş yere kelepçeyi adamın bileğinden çıkarmak için çabaladı. Sonunda başaramayacağını anlayarak durdu. Gözlerine kan oturmuştu, hızlı hızlı soluk alıyordu.

Malko gözlerini dikiz aynasından ayıramıyordu. Peşinde kimse yoktu. Kaygıları bir anda azaldı. Artık yolunu bulabilirdi. Her köşebaşında yollan gösteren tabelaları inceliyordu. Bazı tabelalar yok olmuş, bazıları da okunmuyordu. Malko'nun nerede olduğunu anlaması için beş blok geçmesi gerekti.

Beş dakika sonra Raquel'in evine vardı, bahçe kapısından içeri daldı. Luis Miguel Bayamo kaygıyla öne doğru eğilerek:

— Neredeyiz? diye sordu.

— Anlatacağım, dedi Malko. Önce arabayı garaja sokmam gerekiyor.

G2'nin devriye arabaları çevreyi mutlaka karış karış arayacaklardı. O sırada evin kapısı açıldı, Raquel dışarı fırlayarak Malko'nun kollarına atıldı.

— Tanrı'ya şükürler olsun! Öyle korktum ki...

Yakınlarda bir polis arabasının siren sesi duyuldu.

Raquel arabanın içine bir göz atınca birbirine bağlı iki Kübalı'yı görüp şaşkınlıkla bağırırdı:

— Ama üç kişisiniz!

— Evet. G2'den bir polis. Ağır yaralı durumda.

— Neden arkadaşın onu da getirdi?

— Bir kere o benim arkadaşım değil, diye düzeltti, Herminia'nın ölümünün şokunu hâlâ üzerinden atamamış olan Malko. Bu yaralı adamla o kelepçeyle birbirlerine bağlılar.

Raquel ne diyeceğini bilemeden kalakaldı. Malko genç kadını, bir sürü eski eşyayla dolu garaja sürükleyerek:

— Yer açmama yardım et, dedi.

Luis Miguel Bayamo arabadan çıkmaya çalışıyordu. Bu arada Morales'in yaralı bedenini de yanında sürüklüyordu tabii.

Raquel ile Malko garajdaki eşyaları dışarı taşıyarak Nissan'a yer açmaya çalıştılar. Sonunda Malko arabayı garaja sokmayı başardı. Kapıyı sıkıca kapattı. İşin önemli ve acil kısmı halledilmişti. Bayamo kapının eşğinde çömelmiş, nefret dolu gözlerle yerde sırtüstü yatan yaralıya bakıyordu.

— Compadre, bana yardım et! diye seslendi Malko'ya.

Güçlkle de olsa Morales'i mutfağa kadar taşımayı başardılar.

Luis Miguel diz çökerek Morales'in ağzından sızan ince kan şeridine baktı.

— Bu "Sacamuelas" birazdan öteki dünyayı boylayacak, dedi kin dolu bir sesle.

Malko öfkeden deliye dönmek üzereydi. Luis Miguel'e bağırırdı:

— Herminia'yı neden öldürdünüz?

Kübalı homurdandı:

— Bana ihanet etti. O olmasaydı, bütün bunlar

başına gelmeyecekti.

— İşkence gördüğünü biliyordunuz.

— Elbette. Sacamuelas kadınlara böyle şeyler yapmaktan zevk alır. Ama bu bir neden değil. Bu lanet zinciri kesmeliyiz.

O sırada Raquel eşikte belirmişti. Yüzü bembeyazdı. İçeriye göz gezdirdi.

— Bir testere bulabilir misin? diye sordu Malko.

Raquel tekrar dışarı çıktı ve birkaç dakika sonra elinde testereyle geri döndü. Malko aleti Bayamo'ya uzattı.

— Alın, kelepçenin zincirini kesin. Sonrasını düşünürüz.

Raquel bayılmak üzereydi. Malko onu dışarı çıkarmak zorunda kaldı. Oturma odasına girdiklerinden genç kadın Malko'nun kollarına atılarak:

— Korkunç bir şey bu! dedi. Adeta bir kâbus. Adam bir deliden farksız!

— Sakin ol, dedi Malko. Her şey yoluna girecek.

Tam o sırada vahşi bir çığlık duvarlarda yankılandı. Raquel'in yüzü daha da sarardı. Malko mutfak kapısına koştu, ama kapı içerden kilitlenmişti. Kapıyı yumruklayarak:

— Luis Miguel, açın! diye bağırdı.

Cevap olarak ilkinden daha korkunç bir çığlık yükseldi. Ardından inleme sesleri duyuldu.

Malko bahçeye koştu. Aynı anda yeni bir siren sesi kulaklarında çınladı. Mutfağın pencerelerinden biri bahçeye bakıyordu. Malko yüzünü cama yapıştırdığında kusmamak için kendini güç tuttu. Luis Miguel, yerde sırtüstü yatan yaralının yanına diz çökmüştü. Elinde bir çatal vardı. Morales'in yüzü ise kan içindeydi. Yanağının üzerinde yumuşak ve

kırmızımsı top gibi bir şey sarkıyordu. Malko buna önce bir anlam veremedi. Sonra top gibi nesnenin, Morales'in sol gözü olduğunu anladı. Bayamo, çatala adamın gözünü oymuştu.

Bir vahşetti bu!

Malko kolunu vasistasdan içeri uzatarak silahıyla Bayamo'yu tehdit etti:

— Durun yoksa sizi vururum!

Kübalı dudaklarında alaylı ve sadistçe bir gülüşle:

— Buna hakkın olmadığını biliyorsun, compadre, dedi. Üstelik beni öldürecek olursan, adamlar peşini bırakmazlar. O yüzden bu herifin işini bitirmeme izin ver. Neler yaptığını buseydin, bana yardıma gelirdin. Yine de hatırın için...

Bayamo çatalı elinden bırakarak Raquel'in getirdiği testereyi aldı. Ama aleti kelepçenin zinciri yerine, Morales'in bileğine dayayarak kesmeye başladı. Bayamo bir kasaptan farksızdı. Parkenin üstünde oluk gibi kan akıyor, G2'nin polisi olduğu yerde kıvranıp duruyordu. Luis Miguel ise işini iyi bilen bir kasap gibi testereyi bir ileri, bir geri oynatmaya devam ediyordu.

Malko onu ikna edemeyeceğini anladı. Eve geri döndü. Raquel salonda kanepeye oturmuş, elleriyle kulaklarını kapatmıştı. Gözbebekleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. İsteri krizine tutulmuş gibi yerinden fırladı.

— Gitmek istiyorum! Gitmek istiyorum!

Malko genç kadına aldırmandan mutfığa yürüdü ve Makarov'un kabzasıyla kapıya vurmaya başladı. Kapının tahtası pek dayanıklı değildi. Malko kısa sürede elinin sığabileceği bir delik açmayı başardı. Anahtarı içeriden çevirerek kapıyı açtı ve mutfığa girdi.

Luis Miguel Bayamo ayağa kalktı. Kelepçenin bir halkası hâlâ bileğindedi. Diğer halka ise boşlukta sallanıyordu. Kesik el bir kan gölünün içinde yüzer gibiydi. Fausto Morales'in kesilen bileği ise hâlâ kanamaya devam ediyordu. Sacamuelas'ın vücudu arka arkaya birkaç kez kasıldı, sonra tamamen hareketsizleşti. Malko Bayamo'nun üstüne yürüyerek adamı duvara yapıştırdı. Silahın kabzasıyla ona vurmaya başladı.

Birden kanlara basınca ayağı kayıp düştü. Bayamo hırıltıyı andıran sesiyle:

— Eğer o herifin eline düşseydin compadre, sana kimbilir neler yapardı! dedi.

Bayamo biraz sakinleşmişe benziyordu. Kelepçenin halkasını hırsıyla salladı. Zincirlerinden kurtulmak isteyen bir hayvanı andırıyordu.

— Bu aptalca şeyden kurtulmam gerekiyor, dedi.

Bayamo bunları söyledikten sonra oturdu ve kelepçesini, hâlâ kanlı olan testereyle kesmeye başladı.

Malko yerdeki korkunç manzarayı izlerken, Viyana'daki CIA şefinin söylediklerini düşünüyordu: "Küba güneşi altında güzel bir tatil". Terör ve dehşetin hakim olduğu Küba'ya bir seyahat demek daha doğru olurdu. Malko Morales'in ölü yüzüne artık bakamıyordu. Yoldan geçen polis arabasının siren sesini duyunca kendilerini tehdit eden tehlikeyi hatırladı. Luis Miguel testere ile kesme işleminden vazgeçerek başını kaldırdı.

— Bizi bulmamaları daha iyi olur.

Malko ona dehşetle baktı. CIA'nın verdiği görev uğruna kendisinin ve Raquel'in hayatını Bayamo gibi bir vahşi için tehlikeye atmıştı.

— Onu gömmeliyiz, diye öneride bulundu Baya-

mo. Yoksa bu sıcakta kokmaya başlayacak.

Malko onu soğuk bakışlarla süzdü.

— Size bir kürek bulayım.

Raquel oturma odasında bıraktığı yerde oturuyordu. Malko bulabildiği gerekli aletleri Bayamo'ya getirip verdi. Kübalı cesedi evin arkasına taşdıktan sonra tek kelime etmeden toprağı kazmaya başladı. Malko eve geri döndü. Saat sabahın üçüydü ve Malko daha fazla dayanamayacağını hissediyordu.

Usulca Raquel'i kollarının arasına alarak, onu sakinleştirmeye çalıştı. Genç kadın olanların etkisiyle tir tir titriyordu.

— En kısa zamanda buradan gideceğiz, diye söz verdi Malko.

Raquel yaşlı gözlerini kaldırarak ona baktı.

— Ama nasıl?

Malko artık gerçeği ona açıklayabilirdi.

— Bir gemi bizi Cayo Largo'da bekliyor, dedi. Meksika'dan gelen bir tekne... Bir saat içinde bizi Küba karasularının dışına çıkaracak.

— Peki ama Cayo Largo'ya nasıl gideceğiz?

— Uçakla. Her şey hazırlandı bile.

Malko o an için operasyonla ilgili ayrıntıları düşünmemeyi yeğliyordu. Her şeyden önce Raquel'in kendisine güvenmesini sağlamalıydı. Genç kadın yavaş yavaş sakinleşiyordu. Malko onu yatak odasına götürdü. Genç kadın çok geçmeden yaşadığı olayların verdiği yorgunlukla derin bir uykuya daldı. Malko salona geri döndü.

Luis Miguel Bayamo yaklaşık bir saat sonra içeri girdi. Üstü başı toprak içindeydi. Yorgun vücudunu bir koltuğa bıraktı.

— Tamamdır! dedi. Bu herif bizi çok uğraştırdı. Şimdi ne yapıyoruz? Burada ne kadar kalabiliriz?

— Üç gün, diye yanıtladı Malko. Ama sorun bu değil. Bizi Cayo Largo üzerinden Küba'dan çıkartacak olan tekne iki gün içinde limandan ayrılmak zorunda. Tek şansımızın o, tekne olduğunu asla unutmamalıyız. Ülkede hakim sisteme göre, şimdi nasıl hareket edeceklerini düşünüyorsunuz?

Kübalı sakalı uzamış çenesini kaşıyarak:

— Her zamanki önlemler, dedi. Jose Marti Havaalanı'nı sıkı bir kontrol altına alırlar. Bu arada yerimizi araştıracaklardır. Tabii en güzeli, şehri terk ettiğimizi sanmaları.

— Nereye gidebiliriz? diye sordu Malko.

Kübalı gülümsedi.

— Hiçbir yere. Ama dağlarda saklanabiliriz. Fakat bunun için de benzine ihtiyacımız var. Benzin istasyonlarına uğrarsak kimliğimizi ele verebiliriz.

— Böylece onlar da hâlâ burada olduğumuzu sanacaklar, öyle mi?

— Evet. Elçilikleri gözaltına alacaklar ve sabırla bekleyecekler. Çok sayıda adamları ve bilgi kaynakları var. Onlarla nasıl başedeceğimizi bilemiyorum.

— Cayo Largo'ya nasıl gidildiğini biliyor musunuz? Bana bütün ayrıntıları anlatın.

Bayamo bardan bir Havana Club şişesi alarak tepesine dikti. Yorgunluktan kızarmış gözleri, uzamış sakalı ve çökmüş yüz hatlarıyla sanki on yıl yaşlanmıştı.

— İç hat uçakları Jose Marti'nin hemen yanındaki küçük havaalanından kalkar, diye açıkladı Bayamo. Ama yerler yabancılara veya izin alabilmiş Kübalılar'a ayrılmıştır.

— Kontrol mekanizması nasıl işliyor?

— Havaalanında pek sıkı kontrol yoktur. Biletin-

le gelirsin, uçuş listesinde adın varsa, bir sorun çıkarmadan seni uçağa bindirirler.

— Pasaporta bakmazlar mı?

— Normal koşullarda hayır. Ama şüpheli durumlarda, özellikle bugünlerde pasaportları görmek isterler. Cayo Largo'ya gideceğimizi biliyorlar mı?

— Hayır, diye yanıtladı Malko. Biletler nereden satın alınıyor?

— Herhangi bir Habanatur acentesinden, büyük otellerden veya Rampa'dan...

— Yani bilet işi kolay halledilebilir.

Bayamo olumsuz anlamda başını salladı.

— Hayır. İkimizi de iyi tanıyorlar.

Uzaktan yine bir siren sesi duyuldu. Malko aniden Küba'dan ayrılma şansının ne olduğunu düşündü. Bayamo onu ısrarlı bakışlarla süzüyordu.

— Bir planım var, dedi Malko.

— Nedir?

— Bunu yarın konuşuruz.

Luis Miguel'in yüzünü daha fazla görmeye katlanmak Malko'nun midesini bulandınyordu. Sınırları çok yıpranmıştı. Çok uzun ve zor bir gün geçirmişti.

Bayamo sendeleyerek ayağa kalktı. Yorgunluk ve içki onu perişan etmişti. Eliyle Raquel'in bulunduğu odayı işaret ederek:

— Ya kız ne olacak? diye sordu.

— O da bizle geliyor, diye yanıtladı Malko.

— Sen delisin...

— Bu sizin sorununuz değil, diye karşılık verdi Malko.

Kübalı daha fazla üstelemedi ve kendi odasına çekilerek gözden kayboldu. Malko hemen Raquel'in yanına gitmedi. Planını tekrar gözden geçir-

mek istiyordu. Emin olduğu bir nokta vardı: Bu iş-ten sağ salim kurtulmak için çok büyük bir tehlikeyi göze alacaktı ve bundan da Bayamo'ya söz etmeye hiç niyeti yoktu.

Salvador Jibaro'nun kişiliğinde, G2 ile yeniden irtibat'kuracaktı.

XIV. BOLUM

Karanlık odada Raquel yan dönmüş uyuyor, Malko ise belki yirminci kez planını kafasında tasarlıyordu. Gecenin son sesleri de kesilmiş, Vedado mezarlığı andıran bir sessizliğe gömülmüştü. Raquel uykusunda sürekli hareket halindeydi. Malko uyuyamıyordu. Küba'yı terkedebilmek için önünde altmış saatten az bir zaman kalmıştı. Bu arada Gerald Svat'la da mutlaka irtibat kurması, ona fotoğrafları ulaştırması gerekiyordu. Gerekli belgeler olmadan Küba'dan ayrılma girişiminde bulunmak çok tehlikeliydi. Daha sonra iki pasaportu da hazırlanmış olarak geri alacaktı. Ayrıca Amerikalı'nın Cuernavaca gemisine de haber vermesi gerekecekti. O gemi olmazsa Cayo Largo, Malko ve beraberindekiler için bir ölüm tuzağı olurdu.

Luis Miguel Bayamo'ya yalan söylemişti. Malko CIA'nın istasyon şefine ulaşmak için önünde fırsat olmasına rağmen bunu kullanmak niyetinde değildi. Salvador Jibaro'nun yardımı olmaksızın Amerikalı'nın G2'nin adamlarını atlatması imkânsızdı.

Malko G2'nin birkaç saat önce Luis Miguel Bayamo'nun izini kaybetmiş olduğunu düşündü. Herminia öldüğüne göre adamların Bayamo'ya ulaşmak için kullanabilecekleri tek kişi kendisiydi.

Malko, Salvador Jibaro ile irtibat kurmasının kolay olacağı düşüncesindeydi. Ama G2 onu konuştu- , rarak Luis Miguel'in yerini öğrenmek niyetindeyse zavallı Salvador'u tutuklarlar ve ona öldürene dek

işkence yaparlardı. Ama bunun aksine eğer Malko'nun Bayamo'nun saklandığı yeri bilmediğine, fakat eninde sonunda onları Bayamo'ya ulaştıracağına inanırlarsa Salvador'a da dokunmazlardı. Her şey son dakikada izlerini kaybettirmelerine bağlıydı. Pasaportların hazırlanması için zaman kazanmalı ve adamları yanlış yönlendirmeliydi. Daha sonra Cayo Largo'da da sorunlar çıkacaktı, ama Malko şimdilik bunları düşünmek istemiyordu.

Yan dönerek Raquel'in bedenini okşadı. Genç kadına dokunmak duygularını harekete geçirmişti. Her zaman olduğu gibi hayatını tehlikeye soktuğu anlardan sonra sevişmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Kübalı genç kadının vücuduna iyice yaslanarak ona sahip oldu. Raquel uyanmamıştı bile.

Genç kadın bir ara Malko'nun hareketlerinin etkisiyle uyanır gibi olduysa da tekrar uyumaya devam etti. Malko bu uzun ve yumuşak birleşmenin tadını çıkarttı. Belki de yaşamının son zevkli anlarıydı bunlar.

— Ona yardım et, diye seslendi Malko Raquel' Zaman kazanmamız lazım.

Üçü de mutfaktaydılar. Luis Miguel Bayamo gömleğini çıkartmış, sakal ve bıyık tıraşı oluyordu. Raquel ona hoşnutsuz gözlerle baktı. Son derece yorgun olmasına rağmen dar kot pantolonu ve vücudunu saran tişörtüyle yine de çok güzel görünüyordu. Malko onlara planını açıklarken diğerleri de iyi kötü bir kahvaltı etmişlerdi. Bayamo bıyığını kesmişti, ayrıca saçının rengi de değiştirilecekti. Malko Bayamo'yu bu yeni görüntüsüyle fotoğraflayacak ve resimleri pasaportla birlikte Gerald Svat'a verecekti.

Pasaportlar hazırlanırken Malko da uçak biletlerini temin edecekti.

— İsim vermek ve hangi otellerde kalındığını belirtmek gerekecek, dedi Bayamo. Eğer kontrol etmezlerse bir sorun çıkmaz. Yalan söylediğimizi farkettiklerinde ise iş işten geçmiş olur.

— Peki ya seni şehirden çıkmadan önce yakalarlarsa? diye sordu Raquel. O zaman biz ne olacağız?

Luis Miguel alayla güldü.

— Venezuela Konsolosluğundan sığınma hakkı isteriz. Adamların eline sağ düşersek mahvolduk demektir. Fidel beni kendi elleriyle doğramak isteyecektir.

Malko'nun Raquel'in sorusuna verecek cevabı yoktu. Bu konuyu düşünmek bile istemiyordu. Yakayı ele verecek olursa Bayamo'nun akibeti umurunda bile değildi ama Raquel'in durumu onu kaygılandırıyordu.

Raquel Luis Miguel'e dönerek:

— Gel, boyanı süreyim, dedi.

Genç kadın saç boyasını her ikisine de yetecek şekilde ikiye bölmüştü. Malko mutfakta bekliyordu. Yaklaşık, yirmi dakika sonra Luis Miguel açık kumral saçlı görünümüyle kapıda belirdi. Bu rengin ona yakıştığını düşündü Malko. Kübalı'nın koyu renk gözlerine rağmen yeni görüntüsü Malko'yu rahatsız etmemişti.

— Şimdi sıra sende, dedi Malko Raquel'e.

Raquel banyoya kapandığında Malko da Polaroid'i hazırladı. Makinenin içindeki filmlerin yarısını Kübalı için harcadı. Kimlik fotoğrafları için bu makine bir harikaydı doğrusu. Üstelik fotoğrafta Bayamo daha da doğal çıkmıştı.

— İngilizce konuşuyor musunuz? diye sordu

Malko Kübalı'ya.

— O aptalları işletecek kadar İngilizcem var, diye karşılık verdi Bayamo.

O sırada genç kadın da banyodan çıktı. Malko bir an karşısındakinin Anita Ekberg olduğunu düşünmeden edemedi. Raquel Malko'ya soru dolu bakışlarla gülümseyerek:

— Nasıl görünüyorum? dedi.

— Mükemmel, diye yanıtladı Malko.

Raquel tam bir Kanadalı görünümündeydi, sadece İngilizce aksanından gerçek bir Kanadalı olmadığını ele veriyordu.

Luis Miguel radyoyu açmış, haber yayını bulmak için istasyonları karıştırıyordu. Sonunda bir haber bülteni yakalamıştı. Bir gece önceki katliamdan söz edilmiyordu.

— Hiç şaşırmadım, dedi. Bu haber ancak Radio-Marti'den yayınlanır.

Malko Makarov'unu elinde tutuyor, silahı yanına alıp almamakta tereddüt ediyordu. Sonunda silahı gömleğinin altından kemerine sıkıştırdı. Artık yorgunluğunu bile hissedemez olmuştu. Luis Miguel biraz dinlenmek için yatağa uzandığında Malko Raquel'i dışarı çıkartarak:

— Belki yarına kadar ortadan yok olurum, dedi.

— Neden?

— Yapılacak çok işim var. Buranın telefonunu biliyor musun?

— Evet. 675350.

Malko bu numarayı derhal hafızasına kaydetti.

— Eğer seni aramazsam ve yarın sabaha kadar dönmezsem Bayamo ile ilgilenmekten vazgeç, kaç.

140— İyi ama nereye?

— Evine dön. Bol suyla yıkarsan bu boyayı çıkarabilirsin. Seni mutlaka arayacaklardır. Hiçbir şey bilmediğini söylersen kurtulma şansının olacağını sanıyorum. Kimse seni görmedi. Bu evden hiç söz etmezsin. Ne pahasına olursa olsun...

— Ya Luis Miguel domuzu ne olacak?

— Senin ne adını ne de adresini bilmez. Fakat seni onun yanında görecektirler, işte kıyamet o zaman kopar.

— Ya buraya gömülen adam?

— Belki dostların sana bazı sorular sorabilirler. Hiçbir şey bilmediğini söylersin. Bu konudan polise söz edeceklerini sanmıyorum. Korkarlar...

Raquel gözlerini Malko'ya dikti.

— Geri dönmezsen, bu demek oluyor ki...

— Evet, diye onun sözünü kesti Malko. Ama biliyorsun, hepimiz bir gün öleceğiz.

İçeri girip Bayamo'ya gerekli talimatları verdi.

— Sen delisin, dedi Kübalı. Seni hemen ensellerler. Ortalık polis kaynıyor.

— Seçme şansımız yok, diye karşılık verdi Malko. Biletleri alınca size telefon ederim.

Garaja girerken Raquel peşinden geldi.

— Arabayı almamalısın. Seni yakalarlar.

— Burada kalması daha tehlikeli. Garajı arayabilirler. Uygun bir yerde arabayı terkedip yürüyerek gideceğim.

Raquel, gözden kayboluncaya kadar Malko'nun arkasından baktı. Sanki içinden bir şeyler kırılıp yok olmuştu.

Malko ondan uzaklaşırken operasyonun en tehlikeli kısmına geldiğini düşünüyordu. Trafığe karışık ağır ağır ve dikkatle ilerlemeye başladı. Arabasının plakası kentteki tüm polislere bildirilmiş olmalıydı. Şu anda planı kendisine de çılgınca görünüyordu

ama artık geri dönemezdi.

Az sonra Rampa'dan geçip arabasını Habana Libre ile Capri arasında bir yere park etti ve yaya kalabalığına karıştı. Şimdi kendini daha rahat hissediyordu. Neyse ki Küba yabancı turistlerle dolu bir ülkeydi. Kemerine takılı Makarov beline ağırlık yapıyor, bunaltıcı güneş ise neredeyse onu canından bezdiriyordu.

Habana Libre'ye yaklaştıkça Malko'nun kalp atışları hızlandı. Bir grup turist otobüsten iniyordu. Malko onların arasına karıştı. Önce bu mucizeye inanmadı, turistler Kanadalı'ydı. Grubun büyük çoğunluğu Habanatur'un masasına doğru yürüyünce Malko ikinci bir mucizeyi gerçekleştirdiği için Tann'ya dua etti. Malko da onların peşine takılıp kuyruğa girmişti. Grubun bir üyesi olduğu izlenimini vermek için kendini zorladı, hatta küçük bir çocuğun elinden bile tuttu.

Gişeye vardığında İngilizce olarak:

— Cayo Largo'ya üç bilet lütfen, dedi. Öbür gün için...

— Adam başı 89 dolar, dedi görevli kız. Havaalanına kadar transferinizin yapılmasını ister misiniz?

— Evet, lütfen.

Görevli kız daha sonra telefonda biriyle konuşmaya başladı. Çok geçmeden Malko'ya dönerek:

— Yarın için yer var, dedi. Öbür gün tamamıyla dolu. Yerinizi yarına ayırtayım mı?

— Olanaksız, dedi Malko. Yarın Varadero'da olacağım...

Görevli memur "Eh, ne yapalım!" gibi bir şey söyleyecekken Malko tezgâhın üzerine usulca bir beş dolar bıraktı. Memurun eli parayı hemen kaptı ve kız tekrar telefonda hararetle konuşmaya başla-

di.

— Esta bien, senyor, dedi sonunda. Uçak saat sevizde. Dönüş saati ise 5.30. Biletler kimlerin adına olacak?

— Betty Sutherland, John Guild ve Hans Bronner.

Görevli biletleri hazırladı ve isimleri de yolcu listesine kaydetti, ingilizce isimler Kanada pasaportlarına yazılacak kimliklere aitti. Bir kontrol söz konusu olursa sadece Malko tehlikedeydi. Fakat genç adam Gerald Svat'ın kendisine bir üçüncü pasaport ayarlayamayacağını biliyordu. Ayrıca bilet rezervasyonunu Mark Linz adına yaptırmak da çok tehlikeliydi. Malko başarıya ulaşmanın tek yolunun, G2'yi yanlış yönlendirerek Cayo Largo operasyonunu onlara sezdirmemek olduğunu biliyordu.

— Hangi otelde kalıyorsunuz?

— Burada, diye yanıtladı Malko. 1574,1538 ve 1654 numaralı odalar.

Görevli kız bütün bilgileri not ederek belgeyi Malko'ya uzattı. Cayo Largo için gidiş ve dönüş biletlerini de verdi. Kızın yüzünde kurnaz bir gülüş vardı.

— işte senyor, otobüs saat yedide otelin önünden kalkacak, iyi yolculuklar. Göreceksiniz, Cayc-Largo harika bir yerdir. Orada daha uzun kalmalısınız.

— Umarım gelecek sefere, diye karşılık verdi Malko gülümseyerek.

Çabucak dışarı çıktı. işin en kolay, ama en hayati kısmı tamamlanmıştı. Geriye en zor ve en tehlikeli bölüm kalıyordu. Arabası bıraktığı yerde duruyordu. Malko Nissan'a binerek Malecon'a doğru yola koyuldu. Daha sonra sağa dönerek Prado yolunda ilerledi. Belki de özgürlüğünün son dakikalarını

yaşıyorum, diye düşünüyordu. Arabasını Opera'nın karşısına park ettikten sonra meydana yöneldi ve daha önce Salvador Jibaro'yu bulmasını sağlayan zenciyi aramaya koyuldu.

Yirmi dakika kadar sonra onu iki Sovyet turiste bir şeyler anlatırken gördü. Zenci konuşmasını bitirir bitirmez Malko onu yakaladı.

— Beni hatırlıyor musunuz? diye sordu. Dostunuz Salvador'u görmem gerekiyor.

Kübalı her zamanki donuk gülümsemesiyle başını salladı.

— Muy bien senyor, bu akşam burada, saat altıda...

— Hayır, dedi Malko. Bu akşam olmaz. Şimdi, hemen...

Malko sözlerine daha da ağırlık vermek için cebinden çıkardığı on dolan katlayarak zencinin avucuna sıkıştırdı.

— Ona kendisini Bodeguita del Medio'da beklediğimi söyleyin.

Malko bunları söyledikten sonra zencinin cevap vermesine fırsat bırakmadan yürüyerek Vieja Habana'nın dar sokaklarına daldı. Salvador Jibaro mutlaka gelmeliydi. Ama Malko onun yalnız gelmesini istiyordu. Caddedeki tozlu vitrinlere ilgisiz gözlerle baktı. Yazı tura atarak hayatının kumarını oynuyordu. Aynı zamanda Raquel ve Luis Miguel Bayamo'nun da hayatını tehlikeye atıyordu. Ama Malko Kübalı'nın akibetiyle artık ilgilenmekten vazgeçmişti.

Önce Victoria'ya uğramayı düşündü. Ama herhangi bir polisin biri onu tanıyacak olursa kendini DGI'nın zindanlarından birinde bulabilirdi. Üstelik anlatacaklarına da kimseyi inandıramayacağını biliyordu.

Bodeguita her zamanki gibi tıklım üklümdü. Malko Errol Flynn'in eski bir fotoğrafının karşısında güçlkle kendine bir yer bulabildi. Bardaki altı tabure de doluydu. Malko'nun yanında muhteşem mavı gözleri olan, bronz tenli bir Alman kadın oturuyor, su içer gibi mojitolan arka arkaya yuvarlıyordu. Ayaktaki müşteriler itişip kakışarak bara doğru yaklaşmaya çalışıyorlardı. Malko da kendine bir mojito ismarladı ve bir dikişte içkiyi bitirdi. Ancak üçüncü bardaktan sonra biraz sakinleşerek kapıyı gözetlemeye başladı.

Yoksa Salvador Jibaro gelmeyecek miydi?

Raquel yatağa uzanmış, bir yandan sokaktaki seslere kulak veriyor, bir yandan da gözlerim bir robot gibi ekrana dikmiş, video kaseti seyrediyordu. Malko'nun gidişinden beri dikkatini hiçbir şeye veremez olmuştu. Yirmi dört saat içinde her şey öylesine çabuk gelişmişti ki Raquel olaylara nereden bakaacağını bilemiyordu..

Bir kapı gıcirtısı duyunca yerinden sıçradı. Luis Miguel Bayamo eşikte duruyordu. Bir Johnny Walker şişesi bulmuş ve içindekini çoktan yanlamıştı bile. Usulca Raquel'in yatağının kenanna ilişti; Gözlerini genç kadının göğüslerinden ayıramıyordu. Elini Raquel'in baldınna koydu. Raquel onun hızlı soluklarını duyabiliyordu. Geri çekilmek istedi ama baldırındaki el de onunla birlikte hareket ediyordu.

— Birlikte küçük bir seyahat yapacağız, dedi Bayamo. Bence çok güzel olacak.

Raquel cevap verme yeteneğini yitirmişti sanki, başını eğdi.

— Biliyor musun, dedi Bayamo. Çok güzel bacakların var. Dansöz müsün nesin?

Raquel ani bir hareketle doğrulup yataktan kalktı.

— Sanırım bir gürültü duydum, dedi.

Raquel odadan dışarı çıktı. Bu yapışkan adamın varlığı onu iğrendiriyordu. Ama Bayamo peşini bırakmamaya kararlıydı. Oturma odasında ona yetişip ağır bedenini genç kadına yasladı.

— Zamanımız var, guapita, diye fısıldadı kulağına.

Bir yandan da elleriyle kadının vücudunu okşuyordu.

— Bırak beni, diye bağırdı Raquel. Bana dokunma! Koca domuz!

Luis Miguel cevap olarak genç kadının yüzüne iki tokat patlattı. Sonra genç kadını kendine çekerek elbisesini yırtmaya başladı. Raquel onun yüzünü tırmalamaya çalıştıysa da adam çok güçlüydü. Birden kadını kucakladığı gibi odaya götürüp yatağın üzerine attı.

— Dinle küçük orospu, diye söze başladı Bayamo. Canım seninle eğlenmek istiyor. Sen istesen de istemesen de benim olacaksın. Arkadaşın da bana engel olamaz. Gringolann bana ihtiyacı var, anlıyor musun?

Konuşmasını bitirdikten sonra hoyratça Raquel'e sahip oldu. Sonunda rahatlayarak yatağa uzandığında:

— Bu daha başlangıç, guapita! dedi.

* * *

Malko saatine belki yirminci kez baktı. Yarım olmuştu. Salvador Jibaro nerede kalmıştı? Eğer gelmezse Malko'nun bütün planı altüst olacaktı. Dördüncü mojitosunu da ısmarladı, sakinleşmek istiyordu. Kemerine takılı Makarov beline ağırlık veriyordu. Garson içkisini uzatırken Malko arkasında

bir ses duydu.

— Companero! Seni tekrar görmek ne güzel!

Malko başını çevirdi. Salvador Jibaro yine uçuk renkli bir guayabera giymiş, ona gülümsüyordu.

Gözlerinde her zamanki kurnaz ve hain ifadeyi okumak mümkündü.

XV. BOLUM

— Bir mojito, companero, diye seslendi Salvador barmene, Malko'nun yanında boşalan taburelerden birine otururken.

Barmen önüne dizdiği bardaklara seri bir şekilde mojitoları dolduruyordu. Salvador Jibaro pantolonunun buruşmamasına özen göstererek yerine yerleşti ve Malko'nun kulağına eğildi:

- — Neler oluyor?

— Önemli şeyler, diye yanıtladı Malko kısık bir sesle. Sizi bir an önce görmem gerekiyordu.

Malko bunları söylerken Kübalı'nın omuzu üzerinden Empedrado Sokağı'na bakıyor, şüpheli bir şey olup olmadığını kontrol ediyordu. Ama her zamanki üniformalı polisin dışında kuşkusunu çekecek bir şey göremedi. Salvador Jibaro mojitosundan bir yudum alarak sinirli bir tavırla etrafına bakındı.

— Burası çok kalabalık, dedi.

Malko içkilerin parasını ödedi. Empedraro Sokağı'na çıktılar. Salvador Jibaro Malko'ya iyice yaklaşarak kaygılı bir sesle fısıldadı:

— Bana burada randevu vermeniz çok tehlikeliydi. Etraf polis kaynaklı. Bizi birlikte görmemeleri gerekir! Ben önden gideceğim. Kilisede buluşuruz.

Salvador Jibaro adımlarını sıklaştırarak Malko'yu geride bıraktı. Malko ona sarılıp öpmek için kendini güç tuttu. Planı işliyordu. Salvador Ji-

baro amirlerinden emir almadan onunla irtibat kuramazdı. Demek ki G2 Malko'nun serbest kalmasının, hapiste olmasından daha faydalı olacağını anlamıştı.

Malko kiliseye girerken Tann'ya bu iyiliği için şükretti. Salvador Jibaro içerideydi. Hemen Malko'nun yanına geldi. Diz çöküp dua etmeye koyuldular. Jibaro başını Malko'ya çevirerek:

— Ne oldu? diye sordu.

— Bir felaketler dizisi, dedi Malko. G2 Bayamo'nun sevgilisi olduğu söylenen Herminia adında birini tutukladı. Ona işkence yapmışlar, kız da Bayamo'nun yerini söylemek zorunda kalmış. Tam ben Bayamo'yu almaya gittiğimde polisler bastırdılar.

— Ne korkunç! dedi Salvador. Ya sonra?

— Bayamo üç polisi öldürdü, diyerek Malko konuşmaya devam etti. Ağır yaralanan ve bileğinden kelepçeyle bağlı olduğu dördüncüsüyle birlikte kaçmayı başardı.

— Olamaz!

Salvador Jibaro'nun yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesi vardı.

— Sonunda o da öldü, dedi Malko.

— Luis Miguel şimdi nerede? diye sordu Salvador Jibaro.

— Hiçbir fikrim yok. Bu gece benim yanımdan ayrıldı. Şehrin güneyinde bazı dostlarının yanında kalıyor. Geceyi Santa Maria'daki plajlardan birinde, arabanın içinde uyuyarak geçirdim. Benimle tekrar irtibat kurması gerek, fakat yardımınıza ihtiyacım var.

Salvador Jibaro'nun gözleri bir an parladı. Mark Linz gerçek olamayacak kadar güzel şeylerden söz ediyordu.

— Como no! dedi sıcak bir sesle. Ne isterseniz yapmaya hazırım.

— Dinleyin, dedi Malko. Bi.yamo, Guantanamo üzerinden kaçmaktan vazgeçti. Bunun çok zor olduğunu düşünüyor. Sierra Maestra'da bazı dostları varmış. Oraya gitmek gerekiyor. Ama Habanatur'dan kiraladığım arabayı kullanmak istemiyorum.

— Elbette, elbette, diye karşılık verdi Salvador Jibaro.

— Siz acaba bana bir araba bulabilir misiniz? Oraya gitmemi sağlamak için...

— Mutlaka... Yani başarabileceğimi sanıyorum. Biliyorsunuz ülkede araba bulmak biraz zor, fakat bir dostumun eski bir Buick'i var. Biraz dolar karşılığında arabasını kullanmamıza izin verecektir.

— Sorun değil! dedi Malko.

— Nasıl yapacağız? diye sordu Jibaro.

— Luis Miguel benimle irtibat kuracak, diye açıkladı Malko. Belli bir saatte telefon kulübelerinin birinden beni arayacak. Arabayı hemen almam lazım. Acaba izin alıp arabayı Sierra Maestra'ya kadar siz götürebilir misiniz?

Malko Salvador'un gözlerinin parladığını gördü. Kübalı neredeyse hangi kulübeden telefon edileceğini bile soracaktı. Ama bu kadan çok fazla olurdu.

— Bir çaresine bakarım, dedi Salvador. Olmazsa hasta olduğumu söylerim.

— Harika, diye karşılık verdi Malko. Gerald Svat bunun karşılığını gerektiği gibi size ödeyecektir.

Mesela beynine iki kurşun sıkarak, diye içinden geçirdi Malko. Salvador Jibaro mütevazı bir tavır takınarak:

— Oh! dedi. Geraldo bu işi para için yapmadığını bilir. Küba halkını bu rejimin pençelerinden kurtarmamız gerek.

Malko Salvador'un çok fazla ileri gittiğini düşünmeden edemedi. Bu konuşma canını sıkılmaya başlamıştı. Jibaro iki yüzlü adamın tekiydi.

— O halde bana bir araba temin edebileceksiniz?

— Kuşkusuz.

— Mükemmel. Sizden bir yardım daha isteyeceğim. Gerald'ı mutlaka görmem gerekiyor. Paraya ihtiyacım var. Bu akşam onunla irtibat kurmamı sağlar mısınız?

— Sanırım, diye karşılık verdi Jibaro.

— Şimdi, benim de bir sorunum var, dedi Malko. G2'nin beni ele geçirmesinden korkuyorum.

Salvador şaşkınlığının etkisiyle bir süre cevap veremedi.

— Dün akşamki olaylar sırasında sizi gören oldu mu?_

— Hayır, diye yanıtladı Malko. Ama Tropicana'da Herminia ile görüşmüştüm. Oradaki polisler varlığını biliyorlar. Oysa Victoria Oteli'ne dönmek zorundayım. Başka gidebileceğim bir yer yok. Ya da yarına kadar saklanmam gerekecek.

— Hayır, dedi Jibaro. Arada bir bağlantı kurmuş olabileceklerini sanmıyorum. Yoksa çoktan otelinize gelirdi.

— Yine de G2 tarafından tutuklanma riskini göze alamam.

— Korkmanıza gerek yok, dedi Jibaro sıcak bir sesle. Onları tanırım. Sizi tutuklamak niyetinde olsalardı, bunu çoktan yaparlardı. Sizden şüphelenmiyorlar. Pek çok turist Tropicana'daki dansçılarla gönül ilişkisine girer.

— O halde Victoria'ya gidiyorum, dedi Malko. Bu akşam nasıl buluşacağız?

— Bundan önceki gibi, dedi Kübalı. Senyor Geraldo'yu jögging yaparken bulurum. Comodoro Otel'i'nin yanındaki sokakta buluşalım. Orası sakindir. Pek ev yoktur, segurosolar da dolaşmaz. Gece yarısına doğru buluşmaya ne dersiniz?

— Tamam, dedi Malko. Ama lütfen bana kötü bir şaka yapmayın. Sizden başka bana yardım edebilecek kimse yok.

Kübalı eliyle istavroz çıkarttıktan sonra cesaret verici bir gülüşle Malko'nun omuzuna dostça vurdu.

— Hasta luego...

Kübalı kiliseden çıkarken Malko da gözleriyle onu takip etti. Salvador yürümüyor, adeta dans ediyordu. Adam sırlarını açıklamak için on dakika bile sabredemez, diye düşündü Malko. Bu delice plan galiba amacına ulaşacaktı. Mutlaka zor anlar olacaktı ama Kübalılar zokayı bir kez yutmuşlardı.

Malko kiliseden çıktı. Düşmanlarının Güvenlik Servisleri tarafından korunduğunu bilmek ona garip bir his veriyordu.

Raquel hıçkırıklara boğulmuş, ağlıyor, Malko onun söylediklerini anlamakta güçlük çekiyordu. Yine de genel hatlarıyla konuyu kavrayabiliyordu. Malko'nun gidişinden sonra Luis Miguel Bayamo genç kadına üç defa tecavüz etmiş, hatta sonuncusunda Raquel'i ciddi şekilde yaralamıştı. Malko öfkeden kuduracak gibi oldu.

— Luis Miguel'i ver bana.

On saniye sonra Bayamo hattın uçundaydı:

— Siz pislik herifin tekisiniz! dedi Malko.

Kübalı onun sözünü kesti.

— Compadre, bana terslenme. Senin için beni bu kahrolası ülkeden çıkarmak. Canım tadı bir bayanla biraz eğlenmek istediye bu benim sorunum, seni ilgilendirmez.

Malko'nun yüzündeki bütün kan aniden çekilir gibi oldu.

— Bayamo, diye söze başladı. Raquel'e bir daha dokunacak olursanız, G2 on beş dakikaya kalmadan yerinizi öğrenmiş olur...

— O orospuyu doğduğuna pişman edeceğim! diye homurdandı Kübalı.

— Raquel'in başına kötü bir şey gelirse beynini ze kurşun sıkacak kişi ben olurum. CIA veya kendi adıma...

Malko'nun benliğini müthiş bir öfke kaplamıştı. Sinirle telefonu kapattı. Yine beklenmedik bir sorunla karşılaşmıştı. CIA işe yaramaz bir sürü herife güveniyor, onlarla işbirliği yapıyordu. Malko kendini yapayalnız hissetti. Raquel'le telefonda çok az görüşebildiğini hatırlayarak yeniden numarayı çevirdi. Cevap veren Raquel oldu.

— Daha iyisin ya? diye sordu Malko.

— Bayamo biraz sakinleşmiş gözüküyor, dedi Raquel. O bir canavar. Bir şişe Johnny Walker bulmuş, durmadan içiyor. Bana yaptıklarını bir buseydin...

— Onunla hesabımı daha sonra göreceğim, dedi Malko. Fakat yeniden başlayacak olursa Küba'dan asla çıkamayacağımı bilmeli. Şimdiye kadar her şey planladığımız gibi gelişti. Yarından sonra, sabah uçağıyla gidiyoruz.

— inanamıyorum, diye karşılık verdi Raquel. Sen yanımda olmayınca öyle korkuyorum ki... Geri dönemeyecek misin?

— Hayır, diye yanıtladı Malko. Bu çok tehlikeli

olur.

Malko telefonu kapattıktan sonra Habana Libre'nin lobisine geri döndü. Etrafındaki kalabalıkla ilgilenmiyordu bile. Raquel'in bir gece daha Luis Miguel'e katlanmasına izin veremezdi. Kübalı artık kontrolünü iyice kaybetmişti. Fakat Malko o eve geri dönmesinin büyük tehlikeleri davet edeceğini de biliyordu. Zaten Gerald Svat'la görüşmeden önce yapabileceği bir şey yoktu.

Victoria'nın ban boş sayılırdı. Malko üçüncü votkasını yudumluyor, iriyan bir Kanadalı da kocaman parmakları arasında bir Gaston de Lagrange kadehi tutuyordu. Dolar karşılığında Küba'da her istediğinizi bulabilirdiniz.

Malko odasına kavuşmaktan büyük mutluluk duymuştu. Odasının daha önce arandığından emindi. Bir duş aldıktan sonra biraz televizyon seyretmişti. Rahatladığını, sınırlarının gevşediğini hissediyordu. Civarda şüphesini çeken bir şey görmemişti. Ya Salvador Jibaro'nun amirleri Malko'yu korkutmak istemiyorlardı ya da bu operasyonu çok gizli yürütüyorlardı. Malko, G2'nin elinde Sovyetler Birliği'nden gelen çok güçlü cihazların bulunduğunu biliyordu. Ellerindeki mikrofonlarla 200 metre ötedeki bir konuşmayı gayet net olarak dinleyebiliyorlardı.

Malko barmene borcunu ödeyerek dışarı çıktı. Kapıdaki polis onu saygıyla selamladı. Malko Quinta'ya doğru yola koyuldu. Cecilia'da tek başına akşam yemeği yemeyi düşünüyordu.

Lokantanın yansı boştu. Üç gitarist yemek müziği yapıyorlardı. Malko kendine bir biftek ve salata ısmarladı. Saatler yavaş yavaş ilerliyordu. Gerald Svat ile buluşamazsa işler çıkmaza girecekti. Raqu-

el'in durumu da onu kaygılandırmıyordu. Raquel'i bu işin içine o sokmuştu ve şimdi genç kadının sorumluluğunu omuzlarında hissediyordu. CIA için Raquel'in sadece bir piyon olduğunu biliyordu ama onun için değerliydi.

İştahsız bir şekilde tabağındakileri bitirdi, şekerli bir kahveyle yemeğini tamamladı. Az sonra yeniden ıssız Quinta yoluna çıkmıştı. Rolünü en iyi şekilde oynamak için kendine kanşık bir yol seçti. Şehre geri döndü, izlenmekten korktuğu izlenimini yaratmak istiyordu. Hatta girişi olmayan yollara bile saptı. Sonunda bir köprüden geçerek Miramar'a yöneldi. Artık izlenmediğinden emindi. Demek ki G2 Salvador'a güveniyordu.

84. Caddenin her iki tarafında denize kadar boş araziler uzanıyordu. Sol tarafta sadece Comodoro Oteli, sağda da uzaklarda Sovyet Konsoloslugu yükseliyordu. Kübalılar bu konsolosluk binasına "Kontrol kulesi" adını takmışlardı. Malko yaklaşık on beş dakika bekledikten sonra Salvador'un arabasını gördü. Çok geçmeden Gerald Svat yer değiştirerek Malko'nun Nissan'ına bindi.

— Allah kahretsin! diye homurdandı Amerikalı. Sizi bir daha görebileceğimden umudumu kesmiştim!

Malko işaret parmağını dudaklarına götürerek sus işareti yaptı. Arabası dinleniyor olabilirdi. Amerikalı durumu hemen anladı. Malko sesine doğal bir ton vermeye çalışarak konuştu.

— G2 Herminia'yı tutukladı. Herminia da onları Bayamo'ya ulaştırmak zorunda kaldı.

Malko gelişmeleri Gerald Svat'a anlattıktan sonra hikâyenin sonunu bağladı.

— Bayamo birkaç hafta doğuda, bazı dostlarının

yanında kalacak. Çok paraya ihtiyacı var. Elli bin dolar. Bu parayı ona verebilir misiniz?

— Bu çok büyük bir rakam, dedi Amerikalı oyuncu katılarak. Otuz ya da kırk.yetmez miydi? Parayı ne zaman istiyor?

— Yarın.

— Deneyeceğim.

Yüz metre ötelinde 84. Cadde çıkmaz bir sokakla sona eriyordu. Kumsala varmışlardı.

— Biraz hava alalım, dedi Malko. Bütün bu olanlardan sonra başım feci şekilde ağrıyor.

Araba dinlendiyse Kübalılar yeterli ipuçlarını yakalamışlardı. Üstelik Jibaro da bu bilgileri doğrulayacaktı. Malko arabanın kapısını özenle kapadı. İki adam kumsala doğru ilerlediler. Atlantik Okyanusu'nun dalgalan her tür mikrofonun sesleri kaydetmesini engelleyecek derecede güçlü vuruyordu sahile. Yine de iki adam-konuşmaya başlamak için denizin iyice kıyısına gittiler.

— Neler oldu? diye sordu Amerikalı/Radyo vericisinden bazı ölüm olaylarını öğrendik ama üstüne gidemedik.

Malko o korkunç gecede olanları anlattı. Gerald Svat kulaklarına inanamıyordu.

— Şansınız varmış, dedi sonunda. Ucuz atlattınız.

— Cuernavaca yola çıkmaya hazır mı? diye sordu Malko.

— Evet, diye yanıtladı Amerikalı. Meksika bürosundan onay aldım.

Malko tatmin olarak derin bir "oh" çekti.

— Ya Herminia için sizden istediğim pasaport? O da hazır mı?

— Evet.

Malko iyice rahatladı. Amerikalı'ya Raquel ve

Luis Miguel'in fotoğraflarını uzattı. Bayamo için hazırlanan sahte pasaport ve uçak biletlerine yazılan yeni isimleri de Gerald Svat'a verdi.

— Her iki pasaportu da yanna geri istiyorum, dedi Malko. Dolarlarla birlikte. Bana iyice güvenmesini sağlamak için onları Salvador'a göstermek niyetindeyim.

Gerald Svat pasaportla fotoğrafları aldı.

— Artık dönmeliyim, dedi. Ancak Cuernavaca'ya bindiğinizde rahat bir nefes alabileceğim.

Malko Amerikalı'yı kolundan yakaladı.

— Bir sorun daha var. Luis Miguel bugün üç kez Raquel'e tecavüz etmiş. Bir daha denecek olursa kafasına bir kurşun sıkacağım.

— Tannm! diye bağırды Gerald Svat. Sakinlesin lütfen. Bayamo'nun dokunulmazlığı var. Bunu unutmayın. Langley ne pahasına olursa olsun, G2 tarafından Küba'ya geri getirilen ajanların listesini istiyor. Bize pahalıya mal olsa bile...

— Biliyorum, dedi Malko. Ama yine de Bayamo çizmeyi aşarsa dediğimi yapanm. Ben bu görevin başındaki kişiyim. Luis Miguel ise bir domuzdan farksız!

— Dinleyin Malko, diye söze başladı Gerald Svat hoşnutsuz bir tavırla. Siz bir profesyonelsiniz. Bayamo da aşağılık herifin teki. Ama ondan istediğimiz bazı şeyler var. Sizin göreviniz de bu istediklerimizi alabilmekte bize yardımcı olmak. Sizin hatanız yüzünden Bayamo'nun başına bir şey gelirse Şirketle ilişkileriniz sona erer. Bunu size şimdi söylediğim için üzgünüm. Bayamo size listeyi verdiği vakit arak sorun size ait olmaktan çıkacak. Bilmem anlatabildim mi?

Amerikan kabalığı boşuna söylenmiş bir söz değildi. Malko şimdilik Gerald Svat'a karşı çıkmama-

ya karar verdi.

— Pekâlâ, dedi. Cuernavaca'nın bizi hemen yola çıkaracağından eminsiniz, değil mi? Zira Cayo Largo'da bizi derhal enseleyebilirler.

— Sizi orada aramaları için hiçbir sebep yok.

— Yine de bilinmez. Onları şu an yanlış yöne sevk etmeyi başarmış olsak bile adamlar aptal değiller. Pasaport ve para için nasıl bir ayarlama yapacağız? Onları nasıl alacağız?

— Habana Libre'de. Onları plastik kılıfın içinde bir puro kutusuna yerleştireceğim. Kutuyu Patio Barı'nın yanındaki erkekler tuvaletinin rezervuandan öğlen saatlerinden itibaren alabilirsiniz.

Malko durakladı. Kafasında hâlâ bazı tereddütlü noktalar vardı.

— Cayo Largo üzerinden bir kaçışa hazırlandığımızdan kimseye söz etmediniz değil mi? diye sordu.

— Elbette hayır, diye yanıtladı Amerikalı. Ama Meksika'daki adamlarımız konudan haberdarlar tabii...

— Kübalılar Cuernavaca'dan şüphelenmiyorlar mı?

— Hayır. Aynı gemi daha önce de geldi. Meksikalılar çok sık Cayo Largo'ya gelirler.

Malko başını salladı.

— Umarım sorun çıkmaz. Çünkü Cayo Largo son durak, bir çıkmaz sokak. Oraya bir kere girdik mi dönmemiz söz konusu olamaz.

Birkaç saniye boyunca kıyıya vuran dalgaların sesinden başka bir şey duyulmaz oldu. Malko Gerald Svat'ın yanından ayrılmamak için her şeyini verebilirdi. Amerikalı ile yolları az sonra ayrılacak, Malko korku ve tehlike dolu ortama geri dönecekti. Gerald Svat da bunu hissediyordu.

— Yarından sonrası için her şeyin yolunda gidip gitmediğini kontrol etme imkânınız var mı? diye sordu Malko.

— Evet. Ülke karasularını terkettiğinde Cuernavaca şifreli bir mesaj gönderecek.

— Güzel, dedi Malko. Bana bol şans dileyin.

Hararetle el sıkıştıktan sonra arabaya geri döndüler. Malko Gerald Svat'ı aldığı yere bıraktı. Amerikalı gülümseyerek Malko'nun elini, parmaklarını kırarcasına bir kez daha sıktı.

— Umarım her şey yolunda gider.

Arabada bekleyen Salvador Jibaro Malko'ya seslendi.

— Yann saat bire doğru Opera'nın önünde olun.

Malko arabanın farları gözden kaybolana kadar arkalarından baktı. Tekrar Quinta'ya çıktı. Ortalık hâlâ ıssızdı. Malecon'a çıkan tüneli geçtikten sonra doğruca Linea yoluna çıktı ve Saturno'nun karşısında durdu.

Nissan'ı park ettikten sonra karanlıkta çevreyi gözledi. On beş dakika kadar bekledi, gelen giden yoktu. Ne bir yaya, ne de bir araba... Malko yürüyerek güneye doğru ilerlemeye karar verdi. Büyük bir tehlike teşkil etse de Raquel'i görmek istiyordu.

XVI. BOLUM

Malko, uzun süre karanlıkta saklanıp Raquel ile Luis Miguel Bayamo'nun gizlendiği evi gözledi. Yol boyunca hemen hemen her sokak ayrımında durmuş, takip edilip edilmediğini kontrol etmişti. Şimdi izlenmediğinden iyice emindi. Çok az sayıda araba görmüş, yayalara ise pek rastlamamıştı. Civardaki bahçeler saklanmasını kolaylaştırıyordu.

Hızla ileri fırladı ve bahçeye girerek kapıya kadar koştu. İçeride hiç ışık yoktu. Kapıya hafifçe vurdu, sonra vuruşlarını hızlandırdı. Ama açan olmadı. Sonunda içerden gelen ayak seslerini duyduğunda dudaklarını kapıya neredeyse dayayarak:

— Raquel, benim, dedi kısık bir sesle.

Kilitte bir anahtar döndü ve kapı açıldı. Malko içeri süzülürken derhal içki kokusunu aldı. Raquel genç adamın kollarına atılarak, sessiz hıçkırıklara boğuldu. Malko onu odaya götürdü.

— Bayamo nerede?

— Bilmiyorum. Biraz önce oturma odasındaydı. Yine bana tecavüz etmeye kalktı, korkunçtu. Çok içti. Gelmeseydin, sanırım polise haber verecektim.

Raquel yorgun vücudunu yatağa bıraktığında, üzerindeki sabahlık açıldı. Malko genç kadının iç çamaşırlarının kan içinde olduğunu gördü. Raquel yüzünü acıyla buruşturarak doğruldu. Gözlerine ifadesiz, boş bakışlar hakimdi.

— Canım acıyor, dedi. Sürekli kan kaybediyorum.

Gitmeyi denedim ama ayakta bile duramıyorum.

— İzin ver bakayım.

Raquel başını salladı.

— Hayır. Çok utaniyorum... Bir doktor lazım.

— Tanıdığın bir doktor var mı?

— Evet.

Malko elini Raquel'in alınına götürdü. Genç kadının alını ateş gibiydi, dişleri birbirine vuruyordu.

— Doktoru ara, dedi Malko. Hükümete bağlı olarak mı çalışıyor?

— Hayır, sanmıyorum. Hastanede çalışan bir dost. İyi bir insandır.

— Bayamo'ya bakacağım, dedi Malko. Arkadaşına telefon et ve yatağa uzan.

Malko ona yardım etti. Videoya bir kaset koyarak, televizyonu açtıktan sonra Raquel'e bir kadeh Cointreau hazırladı. Odadan çıkıp Kübalı'yi aramaya gitti. Biraz daha geç kalsaydı Raquel'in polise haber vereceğini düşününce tüyelerinin ürperdiğini hissetti. Polisin buraya gelmesi korkunç sonuçlar doğurabilirdi. Malko mutfak ve diğer odaların boş olduğunu gördü. Bahçeye çıktı. Luis Miguel otların üzerinde sızıp kalmıştı, horluyordu.

Korkunç derecede sarhoştı.

Malko onu tekmeleyerek uyandırmaya çalıştı. Luis Miguel bağırarak kendine geldi. Malko eğilip, bir ayağını adamın boğazına dayadı. Bir yandan da silahın namlusunu Bayamo'nun ağzına sokarak, dişlerini aralamaya çalışıyordu. Eliyle tabancanın emniyetini kaldırarak:

— Bayamo, sizi uyarmıştım, dedi.

Kübalı'nın gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Yalvaran gözlerle Malko'ya bakarak:

— Hayır hayır, compadre, dedi. Yapma, ona do-

kunmayaçağıma söz veriyorum.

Malko birkaç saniye boyunca Makarov'u adamın ağzından çekmedi. Sonunda doğrularak, Kübalı'yı da ayağa kalkmaya zorladı.

— Bayamo, bu size son ihtarı! dedi. Raquel'e bir daha dokunacak olursanız, sizi öldürürüm. Hiç şakam yok, sonucu ne olursa olsun sizi öldürürüm!

Kübalı bakışlarını kaçırarak Malko'dan özür diledi.

— Raquel'i tedavi etmek için bir doktor gelecek, dedi Malko. Burada kalın.

Luis Miguel yerinden sıçradı.

— Bir doktor mu? Deli misin sen, adam bizi ihbar eder. Neden bir doktora gerek duyuldu?

— Gerçekten bunun nedenini öğrenmek istiyor musunuz? diye sordu Malko imalı bir sesle.

Kübalı susmayı tercih etti.

Malko içeri girdi. Raquel yatağa uzanmıştı. Gözleri ateşin etkisiyle parlıyordu.

— Doktor geliyor, dedi genç kadın. Utanıyorum.

— Korkma, dedi Malko onu rahatlatmaya çalışarak. Benim sebep olduğumu söyle. Bayamo'ya gelince, sana bir daha yaklaşacağını sanmıyorum.

Doktor, iriyarı, saçları dökülmüş bir adamdı. Konuşmaya başlamadan önce Malko'ya suçlayıcı ve buz gibi bir bakışla bakarak:

— İyi bir tedavi gerekiyor, dedi. Yoksa kötü sonuçlar doğabilir. Yanımda antibiyotik yok. Sekiz gün içinde iyileşir ama...

Doktor sözlerini tamamlamadı. Malko'nun yüz ifadesini gören Raquel genç adama yaklaşarak koluna girdi ve sevgi dolu bakışlarını ona çevirerek:

- Onun suçu yok, dedi doktora alçak sesle. Ben istedim. Sonucun böyle olacağını tahmin etmemiştim.

Doğrusu Raquel çok güzel rol yapıyordu. Malko ne diyeceğini şaşırılmıştı. Nihayet doktor çantasını kapatarak odadan çıktı. Raquel doktoru geçirdikten sonra Malko'nun yanına gelerek, kollarına atıldı.

— Üzgünüm ama çok acı çekiyordum! Bana iş ne yaptı, şimdi daha iyiyim. Fakat çok utandım. Doktor ikimiz hakkında da çok kötü şeyler düşündü. Haydi gel, uyu biraz.

Malko saatine baktı. Sabahın ikisiydi. Gitmesi gerekiyordu. G2 mutlaka bir kontrolde bulunurdu. Malko'nun Victoria'da mışıl mışıl uyuduğunu bilmesi iyi olurdu. Raqud'in birkaç saat daha sabretmesi gerekecekti.

— Hayır, dedi, kalamam. Korkmana gerek yok. Luis Miguel artık sana dokunamaz. Yirmi dört saat daha dayanmamız lazım. Yarın pasaportları alacağım. Ülkeden çıkışımızı ayarlayan sorumlu kişiyle konuştum. Tekne bizi Cayo Largo'da bekliyor.

— Peki ya G2? diye sordu Raquel. Seni izlemiyorlar mı?

— Sana anlatacağım, dedi Malko. Sayende çok güzel ikili bir oyun oynadım.

— Sayemde mi?

— Evet. Komşun Salvador Jibaro kendini Amerikalılar'ın hesabına çalışan bir casus gibi gösteriyordu, ama aslında iki tarafı da idare ediyordu. Bunu senin sayende öğrendim. Şimdi de ben onu kandırıyorum. Kendisine güvendiğimi sanıyor. Böylece ben de onu yanlış yöne sevk ediyorum. G2 Luis Miguel Bayamo'nun nerede saklandığını bilmiyor. İstedikleri Bayamo'dan başkası değil. Benim ise onları Bayamo'ya ulaştıracağımı sanıyorlar. Anlıyor

musun?

Raquel başını salladı.

— Evet, ama korkuyorum. Bu adamlar çok tehlikeli ve iyi örgütlenmişlerdir. CDR sayesinde yaptığımız her şeyden haberdar oluyorlar.

— Anlaşıldı, dedi Malko. Yola çıkana kadar bir daha görüşeceğimizi sanmıyorum. Umarım buraya gelen doktorun ağzı sıkıdır.

— Bana saçlarımı neden sarıya boyadığımı sor-du. Ben de senin sarışınlardan hoşlandığımı söyledim.

— Aferin! Yarın son gelişmeleri haber vermek için seni ararım.

Raquel sevdiği adamın kapıdan çıkışını izledi.

Havana'nın üzerinde pırıl pırıl bir güneş parlıyor, ışıkları odadan içeri süzülüyordu. Malko saat on bir kadar uyumuştur. Pasaportları ve dolarları almak konusunda kendini güvencede hissediyordu, ama ondan sonrası için korkuyordu. Raquel'in arkadaşları onların kaçış gününde geri dönmüş olacaktı. Herhangi bir nedenle Cayo Largo'ya gidemezlerse Havana'da sokakta kalmaya mahkûmdular. Tabii G2 tarafından yakalanıncaya kadar...

Gerald Svat öğlene doğru Habana Libre'de olacaktı. Vakit gelmişti.

Arabasını Victoria'nın önünde bırakarak yürümeye karar verdi. Otelin hemen yanında kaldırımın kenarında çömelmiş iki adam dikkatini çekti. Az ileride de motoru durdurulmuş bir Rus arabası bekliyordu. Malko onların G2 ajanı olduklarını anlamakta gecikmedi.

Nabız atışları hızlandı. "Bu çok kötüye işaret. G2 Salvador Jibaro'nun dışında başka adamlarını da görevlendirmişti.

Habana Libre'nin lobisi her zamanki gibi hareketliydi. Malko bir süre free shoplarda gezindi, sonra dip taraftaki bir dükkândan bir kutu puro aldı. Pek çok- Kübalı lobiye dağılmış oturuyorlardı. Malko, bu otel de mikrofon ve kameralarla donatılmış olmalı, diye düşündü. Devrimden sonra Kübalılar'ın bu işlemleri yapmak için yeterince vakitleri olmuştu. G2 Sovyet metotlarına göre çalışıyordu.

Malko Patio'ya oturarak bir kahve ısmarladı. Kahvesini bitirdikten sonra erkekler tuvaletine yöneldi. Kot pantolonlu bifekız duvara yaslanmıştı. Malko'ya anlamlı bir şekilde gülümsedi. Malko kalbi küt küt atarak içeri girdi, kapıyı kilitledi. Tuvaletin üstüne çıkarak elini içi su dolu rezervuara soktu. Eli hemen plastik bir torbaya çarptı. Malko paketi alarak aşağı indi. O sırada tokmağın çevrildiğini duydu. Birisi dışarıdan kapıyı açmaya çalışıyordu. Malko damarlarındaki kanın donduğunu hissetti. Sifonu çekti, bir yandan da plastik torbayı yırtıyordu.

Pasaportlar torbanın içindeydi. Malko onlara bir göz gezdirdi. Mükemmel hazırlanmışlardı. Pasaportlara gerçeklik kazandırmak için başka ülkelerden alınmış vizeler de işlenmişti. Ayrıca pakette yüz dolarlıklardan oluşmuş bir deste para da vardı. Malko bu kadar ağırlığı üzerinde saklayamayacağını biliyordu. Puro kutusunu açtı, içindekileri rezervuara boşalttı. Pasaportları cebine koyarak para destelerini de kutuya yerleştirdi. Yeniden lobiye döndüğünde kot pantolonlu kıızı ortalıklarda görmedi ama sakallı bir Kübalı berber salonunun oralarda dolanıp duruyordu.

Malko Habana Libre'den çıktı. Üzerinde büyük bir sıkıntı vardı. G2'nin sıkı takibi onu tedirgin ediyordu. G2 Salvador Jibaro'ya artık güvenmediğine

göre ertesi günkü operasyon daha da tehlikeli bo-
yutlar kazanıyordu.

Salvador Jibaro'nun dolarlardan haberi vardı
ama neyse ki pasaportları bilmiyordu.

Malko Victoria'ya geri dönerek paralan, içinde
bomba bulunan çantaya yerleştirdi. Sonra İberia'yı
arayarak bir gün sonraki akşam uçağına yer istedi.
Şimdi tek yapacağı Salvador Jibaro'ya son durum
hakkında rapor vermek olacaktı.

Arabalar Malecon yolunda hızla ilerliyorlardı.
Arada bir polis arabaları yavaş yavaş seyrederek so-
kaktaki insanları kontrol ediyorlardı.

Malko omuzuna taktığı fotoğraf makinesiyle ci-
vardaki ilginç yapıların fotoğraflarını çekiyor, tu-
rist rolünü sürdürüyordu. Opera'ya yarım saat kadar
önce gitmiş, Jibaro'nun dostu "Nene" bu buluşmayı
ayarlamıştı.

Malko az ötede park etmiş arabanın G2'ye ait ol-
duğundan emindi ve bu onu tedirgin ediyordu.

Salvador Jibaro her zamanki dansı andıran yürü-
yüşüyle ortaya çıktı. Otuz iki dişini birden göstere-
rek gülümsedi:

— Araba işi tamamdır. Arkadaşım sadece benzin
ve yüz dolar talep ediyor. Sizce uygun mu?

— Tabii, dedi Malko. Ama gidip gidemeyeceği-
mizi bilmiyorum...

Kübalı'nın yüz hatları değişti.

— Neler oluyor?

— Sizi kimse izlemedi mi?

Salvador Jibaro bakışlarını saklamaya çalışa-
rak:

— Ben... ben... bilemiyorum. Neden sordunuz?

— Çünkü ben takip edildim. Bu sabahtan beri sü-
rekli izleniyor ve korkuyorum. Belki de G2 sandığı-
166

mızdan çok daha fazlasını biliyor.

Salvador bakışlarıyla kendini ele veriyordu.

— Ne! Ama neden?

— Habana Libre'den dolarları aldım, dedi Mal-
ko. Gözetlendiğimden eminim. Otelin yanında iki
adam bekliyordu, bir de araba vardı. Siz şüpheli bir
şey görmediniz mi?

— Hiçbir şey, diye yanıtladı Kübalı ciddi bir ta-
vırla.

Daha sonra tedirgin bakışlarla çevresine bir göz
attı. Malko onu kolundan tutarak az ötede dondur-
ma satan adamı gösterdi.

— Şu adama bakın. Orada ne işi var? Etrafta don-
durma alacak kimse yok ki... ,

Salvador Jibaro başını salladı ve telaşlı bir ses-
le:

— Hayır hayır. Yanılıyorsunuz! dedi.

— Bayamo ile görüştüğümde randevuyu iptal
edeceğim, dedi Malko kararlı bir tonda. Tehlikeye
atılmasına göz yumamam- Şimdilik güvencede ol-
duğunu biliyorum. Bu meseleyi tek başına hallet-
mesi daha hayırlı olacak.

— Hayır! Bu imkânsız!

Avı Salvador Jibaro'nun elinden kaçıp gidiyor--
du. Kübalı kendini toparlayarak:

— Bayamo burada kalacak olursa G2 onu hemen
yakalar, dedi. Yanıldığınızdan adım gibi eminim.
Yoksa ben de şüphelenirdim. İzlendiğimi hissedir-
dim, bu konuda tecrübeliyim.

' Salvador çok dokunaklı konuşuyordu. Malko
başını eğdi.

— Konuyu bir daha gözden geçireceğim. Ama
bugün de G2'nin peşimde dolaştığını hissedersen
bütün operasyonu iptal edeceğim.

— Nasıl yapacağız? diye sordu Kübalı aceleci

bir tavırla.

— Bir terslik olmazsa Luis Miguel yarın sabah bir telefon kulübesinden beni arayacak ve ona randevu yerini bildireceğim. Rancho Boyeros yoluyla Paseo'nun birleştiği yerde, saat sekizde. Arabayla oraya gelebilir misiniz?

— Elbette!

Salvador'un yüzünde yeniden bir-gülümseme belirmişti.

— Ben kendimi pek göstermek istemiyorum, dedi Malko. Her şeyin yolunda gidip gitmediğini uzaktan izleyeceğim. Saat yediye çeyrek kala Capri Otel'i'nin önünde buluşuruz. Dolarları size veririm. Daha sonra arabamı değiştirmeye gideceğim, havalandırma sistemimde arıza var. Ve Luis Miguel'in telefonunu bekleyeceğim.

"Siz onunla buluştuktan sonra da Este yoluna kadar sizi takip edeceğim. Her şeyin yolunda gittiğinden iyice emin olmak istiyorum. Daha sonra bir tehlikeyle karşılaşacağımızı sanmıyorum. Yollara hiç barikat kurulmadı değil mi?"

— Hayır.

Malko gülümsedi.

— Yarın akşam İberia uçağında yerim hazır... İçim rahat olarak döneceğim. Tabii sizin sayenizde...

Salvador'un dokunaklı ifadesi neredeyse Malko'nun gözlerini yaşanacaktı. Kübalı utangaç bir tavırla bakışlarını yere indirerek:

— Pek fazla bi? şey yapmadım, dedi. Şimdi gidiyorum. Yarın sabah görüşmek üzere. •

— Tabii bir problem çıkmazsa, dedi Malko.

Kübalı'nın-Prado'ya doğru uzaklaşmasını izledi. Mesaj yerine ulaşmazsa durum umutsuz demektir.

Otelin yanındaki adamlar ortalıkta gözüküyorlardı. Malko güneşin ışıklarıyla henüz aydınlanmış gökyüzüne baktı. Çok az uyuyabilmişti. Kahvaltı süresince de pek iştahsızdı. Sonun başlangıcı için önünde sadece on beş dakikası vardı. Yanında duran patlayıcı yerleştirilmiş çantaya baktı. Elindeki en büyük silah buydu. Yine de Malko o çantayı kullanmamayı terci ederd. Hesabı ödeyerek dışarı çıktı. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen sokaklar kalabalıktı.

Bir gün önce geç saatlerde Raquel'i telefonla aramıştı. Genç kadının durumu daha iyiydi. Luis Miguel onunla uğraşmamıştı. Ok yandan çıkmıştı artık. Malko Makarov'unu odasında emin bir yere saklamıştı. Havaalanında güvenlik kontrolünden geçerse üzerinde silah bulunması pek iyi olmazdı.

Nissan'ın direksiyonuna geçerek yok çıktı. Dünden beri etrafında şüpheli birini göremiyordu. Salvador amirlerine her şeyi anlatmış olmalıydı. G2 mutlaka emin olmak isteyecek ve Malko'nun uçak rezervasyonunu Iberia'dan kontrol edecekti. Böylece kendilerini güvencede hissedeceklerdi.

Malko yavaş yavaş bu işi başaracağına inanmaya başladı.

21. Cadde'de yol alırken, Capri'nin karşısındaki dükkânlardan birinin önünde 1950'li yıllarda güzel günler geçirdiği anlaşılan koyu renk bir Buick gördü. Salvador, direksiyonun başındaydı, kendisine göz kırptı. Malko Havanauto'ya kadar yoluna devam etti.

— Arabama bir göz atmanızı istiyorum, dedi görevliye. Havalandırma sistemi çalışmıyor.

— Önemli değil, efendim. Burada bırakın. Daha sonra almaya gelin.

Malko çıktı. Çantası elindeydi. Buick arabaya

doğru yürüdü.Saat yediye çeyrek vardı. Salvador Jibaro yüzünde neşeli bir ifadeyle arabanın kapısını Malko'ya açtı.

— Her şey yolunda mı? diye sordu.

— Sanırım, diye yanıtladı Malko. Şüpheli bir duruma rasdamadım. Belki de yanılmış olmalıyım, sınırlarım çok bozulmuştu. Düşman bir ülkede yasa dışı bir operasyon yürütmek çok zor.

Salvador anlayışla başını salladı.

— Sona yaklaştık, senyor Mark...

Böyle giderse iki gün kalmaz, Malko'nun tırnaklarını sökerlerdi. Malko Salvador'a gülümsemeye çalıştı ve çantasını açarak yüz dolarlık desteleri çıkardı. Paraları kenara koyarak:

— İşte! dedi. Ne olacağı hiç bilinmez. Bu parayı Luis Miguel'e verirsiniz. Saat tam sekizde Paseo ile Rancho Boyeros'un köşesinde olacak.

Malko rolünü büyük bir başarıyla oynuyordu. Kübalı'ya güvendiğini kanıtlamak için son yemini de oltaya takmıştı. Salvador mutlaka amirleriyle telsiz irtibatı kuracaktı. Malko arabanın gerekli cihazlarla donatılmış olduğunu tahmin ediyordu. Bu durumda G2 her şeyin yolunda olduğunu anında haber alabilecekti. Kolay kolay hiç kimse elli bin dolar bir başkasına teslim etmezdi. Malko çantayı kapatarak elini Jibaro'ya uzattı.

— Tekrar görüşmemiz çok tehlikeli olur, dedi Malko. Her şey için teşekkürler, Salvador. Tüneli geçtikten sonra sizi Carratera'ya kadar izleyeceğim. Daha sonra doğuya, plajlara gideceğim. Biraz dinlenmeye ihtiyacım var.

— Harika bir insansınız, senyor Linz! diye karşılık verdi Jibaro. Sizin gibi birini tanıdığıma çok memnunum. Luis Miguel'le özel olarak ilgileneceğimden emin olabilirsiniz. Onu Küba'dan sizin çı-

karamamanıza üzüldüm. Belki daha sonra...

— Mutlaka, dedi Malko. Sizin gibi yardımcıları olduğuna göre Gerald'ın harikalar yaratmaması için hiçbir sebep yok.

Malko Buick'ten inip kapıyı kapattı. Yoluna yürüyerek devam etti ve N Caddesi'nin köşesine geldi. Salvador Jibaro'nun dışında G2 peşine gizli bir takipçi takmış olabilirdi. Eğer Malko peşindeki takipçileri atlatamazsa Kübalı polisler doğruca Luis Miguel Bayamo'ya ulaşacaklardı.

Bu da her üçünün hayatının sona ermesi anlamına geliyordu.

Malko Havanauto garajında ödemelerin yapıldığı büroya girdi. Büro garaja bitişikti. Bir İtalyan turiste araba kiralamakta olan memura gülümsedi:

— Arabama bakmak istiyorum. Tamiri bitti mi?

— Tabii, senyor, dedi Kübalı.

Malko dışarı çıkmak yerine garaja açılan kamuyu itti. Diğer arabaların arasında zikzak çizerek dipte duran kendi arabasına doğru ilerledi. Demir bir kapı başka arabaların bulunduğu bir avluya açılıyordu. Bu avludan da O Caddesi'ne ulaşmak mümkündü. Malko Habana Libre'ye doğru yola koyuldu. Eğer izleniyorsa adamlar onun hâlâ büroda olduğunu sanacaklardı.

Köşeye vardığında arkasına baktı, kimseyi görmedi. Saat yediye on vardı ve Malko önündeki saatlerin çok uzun olacağını biliyordu.-

XVII. BÖLÜM

Malko, Habana Libre'nin lobisine açılan mağazanın kapısını itti ve Patio Bar'ın önünden geçti. İçerde Arap turistler kahvaltı ediyorlardı. Malko resepsiyona yöneldi. Bir gün önce uçak bileti alırken karşılaştığı turist grubu resepsiyonun önünde toplanmıştı. Malko onların arasına karıştı. İçlerinden bazılarıyla selamlaştı ve dışarı çıkan ilk partinin peşine takıldı.

Otelin önünde büyükçe bir otobüs bekliyordu.

— Ulusal havaalanına gidecek otobüs bu mu? diye sordu Malko şoföre.

— Si senyor, diye yanıtladı Kübalı. Birkaç dakika içinde hareket edeceğiz.

Malko otobüse bindi. Kanadalılar da birer ikişer geliyorlardı. Malko heyecanını bastırmaya çalıştı. Gözlerini 21. Cadde'den ayıramıyordu. Raquel ile Luis Miguel o taraftan gelecekti. Öyle karar vermişlerdi. Doğruca evden çıkıp, otobüse binmek üzere otelin önüne geleceklerdi. Malko bu sayede muhtemel kontrolleri atlatacaklarını tahmin ediyordu. Aslında her tarafta üniformalı polisler görmek mümkündü. Ama onlar daha çok otele girmeye çalışan Kübalılarla ilgileniyor, yabancılara pek aldırıyorlardı. Malko omuzuna asılı fotoğraf makinesi, siyah gözlükleri, ince gömleği ile tam bir turist görünümündeydi. Ama boğazı sıkışmaya başlamıştı. Raquel ile Luis Miguel geç kalırlarsa bütün uğraşları boşa giderdi.

^Nihayet onları gördü. Doğrusu harikaydılar. Luis Miguel Amerikalılar'a özgü çiçekli bir gömlek giymişti. Raquel'in üzerinde ise beyaz bir pantolonla yeşil bir gömlek vardı. Her ikisi de siyah gözlük takmışlardı. Malko neşeye bağırılmak için kendini güç tuttu. Buraya dek gelebildiklerine göre G2 onları izlememişti. Otobüse bindiler. Malko onlar için iki kişilik yer tutmuştu. Raquel hemen Malko'nun yanına oturdu.

— Her şey yolunda mı? diye sordu Malko.

Raquel cevap vermek yerine başını sallamakla yetindi.

— Pasaportlar yanımda, dedi Malko.

Luis Miguel karşı taraftaki koltukta oturuyordu.

— Bir saat daha! dedi Malko Raquel'e.

Sonunda otobüsün kapıları kapandı. Malko saatine baktı: Yediyi beş geçiyordu. Salvador Jibaro tuzağını hazırlıyor olmalıydı. Luis Miguel'in pasaportunu çıkartıp adama uzattı.

On dakika sonra otobüs, ahşap havaalanının biraz uzağındaki bir yapının önünde durdu. Cayo Largo bir iç hat seferi olduğu için uçak buradan kalkacaktı. Malko Kanadalılar'ın arasına karışarak, otobüsten indi. Yere ayak bastığı anda da kalbinin duracağını sandı. Daha önce ufak bir gönül macerası geçirdiği kadın polis, gidiş kapısında duruyordu.

Bakışları aynı anda karşılaştığında Kübalı kadının gözleri parladı. Malko onun dikkatini çektiğini anlayınca, genç kadına yaklaştı. Luis Miguel ile Raquel de Malko'nun arkasından içeri girdiler.

— Ne hoş bir sürpriz! diye bağırdı Malko.

— Cayo Largo'ya mı gidiyorsun?

— Evet, bir günlüğüne...

— Çok güzel bir yer olduğunu söylüyorlar, tyen hiç gitmedim. Sana iyi eğlenceler dilerim.

İçerisi çok doluydu. Malko, Cayo Largo içifi kayıtların yapıldığı gişeye gitti ve kuyruğa girdi.

Sıra kendisine gelince biletini uzattı. Memur onun ismini listede bularak, biniş kartıyla birlikte dönüş biletini geri verdi.

— iyi yolculuklar...

Biletler dolarla alındığı için kontrol yapılmıyordu. Malko çevresine bakındı. Her şey normal görünüyordu. Raquel ile Bayamo da herhangi bir sorunla karşılaşmadılar.

Luis Miguel kafeteryadan kahve almaya gitti. Malko gözlerini kadın polisin durduğu kapıdan ayıramıyordu. Tehlike ancak oradan gelebilirdi. Saatine baktı: Sekize on vardı. O sırada hoparlörden bir anons duyuldu:

— Cayo Largo yolcuları...

Kapıda bir başka otobüs onları bekliyordu. Yolcular binince hareket etti. Engebeli bir yoldan geçerek kalkış pistine geldiler. Pistin girişi polis kontrolü altındaydı. Başka firmalara ait uçaklar da vardı. Sonunda eski bir YAK 20'nin yanında durdular.

Malko'nun birden yüreği ağzına geldi. İki polis uçağın kapısını tutmuştu. Yolcular otobüsten inmeye başladılar. Polislerin önünden geçerken bilet ve pasaportlarını gösteriyorlardı. Sıra Raquel'e gelmişti. Kübalı polis genç kadının pasaportundan çok göğüsleriyle ilgilendi. Bayamo da bir sorunla karşılaşmadı. Polisler sadece yolcuların uyruklarıyla ilgileniyor, belgelerine bakmıyorlardı bile.

Olağan bir kontroldü bu...

Malko da işini bitirdikten sonra YAK 20'ye girdi. Raquel ona bir yer ayırmıştı. Malko yanına oturunca genç adamın kulağına fısıldadı:

— İlk kez uçağa biniyorum! İnanamıyorum. Küba'dan gerçekten ayrılacağız, değil mi?

- Umarım, diye yanıtladı Malko.

Uçak yavaş yavaş doluyordu. Nihayet kapı kapatıldı. Uçak pistte hareket etti. Malko ile Luis Miguel Bayamo bir an göz göze geldiler. Bundan sonra olabilecekleri düşünmek istemiyorlardı.

Uçak yavaşça havalandı. Bulutların üstüne doğru yükseldiler. Aşağıda önce tropikal ormanlar göründü. Bu manzara yerini az sonra Karayib Denizi'ne bıraktı.

#**

Buick'e yerleştirilmiş gizli mikrofondan bir hışırtı duyuldu.

— Luis Miguel hâlâ gelmedi mi?

— Hayır, dedi Salvador Jibaro. Ama fazla gecikeceğini sanmıyorum.

Saatine baktı: Sekizi yirmi geçiyordu. Böyle bir operasyonda yirmi dakikalık gecikmeyi büyütmemek gerekirdi. Jibaro kendini rahatlatmak istercesine yanındaki para destelerini yokladı. Bu paralar emperyalistlerin iyi niyetinin bir kanıtıydı. General Orosman Pintado'yu Malko konusunda ikna etmek için epey ter dökmüştü. Ama artık telaşlanmaya başlıyordu. G2 bu operasyon için altı arabasını hazır tutuyordu. Müdahale etmek için Bayamo'nun son hedef noktasına varmasını bekleyeceklerdi. Böylece onu saklayan dostlarını da yakalamış olacaklardı. Salvador Jibaro, bu operasyonda şimdiye kadar gösterdiği basandan dolayı amirlerinden epey tebrik almıştı. Mikrofondan yeniden bir ses duyuldu.

— Linz ortadan kayboldu. Havanauto'dan arabasını almamış.

Saat sekizi yirmi beş geçiyordu. Salvador Jibaro'nun dudakları kupkuru olmuştu. Bu olanaksızdı!

Luis Miguel Bayamo bir otobüse binerek veya yaya olarak mutlaka buraya gelecekti.

— Bu bir şey ifade etmez, dedi Jibaro karşı taraf-takine.

Yine de içinden bir ses oyuna getirildiğini söylüyordu. Sakinleşmeye çalışarak bir sigara yaktı.

Saat dokuza yirmi vardı. Gri bir Lada 1500, Bu-ick'in arkasında durdu. General Orosman Pintado hışımla arabadan inerek Buick'e bindi.

— Linz seni uyuttu! Ortalıktan toz oldu!

— Hayır companero Orosman! diye karşı koydu Jibaro. Bak, paralan bana emanet etti. Tam elli bin dolar var burada.

General Orosman küçümser bir "tavırla yüzünü buruşturdu:

— Ne olmuş? Emperyalistler Bâyamo'yu elde etmek için bunun on katını bile öderler. Yoksa bizi sen mi üçkağıda getirdin?

Salvador Jibaro, damarlarındaki kanın çekildiğini hissetti. General ona güvenini yitirmişti.

— Ciddi olamazsın. Göreceksin, gelecek.

Öteki, parmağıyla Jibaro'nun omuzunu dürterek:

— Gringolarla hep irtibat halindeydin, dedi. Ama eğer Bayamo pisliği senin yüzünden bizi atlatmayı başardıysa, bunun acısını ömür boyu çekersin. Zaten düşündüğüm gibiyse, ömrün de pek uzun sürmez ya...

General saatine baktı.

— Saat dokuza kadar gelmezse harekâttan vazgeçeriz. Sen de açıklama yapmak üzere merkeze geleceksin tabii. Umarım açıklayacak bir şeylerin vardır.

General Orosman Pintado bunları söyledikten sonra kapıyı çarparak dışarı çıktı, Lada'ya geri dön-

dü. Arabayı biraz ileri çekerek durdurdu. Salvador Jibaro'nun beyni uyuşuyordu. Elleriyle direksiyonu sımsıkı kavradı. Birden kaçıp bu cehennem ıstı-ırbından kurtulmak istedi. Ama bunu yapamayacağını biliyordu. Dakikalar hızla ilerliyordu. Salvador, Bayamo'nun başına neler gelmiş olabileceğini düşündü. Linz onu üçkağıda getirmiş olamazdı. Eğer böyleyse, nereye kaçabilirlerdi?

Düşünceleri kafasında öylesine yoğunlaşmıştı ki, Jibaro saatin ilerlediğini bile farketmedi.

Mikrofondan gelen sesle irkildi:

— Hareket et, merkezde buluşalım, companero.

Salvador dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Arabayı hareket ettirmeden son bir defa başını çevirip arkaya baktı, ama Bayamo'nun gelmeyeceğini biliyordu. Merkez binanın girişindeki demir parmaklıklı kapı görününce benliğini bir korku sardı. Sanki hapishaneye giriyordu. Para paketini göğsüne bastırarak dördüncü kata çıktı. Şefinin kapısı açıktı. İçeride karanlık yüzlü dört adam oturuyordu.

General Orosman Pintado buz gibi bakışlarını Jibaro'ya çevirerek:

— Dinleme servislerimiz Amerikalılar'ın bazı mesajlarını yakalamışlar. Hepsinin şifresini çözemedik ama anladığımız kadarıyla bugün Luis Miguel Bâyamo'yu Küba'dan çıkarmayı planlıyorlar.

Salvador'un damarlarındaki kan adeta donmuştu.

— Ben... Ben... Anlayamıyorum, diye kekeleydi.

— Linz'i rahat bırakmamızı öneren sendin, dedi general. Yoksa şimdi Linz'in ve Bayamo'nun nerede olduğunu öğrenmiş olacaktık. Onlan bulman

için sana üç saat mühlet veriyorum. Eğer başaramazsan Devrim'e karşı gelmekten tutuklanacaksın.

Salvador'un bacakları sanki tutmuyordu. Dolarları uzatarak:

— Peki ya bunlar ne olacak? diye sordu.

General bir adım öne çıkarak paraları Jibaro'nun elinden kaptı.

— Bunların sahte olmadığı nereden belli? diye sordu sinirli bir tavırla. Ayrıca bir bu kadarını da kendine ayırmadığından nasıl emin olabilirim?

Salvador dehşete kapılmıştı. Uyurgezer gibi odadan çıktı. Dışarıda bir araba ve G1'nin iki adamı onu bekliyordu. Adamlar şimdiden ona bir hain gözle bakıyorlardı. Direksiyondaki pis pis sırtarak ona döndü.

— Haydi, companero, nereden başlayalım?

Salvador Jibaro düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Korkunç bir panik ve kendisini aldatanlara karşı müthiş bir öfke tüm benliğini kaplamıştı.

— Este karayolu denetim altında mı?

— Evet. Ayrıca şehrin bütün çıkışları tutuldu. Bütün arabalar aranıyor.

— Ya Jose Marti? diye sordu Salvador.

— Bayamo pisliğinin, herkesin kendisini tanıyacağı bir yere gideceğini sanmam, dedi öteki. Zaten kontrol ettik, bu sabah yurt dışına uçuş yok.

— Ya iç hatlar?

Adam bir an durakladı.

— Oraya bakmadık...

— Hemen gidelim, dedi Jibaro. Çok çabuk.

Lada'nın şoförü arabayı hareket ettirdi, güneye yöneldiler. Sireni de çalıştırmıştı. Bu sayede sıkışık trafiğin içinde kendilerine yol açarak ilerliyorlardı. Yirmi dakika sonra Jose Marti Havaalanı'na var-

mışlardı.

Salvador Jibaro patlamak üzere olan bir barut fıçısından farksızdı. Kendisini kandıran adama hayalinde işkence yapıyordu. Sonuç basitti: Ya onu bulacak, ya da hatalarının bedelini ödemek zorunda kalacaktı.

Lada eski havaalanı binasının önünde durdu. Salvador Jibaro hemen aşağı adadı. Bekleme salonu boştu. Doğruca uyuklamakta olan bir memurun yanına gitti ve G2 kartını çıkartarak:

- — Companero, emperyalist bir ajanın peşindeyiz, dedi. Bu sabah uçuş var mıydı?

Diğer iki polis de gelmişti.

— Evet, diye yanıtladı memur. Bu sabah Santiago, Cayo Largo ve Varadero uçuşları vardı.

— Biletleri göster bana.

Memur çekmeceyi açarak, bir deste uçuş kuponunu Jibaro'ya uzattı. Salvador Jibaro kuponlara göz gezdirdi ama ilgisini çeken bir şey bulamadı. Başını kaldırarak:

— Sarışın bir adam arıyorum, dedi. Yanında da...

Memur onun sözünü keserek:

— Ben sabah burada değildim, dedi. Görevli arkadaşlar nöbetleri bitince gittiler. Ama şuradaki kontrol görevlisi bütün uçuşlarda buradaydı.

Salvador derhal, kafeterya tarafında sigara içen, gri üniformalı kadın polise doğru yürüdü. Kartını kadının burnuna dek uzatarak:

— Companera, dedi. Bu sabahki uçuşlardan birine katılan emperyalist bir ajanı arıyoruz. Yanında da bir hain vardı.

Salvador Jibaro, Bayamo ile Malko'yu tarif etmeye koyuldu. Malko'nun altın renkli gözlerinden söz ederken kadının yüz ifadesinin aniden değiştiği-

ni gördü. Ama görevli yine de açık vermedi.

— Bilemiyorum, companero, dedi. Çok kalabalıktı, pek çok turist vardı.

Salvador buz gibi bakışlarını kadına dikti. Onun yalan söylediğinden emindi. Nedenini tam olarak bilemiyordu ama emindi.

— Buraya gel, dedi.

Kadını kolundan tutarak şefin odasına soktu, kapıyı kapattı. Görevli daha ne olduğunu anlayamadan, midesine bir yumruk indirdi. Genç kadın boğuk bir çığlıkla iki büklüm olduğunda, Jibaro bu kez kadının yüzüne iki tokat patlattı. Sonra saçlarından kavrayarak, başını birkaç kez kapıya vurdu. Genç kadın sonunda serbest kaldığında ağzından ve burundan kan sızıyordu.

— Gompanera, diye söze başladı Jibaro. Bana gerçeği söyleyeceksin. Yoksa bütün kemiklerini kırarım.

Kadın polis dudaklarından süzülen kanı hafifçe yalayarak:

— Sanırım Cayo Largo uçağında tarif ettiğiniz gibi biri vardı, dedi.

— Onu nasıl tanıdın?

— Tanımıyorum. Victoria Oteli'nde çalışırken görmüştüm. Bu sabah geldi. Onun bir emperyalist olduğunu bilmiyordum.

Salvador Jibaro üzerinden büyük bir yükün kalktığını hissetti. Fakat bu kadınla o ajan arasında nasıl bir bağ olabilirdi?

— Neden gerçeği daha önce söylemedin? dedi.

' Genç kadın cevap vermedi. Dişlerinin acısını ve o yabancıyla geçirdiği anların güzel anısını unutmaya çalıştı.

Salvador kadını bir tekmede yere devirdi. Sonra hemen telefona koştu. Cayo Largo berbat bir yerdi.

Ama Mark Linz'i bulacak ve yaptıklarının hesabını soracaktı.

XVIII. BOLUM

Malko kendini bir fırının içinde sandı. Havanın sıcaklığı insanın omuzlarını çökertiyordu. Tahta yapıların ardında ağaçlar ve Karayib Denizi'nin maviliği gözüküyordu.

Havaalanında bir orkestra gelen turistleri karşıladı. Genç kızlar içki dağıtmaya başladılar. Bir rehber her dilde Cayo Largo'nun güzelliklerini anlatıyordu. Raquel Malko'nun koluna girerek:

— Çok güzel! dedi.

Malko manzarayla pek ilgilenmiyordu. Gözleri Cuernavaca'nın demirli olması gereken marinayı arıyordu.

Luis Miguel yanlarına gelerek:

— Bütün bu insanları başımızdan savmamız gerekecek, dedi.

— Cayo Largo'ya daha önce geldiniz mi? dedi Malko.

— Hayır. Ama kartlarını görmüştüm. Sanırım marina çok uzakta değil. Nasıl bir tekneye bineceğimizi biliyor musun?

— Bir Cobra, dedi Malko. Neden sordunuz?

— Sahil Koruma'nın elinde hızlı bir tekne var. Otuz deniz mili hız yapıyor.

— Bizimkinin hızı elli mil. Yokluğumuzu hemen anlayamazlar.

Malko güneşin altında eriyeceğini sanıyordu. Grubun toplanmasını beklemek zorundaydılar. Acaba Havana'da neler oluyor, diye düşündü Mal-

ko. G2 artık atlatıldığını öğrenmiş olmalıydı. O sırada gözleri Luis Miguel Bayamo'nun saçlarındaki koyu renge takıldı. Şakağından aşağı boya süzülüyordu. Güneşin altında Kübalı'nın saçları eski renge dönecekti!

Hemen Bayamo'yu gölgelik bir yere çekerek fışıldadı:

— Güneşte kalmamalısınız! Boyalar akıyor.

Kübalı alınındaki boyalan sildi. Malko Raquel'i de aynı konuda ikaz etti. Genç kadının saçları da garip bir renk almaya başlamıştı. Artık harekete geçme zamanı gelmişti. Malko o sırada duyduğu bir motor sesiyle boğazının düğümlendiğini hissetti.

Gökyüzünde Havana yönünden yaklaşmakta olan siyah bir nokta gitgide büyüyordu. Malko gözlerini o noktadan ayıramıyordu. Raquel tırnaklarını neredeyse genç adamın koluna batırmak üzereydi.

— Nedir bu?

Tam kurtulduklarını düşünmeye başladığı sırada Malko daha beter batağa saplandıklarını hissederek gibi oldu. Nokta biraz daha büyüdü ve Malko birden kuş gibi hafifledi. Tepedeki turistleri gezdiren küçük bir uçaktı. O sırada yolcuların bineceği kamyon da gelmişti. Ada turu başlıyordu. Sağa saptılar ve üç yüz metre ötede Malko rıhtımdaki bir teknenin yelkenlerini gördü. Marina'ya yaklaşıyorlardı.

Kamyon biraz ileride durduğunda rehber açıklamada bulundu.

— Bu tarafta harabeleri görüyorsunuz. Birazdan marinada olacağız. Oradan bir tekneyle Playa Sirena'ya gideceğiz. Öğle yemeği plajda...

Bayamo Malko'ya yaklaşarak ağaçların üzerinde yükselen madeni kuleleri işaret etti.

— Söylemeyi unuttum, dedi. Burada pek çok radar vardır. Tekneyi hemen tespit ederler. Hava-

na'dan gönderecekleri bir savaş uçağıyla da iki dakikada işimizi bitirirler.

Malko bu ayrıntıyı hesaba katmamıştı. Kübalı'yı yatıştırmaya çalıştı.

— Teknemiz çok hızlı. Uluslararası sulara ulaşmamız sadece yarım saat sürer. Bize yetişmeler çok uzak bir ihtimal.

Harabelerin arasından, uzayıp giden marina görünüyordu. Rıhtımda çok sayıda tekne vardı.

Onları almaya gelen Cobra da oradaydı. Kıç tarafında dalgalanan Meksika bayrağından Malko tekneyi hemen tanıdı. Raquel'in kolunu sıkarak:

— Bak, işte orada! dedi.

Rıhtımın bir başka köşesinde ise sahil korumanın motoru duruyordu. Malko artık yerinde duramaz olmuştu.

— Burada kalın, dedi Bayamo'ya. Raquel ile birlikte çevreye bir göz atmak istiyorum.

Eğer her şey yolunda giderse Küba'dan ayrılmaları birkaç dakika sürecekti.

Malko ile Raquel marinaya giden yola saptılar. Bir çay bahçesinde oturan turistlerin arasından geçtiler. El ele tutuşarak kırmızı beyaz renkli Cobra'ya doğru ilerlediler. Malko teknenin arkasını görebiliyordu. Ama birden yüreği ağzına gelecek gibi oldu. Motor kapakları açıldı ve bir teknisyen eğilmiş, iç kısmına bakıyordu.

Cobra arıza yapmıştı!

* * *

Klima yine bozulduğundan Salvador Jibaro tei içinde kalmıştı. Olağan arızalardan biriydi bu. Belk yirminci kez aynı numarayı çevirerek telefonda cevap bekledi. Avazı çıktığı kadar bağırarak istiyordu. Cayo Largo'ya gitmek için uçak bulamıyordu. G2'nin elinde uçak yoktu, ordu ise uçağı olmadığını:

söylüyordu. Deniz Kuvvetleri'nin uçağı vardı, fakat ekibi yoktu. Hava Kuvvetleri'ne gelince, ellerinde sadece MIG 23'ler bulunuyordu, ama onları kullanmak için Fidel Castro'nun yazılı emri gerekiyordu.

Sonunda telefona cevap veren, ellerindeki tek uçağın saatte 150 kilometre hız yapan tek motorlu bir uçak olduğunu ve Cayo Largo'ya sağlam ulaşamayacağını söylüyordu.

Jibaro öfkeyle telefonu kapadı. G2 tam bir karışıklık içindeydi. Her tarafa mesajlar gönderiliyor ama Cayo Largo'ya ulaşılamiyordu. Telsiz, bilinmeyen teknik nedenlerden ötürü çalışmıyor, teleks cevap vermiyordu.

Telefon santralına gelince, o konuda hiç umut yoktu.

Salvador Jibaro General Pintado'nun bulunduğu yan odaya geçmek için yerinden kalktı. Geçerken elleri kelepçeli, iki büklüm oturan kadın polise bir tekme daha attı. Bunu sırf kötülük olsun diye yapmıştı.

O sırada Pintado rahatlamış bir halde telefonu kapatıyordu.

— Tamam! dedi. Bir helikopter buldum. Orduya ait bir MI 26. Neyse ki dostlarım var!

* * *

— Ne olacak şimdi?

Raquel kaygı ve korkunun etkisiyle boğuk bir sesle konuşuyordu. Malko açık duran motor kapaklarından gözlerini, ayıramıyordu. O sırada içerden atletik yapılı, gözlüklü, bıyıklı bir adam çıktı.

Malko tanımlayamadığı bir duyguyla bu adamın Fernando Lopez olduğu kanısına vardı. Adam onlara yaklaşarak gülümsedi ve ispanyolca olarak:

— Cayo Largo'da ilk gününüz mü? diye sordu.

Malko da ona gülümsedi.

— Evet. Fernando Lopez siz misiniz?

Meksikalı başını evet anlamında salladı.

— Burada fazla kalmamalısınız. Bu çok tehlikeli.

Biraz ötede, onlarla ilgilenmiyormuş gibi davranan, radar üssünün girişindeki Kübalı nöbetçiyi işaret etti.

— Anlıyorum, dedi Malko. Neler oluyor? Arızayı mı var?

— Pek sayılmaz. Buradan benzin almak zorunda kaldık. Ama benzin iyi çıkmadı. Pompalar iyi çalışmıyor.

Malko soğuk bir duş yemiş gibi oldu.

— Onarabilecek misiniz?

— Elbette ama en az bir saat sürer. Adamım şafaktan beri tamire uğraşiyor. Ya siz bir sorunla karşılaştınız mı?

— Evet, diye karşılık verdi Malko. Burada çok fazla kalamayız.

Meksikalı saatine baktı.

— Şimdi saat dokuz buçuk. Tekneye buradan binemezsiniz. Etraf polis kaynıyor. Onanın işi biter bitmez yola çıkacağım ve sizi sakın bir yerden almaya düşünüyorum.

— Nasıl isterseniz, dedi Malko. Ama kesin bir randevu tespit etmeliyiz.

Meksikalı kısa bir süre düşündükten sonra:

— Peki, dedi. Playa Sirena'ya gittiğinizde iguana Adası'na bir tur yapmak istediğinizi söylersiniz. Saat on birden itibaren sizi orada küçük bir motorla bekleyeceğim.

Fernando Lopez Cobra'ya geri döndü. Raquel ile Malko da gezinti teknesine giderek, Kanadalı turistlerin arasına yerleştiler. Luis Miguel Bayamo da

çok geçmeden yanlarına geldi.

— Durum nedir? diye sordu kaygıyla.

— Bir, bir buçuk saat içinde hareket edeceğiz dedi Malko. Rahatlayın.

Çevrelerindeki bütün turistler fotoğraf çekiyorlardı. Malko da makinesini çıkartarak herkesin yaptığını yaptı. Planının yürüyor olduğuna hâlâ inanmıyordu.

Gezinti teknesi Cayo Largo'nun batısındaki Playa Sirena plajının bulunduğu sahillere doğru hareket etti.

— Burası Varadero'dan çok daha güzel! dedi Raquel çevresindeki güzelliklere bakarak. Canım denize girmek istiyor.

Malko ise Cuernavaca'nın güvertesinde ve uluslararası sularda bulunmaktan başka bir şey istemiyordu. Küba topraklarında olduğu sürece G2'nin harekete geçme olasılığı çok yüksekti.

* * *

Koca helikopter Karayib Denizi'nin üzerindedir uçuyordu. İki pilottan başka helikopterde General Orosman Pintado, Salvador Jibaro, G2'den üç ajar ve tepeden tırnağa silahlı sekiz komando vardı. Adamlara hükümet adına gizli bir göreve gittikler söylenmiş, ama görevin ne olduğu belirtilmemişti.

Cayo Largo henüz ufukta san bir noktadan ibaretti. Daha yirmi dakikalık yollar vardı. Motorlarının gürültüsü dayanılacak gibi değildi. Salvador Jibaro sinirle sigarasını içiyor, intikam duygusuyla yanıp tutuşuyordu. Adamların nasıl bir kaçma planı uyguluyacaklarını kafasında bir türlü şekillendiremiyordu. Ama Cayo Largo'ya turistik bir gezi amacıyla gitmediklerinden emindi.

Hava boşluklarına geldikçe helikopter dengesin

kaybediyordu. Salvador Jibaro bu tip heyecanlara gelemezdi. Generalin yüz hatlarında ise hiçbir değişiklik olmuyordu, duygularını belli eden biri değildi.

Ada artık netlikle görülebiliyordu. Pilotlardan biri başını çevirip motorun sesini bastırmak için avazı çıktığı kadar bağırarak:

— Ne yapıyoruz? diye sordu.

— Adanın üzerinde bir tur atmanızı istiyorum, dedi General Pintado.

Sonra açık kapıdan hafifçe aşağı eğildi. Cayo Largo'ya daha önce de gelmişti. Bölgenin yapısını çok iyi bilirdi. Önce uçuş pistinde YAK 20'yi ve diğer ufak uçakları gördü. Sonra bakışlarını marinaya çevirdi. Meksika bandıralı tekneden başka dikkatini çeken bir şey olmadı. Marinadaki tek yabancı tekne oydu.

Helikopter dönüş yaparak, güneye yöneldi. Orada da turistlere hizmet veren iki otel vardı. Şüphe uyandıran bir şey göremediler.

* * *

Raquel Malko'ya iyice sokulmuştu.

— Canım sevişmek istiyor! diye fısıldadı genç adamın kulağına. Bu güneş, bu deniz... Sanki bir rüyadayım.

Lokantadan- yaklaşık bir kilometre uzaktaki, Playa Sirena'nın sonundaki kumsalda güneşleniyorlardı. Civarda İtalyan ve Kanadalı turistlerden başka kimse yoktu. Grubun büyük çoğunluğu daha ileride güneşlenmeyi tercih etmişti.

— Buradan kurtulduğumuzda, seni çok daha güzel bir plaja götüreceğim, dedi Malko.

Kendini daha şimdiden Raquel ile birlikte, Air France'ın 747'lerinden birinde, Saint Dominique'e uçarken hayal ediyordu. Parmakları ister istemez

Raquel'in minik bikinisine doğru kaydı. Malko kum yığınlarını kendine siper alarak Raquel'e sahip olduğunda:

— Oh, çok güzel! diye fısıldadı genç kadın. Bizi görmediklerinden emin misin?

Yaklaşık yirmi metre ötelerinde bir İtalyan turist güneşin altında uyukluyordu. Luis Miguel ise daha uzaktaydı. Civarda başka kimse yoktu. Malko yavaş hareketlerle Raquel'i okşamaya başladı. Az sonra genç kadın doyuma ulaşırken bir çığlık atınca İtalyan turist yerinden sıçrayıp buldukları tarafa baktı.

— Rezil olduk, diye fısıldadı Raquel.

Malko geri çekildikten sonra Raquel'i ayağa kaldırdı. Denize doğru koştu. Su derin değildi.

Malko Raquel'e sarıldığında tepeden bir motor gürültüsü duydu.

Başını kaldırıncaya tam üstlerinde bir helikopter gördü. Orduya ait bir helikopter! Malko'nun midesi kasıldı. Onları bulmuşlardı! Tekne de arızalı olduğuna göre köşeye sıkıştıklarının resmiydi!

Onları arayanlar, nerede olduklarını kolayca bulacaklardı. Raquel soran bakışlarla Malko'ya baktı.

— Bu iyiye işaret değil, dedi Malko. Gel.

Koşarak denizden çıktılar ve Luis Miguel'in yanına gittiler.

— Geldiler! diye bağırdı Kübalı.

Bayamo deli gibiydi. Helikopter marinaya doğru yönelmişti. Malko eşyalarını toplayarak:

— Çabuk olalım, dedi. Çok geç olmadan kaçmalıyız.

Bayamo ona dönerek:

— Yararı yok, dedi donuk bir sesle. Yola çıksak bile bu MI 26 bizi hemen enseler. Bizi parça parça

aoğrayacaklarından eminim.

* * *

— Artık aşağı inelim, dedi General Orosmar Pintado pilota.

Pistin sonunda mitralyöz yuvaları vardı. General Pintado buradan marinaya yürüyerek gidebileceğini düşünüyordu. Beş dakika sonra MI 26 toz bulutları arasında harabelerin ötesine iniş yaptı. Askerleri hemen aşağı atladılar. Telsizle radar üssünden istedikleri bir Rus cipi otuz saniye sonra yanlarına geldi.

General Orosman Pihtado, Jibaro ile birlikte cipe yerleşti. İki komando da onlara eşlik ettiler.

— Marinaya! dedi General Pintado.

Cuernavaca'nın önünde durdular ve az ilerdeki sahil korumanın teknesine gittiler. General teknedeki görevliye dönerek:

— Şu gemiyi tanıyor musun? diye sordu. Burad ne işi var?

— Meksikalılar, companero general, diye yanıtladı görevli. Sürekli olarak buraya ağ atmaya gelirler. Havana'daki Turizm Bakanlığı'ndan gelen emre dayanarak onlara burada 72 saat kalma izni veriyoruz. Bu sabah yola çıkmaları gerekiyordu ama motorları arıza yaptı.

— Şüphelenizi çeken bir şey olmadı mı?

— Hayır, general.

Cuernavaca benzini dolarla satın aldığına göre neden şüpheleneceklerdi?

— Güzel. Ama yine de gemiyi gezmek istiyorum, dedi general. Sen de benimle gel.

İki adam Salvador Jibaro'yu komandolarla birlikte rıhtımda bırakarak "Cobra"ya doğru ilerlediler. Meksikalı kaptan onları karşıladı. General Pintado, Fernando Lopez'i kibarca selamladı.

190

— Olağan bir teftiş ziyareti yapmak istiyoruz, dedi general. Sizce de bir sakıncası yoktur, umarım.

— Elbette, diyerek onayladı Meksikalı. Kendinizi evinizdeymiş gibi kabul edin lütfen.

Teftiş gezisi çabuk tamamlandı. Üç kamara da boştu. General olağandışı hiçbir şey göremedi. Geri dönerken motorun açık kapaklarına bakarak:

— Tamir işi daha uzun sürecek mi? diye sordu.

Meksikalı ellerini iki yana açarak kadercisi bir ifadeyle:

— Bilemiyorum, diye cevap verdi. Birkaç saat daha süreceğini sanıyorum.

Yeniden rıhtıma çıktılar. Salvador Jibaro generale doğru koşarak:

— Companero Orosman! diye seslendi. Bütün turistler Playa Sirena'ya gitmişler. Bizim de oraya gitmemiz lazım.

Hemen MI 26'ya döndüler. Durumu pilota açıkladılar. Pilot başını salladı.

— Oraya iniş yapamam.

— Teknelerden biri geri gelecek, dedi Salvador Jibaro. Onu bekleyelim.

Tekrar marinaya geri döndüler. Kafeteryaya oturarak beklemeye başladılar. Aradıkları kişilerin birkaç kilometre ötelinde bulunduğu emindiler.

XIX. BOLUM

— Adamlar bize yetişmeden iguana Adası'na ulaşmaya çalışmalıyız, dedi Malko.

— Hiç faydası yok, diye karşılık verdi Bayamo. Cuernavaca'da olduğumuzu anladıklarında tekneyi havaya uçuracaklardır.

Bu iş oldukça tehlikeliydi, ama acele etmek zorundaydılar. Kaybedecek zamanlan yoktu. Malko adalara tur düzenleyen yanık tenli Kübalı'nın yanına giderek:

—Yemekten önce iguana Adası'na gidip görmek istiyordum, dedi.

— Harika bir fikir, diye karşılık verdi Kübalı. Başka isteyenler de var mı, bir bakayım. Ücret adam başı on iki dolardır. Bu tekneyle oraya ancak altı kişi götürebilirin.

— Tekneyi ben tutuyorum,, dedi Malko.

Sonra sözlerini doğrulamak istercesine masaya yetmiş beş dolar bıraktı. Kübalı mest olmuştu. Denizcilerden birine seslendi:

— Bu beyleri gezdireceksin, iguana Adası ve kanal. Öğlene doğru dönersiniz.

Malko, Raquel ve Bayamo tekneye bindiler. Üç dakika sonra Cayo Largo'nun uç noktasına doğru uzaklaşıyorlardı. Malko kendilerini tehdit eden yeni tehlikeden nasıl kurtulacaklarını düşünüyordu. Daha sonra yakalanacaklarsa Cayo Largp'yu terketmek ne işe yarayacaktı? Cuernavaca hareket eder etmez G2 adamlarını salacaktı.

Malko birden altıncı hissine uyararak öne atıldı.

— Marinada durmak istiyorum, dedi denizciye. Harabelerin orada bir şey unuttum.

Denizci Malko'nun uzattığı beş dolan görünce sesini çıkarmadı.

— Ne yapmak niyetindesin, compadre? diye sordu Bayamo.

— Birazdan görürsünüz.

, * * *

Penceresiz, gri bina Miami Havaalanı'ndan çok uzakta değildi. Binanın orta katında birkaç adam, son derece gelişmiş telsiz alıcılarının başında, sesleri kaydetmeye çalışıyorlardı. Binanın damı çeşitli antenlerle donatılmıştı.

Aniden cihazların biri cızırdamaya başladı. Kâğıdın üstünde rakam ve harflerden oluşan şifreli bir mesaj belirdi.

Görevli kâğıdı kopararak, şifre çözücü alete yerleştirdi. Daha sonra aynı mesajı yan bürçlerden birine götürdü. Kâğıdı okuyan kişi yeşil telefona uzandı. Hattın öbür ucunda, Everglades'in kuzeyindeki bir F-16 üssünün sorumlusu bulunuyordu.

— İlk mesajı aldık, dedi telefondaki kişi. İkinci mesajı alır almaz elinizdeki uçakların havalanmasını istiyorum. Buna hazır mısınız?

— Her şey yolunda, sorun çıkmaz efendim, diye yanıtladı karşı taraftaki ses. On dakikadan beri hazır bekliyoruz.

Everglades'teki üstün Karayib Denizi'ne ulaşmak on beş dakika sürüyordu.

Sorumlu kişi, her şeyin yolunda olduğuna kanaat getirerek hattı kapattıktan sonra, özel telefonundan Langley'nin numarasını çevirdi.

* * *

Koca gezinti teknesi pırıl pırıl suyun üzerinde

son derece ağır yol alıyordu. Dümenin başındaki Kübalı ise sanki ayakta uyuyordu. General Pintado ve G2'den üç görevli yerlerinde duramaz olmuşlardı. Playa Sirena'nın altın renkli kumsalına hiç ulaşamayacaklarını sanıyorlardı.

— Daha çabuk diye emir verdi General Pintado.

Kaptan ellerini iki yana açarak:

— Daha hızlı gidersem, motor yanar, dedi.

Sonunda iyi bir manevra ile tekne kumsala yanaştı. Turistler, kendilerinden çok farklı görünümde olan bu dört adama şaşkınlıkla baktılar. Salvador Jibaro rehberine doğru koşarak, G2 kimliğini gösterdi.

— Bir hain ve emperyalist bir ajan arıyoruz, dedi. Bize yardım etmeniz gerekiyor.

Rehber eliyle kumsalı işaret ederek:

— Burada yüzlerce yabancı var, dedi.

Jibaro adamın yakasına yapıştı.

— Companero, Devrim'in güvenliği söz konusu. O katilleri bulmamız şart.

İri bir zenci konuşmalara kulak misafiri olmuştu. Gruba yaklaşarak, General Pintado'yu selamladı.

— Companero, diye söze başladı. Sanırım onları gördüm. Üç kişiydiler, iguana Adası'na gittiler.

Salvador Jibaro'nun kaşları çatıldı.

— Üç kişi mi?

— Evet. Bir kadın ve iki erkek. Hepsi şansındı. Kanadalı olduklarını sanıyorum.

General ile Salvador hayretle birbirlerine baktılar. Luis Miguel Bayamo sansın değildi. Ayrıca yanlarındaki kadın da kimdi? Zenci yanılıyor olmalıydı. Salvador askerlere dönerek:

— Plajı tarayın, dedi.

- Ama adamı tanımıyoruz, diye itiraz etti asker-

ler.

Kübalı bakışlanm Playa Sirena'da güneşlenenlerin üstünde gezdirdi. Plaj iki kilometre boyunca uzanıyordu. Araştırma yapmak yaklaşık iki saat sürerdi.

— iguana Adası'na gideceğiz, dedi adamlarına. Bilginin doğru olup olmadığını kontrol etmeliyiz. Siz burada kalın, ben dönene kadar da kimse kumsaldan ayrılmayın. Yüzerek kaçmaya çalışan olursa, ateş etme hakkına sahipsiniz.

Salvador Jibaro onları getiren tekneye doğru koştu.

— Geri dönüyoruz... iguana Adası'na.

— Bu olanaksız, diye karşılık verdi görevli. Orada su derinliği çok az. Teknemi batırmak istemiyorum. Bir "lança"* bulmanız lazım...

Salvador boş iskeleye baktı.

— Tekneler nerede?

— Turistleri alıp açıldılar, ama az sonra geri dönerler.

Salvador Jibaro öfkeden deliye dönmek üzereydi. Görüş alanında denize girenlere baktı. Ama aradığı adamı göremedi. General Pintado kafeteryada oturuyordu. Salvador ona yaklaştı.

— Companero Orosman, dedi. Köşeye sıkıştılar. Elimizden kaçamayacaklar. Bütün adayı arayacağız.

— Çok garip, diye konuştu Kübalı subay. Demek kaçmak için buraya geldiler... Nasıl başaracaklar, anlamıyorum. Limanda bu iş için o Meksika bandıralıdan başka uygun gemi yok. O geminin gitmesini engellememiz lazım. Bunun için yazılı emir hazırlayacağım.

Salvador Jibaro omuzlarını silkti.

(*) Altı düz tekne.

— Bir sorun çıkarsa, helikopterle onları kolayca yakalayabiliriz.

* * *

Küçük "lancha", Sanctuario de los Pajaros Adaları ile Cayo Largo'nun doğu burnunu birbirinden ayıran kanalda ilerliyordu.

Malko benliğini tatlı bir heyecanın kapladığını hissetti. Cuernavaca görünürlerde yoktu. Demek ki tamir işlemi sona ermişti.

Rıhtıma varmışlardı. Malko Bayamo'ya dönerek:

— Beni burada bekleyin, dedi.

Raquel'in koluna girerek, diğer elinde çantası, omuzunda fotoğraf makinesiyle uzaklaştı. Bu halleriyle aşık turistlere benziyorlardı.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu Raquel.

— Gidişimizi garanti altına almak istiyorum, diye yanıtladı Malko. Sana ne söylersem onu yapacaksın.

Harabelerin bulunduğu parkı geçerek, eski bir Sovyet uçağının bulunduğu pistin sonuna geldiler. Kenarda duran büyük bir MI 26'nın yanında askerler vardı, ayrıca helikopterin başında silahlı bir nöbetçi duruyordu. Malko bulunduğu yerden aracın alt kısmına yerleştirilmiş roketleri ve ağır makineleri görebiliyordu.

Raquel'e döndü:

— Fotoğraf çekeceğiz, dedi. Helikoptere doğru yaklaşacaksın. Askerlerden, aracın yanında fotoğraf çektiirmek için izin isteyeceksin. Bir Sovyet diplomatla birlikte olduğunu söyle.

— Peki ama ya seninle konuşmak isterlerse? •

— Merak etme, Rusça bilirim, dedi Malko. Haydi başlayalım.

Malko çantasını yere bıraktı. Raquel de bir ağaca

yaslanarak poz verdi. Malko Raquel'i çeşitli açılardan çekmeye başladı. On dakika sonra harabelerin yanındaki uçağın önündeydiler.

— Haydi, şimdi, dedi Malko.

. Birkaç dakikadan beri askerler gözlerini Raquel'den alamıyorlardı. Genç kadın MI 26'ya yaklaşıncı askerlerden biri yanına geldi. Malko makinesindeki filmi değiştirmekle uğraştığından onların konuşmalarına kulak veremedi. Birkaç saniye sonra Raquel ispanyolca seslendi:

— Companerolar burada bir fotoğrafımı çekme izin veriyorlar. Ama çabuk olmamızı istiyorlar. Az sonra şefleri gelecekmış.

Malko neredeyse otuz iki dişini birden göstererek gülümsedi:

— Spassiba companero! diye bağırdı. Muchas gracias. Rusça konuşur musunuz?

Pilotlardan biri Rusça bir şeyler söyledi. Küba'daki yaşamdan ve havadan sudan konuştular. Malko son derece doğal bir hareketle çantasını açık kapıdan helikopterin içine bıraktı. Elleri serbest kalınca askerlerin Raquel'i soyan bakışları altında bir dizi fotoğraf çekmeye koyuldu. Sürekli hareket halindeydi, helikopterin çevresinde dönüp duruyordu. Raquel de bir harikaydı doğrusu. Pilotların boynuna sarılıyor, nefis pozlar yaratıyordu. Ama Malko arada bir genç kadının gözlerinde korku dolu bir ifadenin izlerini görebiliyordu.

Sonunda film makarası bittiğinde Malko Kübalı askerlere dostça gülümseyerek:

— Das vidania, companeros... dedi.

Raquel'i belinden kavradı ve birlikte uzaklaştılar.

— Kalçalarını sallayarak yürü, diye fısıldadı Malko genç kadının kulağına.

Raquel söyleneni yaptı. Helikopterdeki altı adam gözlerini kadından ayıramıyorlardı.

— Que buena! diye mırıldandı pilot.

— Yanındaki herif çok şanslı, diye konuştu bir diğeri.

Malko ile Raquel marinaya yaklaştıklarında ada müthiş bir patlama ile sarsıldı. Alevlerle birlikte siyah bir duman göğe doğru yükseldi.

— Bu da nedir? diye mırıldandı Raquel kendi kendine konuşur gibi.

— Bomba, diye cevapladı Malko. Bizi izlemelelerini göze alamazdık. Haydi, çabuk olalım.

Lancha'nın dümenindeki denizci şaşkın gibiydi. Malko gülümseyerek ona güven vermeye çalıştı.

— Sanırım bir kaza olmuş. Haydi gidelim.

Denizci Malko'nun elinde artık çanta olmadığını farketmedi. Kafasını çevirerek göğe yükselen duman bulutuna bir kez daha baktı ve motoru çalıştırdı. Radar üssündeki görevliler koşuşturmaya başlamışlardı. Malko, Playa Sirena tarafına baktığında üzerlerine doğru gelmekte olan büyük gezinti teknesini gördü. Fakat az sonra tekne küçük bir burnun ardında kayboldu. Şimdi küçük bir adaya doğru ilerliyorlardı. Civarlarında pek çok balık ağı atılmıştı. Bir burnu döndüklerinde Malko aniden Cuernavaca'yı gördü. İki mil kadar açıkta, hareketsiz duruyordu.

— iguana Adası, diye açıkladı denizci.

Kayalıkları geçerek tahta bir iskeleye yanaştılar. İskelede kırmızı bayraklı, beyaz bir motor daha vardı. Malko yaklaştıklarında motorun yan tarafında "Cuernavaca" yazısını gördü. Demek ki onları bekliyorlardı. Fernando Lopez dikkati çekmemek için adadaki iguanaları ziyaret etmeyi göze almıştı.

Gerçekten de kayalıklar bu sevimsiz hayvanlarla

doluydu. Turistlerin verdiği ekmek parçalarını kapmaya çalışıyorlardı. Raquel dehşet dolu bir çığlık attı.

— Korkuyorum. Korkunç görünüyorlar...

— Kendilerini bize karşı savunamayacak kadar güçsüzler, dedi Malko.

Kayalıkları takip ederek, çimenlik bir alana vardılar. Burası da sürüngenlerle kaynıyordu. Cuernavaca'nın kaptanı Fernando Lopez onları görünce rahatladi.

— Telaşlanmaya başlamıştım! Az önceki patlama neydi?

— Burada olduğumuzu biliyorlar, dedi Malko. Havana'dan bir savaş helikopteri getirmişler. Onu havaya uçurdum.

— Tanrım! Nasıl yaptınız bunu?

— Yanımda gerekli malzemem vardı.

— Güzel. Haydi gidelim.

Aynı yoldan geri döndüler. Malko lanchadaki denizciye eğilerek:

— Arkadaşım bizi Playa Sirena'ya götüreceksin, dedi. Siz dönebilirsiniz.

Uzaktan Cobra'ya baktı. Bu kez özgürlüğe gerçekten yaklaşmışlardı.

* * *

General Pintado şaşkın gözlerle MI 26'nın enkazına bakıyordu. Koca helikopterden geriye sadece bir demir yığını kalmıştı. Etraf yanık kauçuk kokusundan geçilmiyordu.

Olaydan yaralı olarak kurtulan askerlerden biri olanları anlatmaya çalıştı. Patlamadan hemen önce yanlarına gelen çifti tarif etti.

Salvador Jibaro'nun artık şefine bakacak yüzü yoktu. General Orosman Pintado kan çanağına dönmüş gözlerini Jibaro'ya çevirerek:

— Eğer onları bulamazsak, kafana kurşunu ben sıkacağım, dedi öfkeyle.

Koşarak yat limanına geri döndüler. Lancha onları bekliyordu. Generalin korktuğu başına gelmiş, Meksika bandıralı tekne ortalıktan kaybolmuştu. Uzaklaşmaması için önlerinde çok ufak bir şans vardı. Lancha hemen hareket ederek iguana Adası'na doğru yola koyuldu.

* * *

— Bakın!

Cuernavaca'nın filikası iguana Adası'ndan henüz ayrılmıştı ki, üzerinde çok sayıda adamın bulunduğu bir başka lancha yollarını kesmeye çalıştı.

Cuernavaca'nın filikasını gören adamlardan biri doğrularak Kalaşnikof uyla nişan aldı.

Fernando Lopez okkalı bir küfür savurdu.

— Cuernavaca'ya asla ulaşamayacağız.

Diğer lancha son hızla üzerlerine doğru geliyordu. Meksikalı aniden dümeni çevirerek tekneyi, etrafı sazlıklarla kaplı küçük adacıkların bulunduğu sığığa yöneltti. Burası kuş avlama bölgesiydi ve ancak altı düz olan tekneler girebilirdi.

— Tek şansımız onları da bu sulara çekebilmek, dedi Fernando Lopez.

XX. BOLUM

Cuernavaca'nın filikası bataklığı andıran kanalda ilerliyor, içindeki yolcular yollarını kesen otların arasından önlerini görmeye çalışıyorlardı. Derinlik çok azdı ve Fernando Lopez teknenin dengesini güçlkle sağlayabiliyordu. Artık denizden iyice uzaklaşmışlar, adeta bir bataklığın içinde yüzüyorlardı.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu Malko.

Lopez homurdandı.

— Adanın öteki tarafından denize açılan bir kanal var. Ama labirent gibi bir yerdir...

Arkalarında diğer lanchanın motor gürültüsünü duyabiliyorlardı. Yosunu andıran garip su bitkileri tekneye yapışıyor, balıklar korkuyla kaçıyorlardı. Ansızın ağaçların arasından geniş bir kanal gördüler. Malko heyecanla bağırdı.

— işte!

Lopez işaret edilen su yoluna ulaşmak için, ağaç dallarının sarktığı dar bir kanala girmek zorunda kalmıştı. Birden teknenin altı dibe sürttü ve motor sustu. Sessizliğin hakim olduğu ortamda diğer lanchanın yaklaşan sesini duydular. Lopez umutsuzca tekneyi geri hareket ettirmeye çalıştı. Raquel dehşet dolu bir ifadeyle Malko'ya yapışmıştı. Luis Miguel Bayamo ise heykelden farksızdı, artık olaylara tepki gösterme yeteneğini yitirmiş gibiydi.

Daha önce geçtikleri kanala geri döndüler. Bitkilerin arasından öteki lanchanın da sığı suda mücade-

le ettiğini gördüler. Adamlar öfkeden kudurmuş gibi bağırıyorlardı. Lopez küçük bir kanala sığındı. Tekrar denizi görebiliyorlardı.

— İşte bu tarafta, diye bağırdı Meksikal¹ zaferle. Kumsala yaklaşıyoruz.

Otuz saniye sonra denize açılan küçük bir göle varmışlardı. Su bitkilerinin arasından, öte tarafta deniz görülüyordu. Ancak önlerinde aşılması zor bir kesim vardı. Denize ulaşan bu dar kanal su bitkileriyle kaplıydı. Tam bir çıkmaza girmişlerdi ve arkalarında diğer lanchanın yaklaşan homurtusu duyuluyordu.

Lopez ile Malko'nun bakışları karşılaştı.

Malko aniden çevik bir hareketle teknedен atlayıp beline kadar suya girdi.

— Tekneyi çekmeye çalışalım, dedi. Tek çare bu.

. Bayamo da çoktan suya girmişti. Kaptanla Raquel de onları izledi ve hep birlikte tekneyi çekmeye başladılar. Acıyla ilk bağırان Raquel oldu. Koluna bir denizanası yapışmış, derisini yakıyordu. Daha sonra Malko da benzeri bir acıyla bağırdı. Herkes bir ağızdan bağırıyor, küfrediyor, adım adım tekneyi ilerletmeye çalışıyorlardı. Diğer lanchanın yaklaşan motor homurtusu ise kulaklarında çınlıyordu.

Lopez birden öfkeyle bağırdı. Bir ağaç kütüğü kanalı kapatmıştı. Daha ileri gitmeleri imkânsızdı. Deniz ise birkaç metre ötelinde sanki onlarla alay ediyordu.

Teknenin burnunu kaldırarak kütüğün üstünden atlatmaya çalıştılar ama çok ağırdı.

— Motor, diye seslendi Malko. Motoru çıkaralım.

Lopez motoru sökmeye başlamıştı bile. Bayamo

ile birlikte motoru yuvasından çıkardılar, balçık gibi toprağın üstüne bıraktılar. Bir dakika sonra karşı taraftaki kumsala çıkmışlardı. Motoru kumların üstüne bıraktıktan sonra Malko ile Raquel'in yanına geri döndüler. Ön tarafa bağlı halat sayesinde, çok zor ilerlemesine rağmen tekneyi çekmeyi başarıyorlardı.

— Biraz daha, diye bağırdı Lopez.

Bütün güçleriyle dayanmaya çalıştılar. Teknenin gövdesi nihayet kumun üstünde kaymaya başladığında bir patlama sesi duyuldu.

Malko başını çevirdiğinde gökyüzünden kurşun yağdığı izlenimine kapıldı.

Raquel'i göremiyordu. Genç kadını en son gördüğünde arka taraftan teknenin gövdesini itmeye çalışıyordu. Diğer ikisi tekneyi kuma tamamen çıkardıklarında, Malko da arkaya döndü ve birden Raquel'i gördü. Suyun yaklaşık kırk santim derinliğinde yüzükoyun yatıyordu.

Malko denizanalannı iterek, balçık gibi suyun dibindeki vücudu kendine doğru çevirdiğinde kusak gibi oldu. Genç kadının ensesinden giren kurşun, yüzünü parçalayafak çıkmıştı.

Bu arada Lopez ile Bayamo tekneyi suya indirmişler, motoru da yerine takmışlardı.

Malko, ayaklan sanki suyun dibindeki balçığa yapışmış gibi kıvıldamıyordu. Gözlerini Raquel'in başının çevresinde giderek genişleyen kırmızı lekedен ayıramıyordu. Ağaçların arasında diğer lanchanın varlığını sezmekte gecikmedi. Yeni bir kurşun yağmuru ağaç dallarını yere düşürdü. Malko kendini korumak için yere eğilmedi bile. Sanki donmuştu, bir heykel gibi hareketsiz duruyordu.

— Malko!

Bayamo ile Lopez motora binmişlerdi. Malko bir

robot gibi yürüyerek tekneye çıktı.

— Haydi cesaret, diye yüreklendirdi Lopez onu.

— Raquel ölmüş, dedi Malko. Kafasına bir kurşun yemiş.

— Üzüldüm, diye karşılık verdi Lopez. Hem de çok üzüldüm. Onu iyi tanıyordunuz?

— - Pek sayılmaz, diye yanıtladı Malko. Ama Raquel'in yardımları olmasaydı Küba'dan asla çıkmazdık.

Artık açık denize yaklaşıyorlardı. Diğer lanca görünürde yoktu.

Luis Miguel Bayafno kırmızı beyaz renkli Cobra'nın hayal meyal görünen gövdesine bakıyor, başka şeyle ilgilenmiyordu. Etrafındaki insanların onun için bu savaşa girdiklerinin sanki farkında değildi. Malko onu suya atmamak için kendini zor tutuyordu.

* * *

San boya suyun üzerine bir tabaka halinde yayılmıştı. Yer yer siyah rengi ortaya çıkmış saçlar çamuru andıran suda dalgalanıyordu. Üç adam düşünceli gözlerle cesede bakıyorlardı. General Pintado boş bakışlarla Jibaro'yu süzdü.

— Yanlış hedefe nişan alman çok yazık... dedi tok bir sesle.

Salvador cevap verecek zaman bulamadı. General Pintado sakin bir tavırla Makarov'unu çekip, tetiğe basmıştı bile. Bir metre uzaklıktan silahtaki bütün kurşunları Salvador Jibaro'nun kafasına boşalttı. Lanchanın kaptanı bu sahneyi dehşet dolu gözlerle izledi. General Pintado, Salvador Jibaro'yu hakladıktan sonra korku ve umutsuzluk kaşımını bir duyguyla namlunun ucunu sağ şakağına dayadı ve tetiğe bastı.

Ufukta, kuzey tarafında önce üç küçük nokta göründü. Noktalar sinek vızıltısını andıran bir sesle yaklaşıyorlardı. Luis Miguel Bayamo Cobra'nın arka tarafında oturuyordu. Yerinden fırlayarak dehşet dolu bir ifadeyle:

— Nedir bu? diye sordu.

Yan tarafta oturan Malko cevap vermemeyi tercih etti. Fernando Lopez dümendeydi, sesleri duymamıştı. Cobra saatte 35 mil hızla yol alıyordu. Uluslararası sulara çıkmak üzereydiler. Kübalı gözlerini yaklaştırmakta olan üç siyah noktadan ayıramıyordu. İyice yakma geldiklerinde bunların savaş uçağı olduğunu anlamakta gecikmedi.

Uçaklar şimdi alçaktan uçmaya başlamışlardı. Bayamo çenesi titreyerek onları izliyordu.

Homurtular artık gökgürültüsünü andırıyordu. ABD armalı üç F-16, kanatlarını sallayarak, Cobra'nın tam üstüne geldi.

Luis Miguel Bayamo sevinçten deliye dönmüş gibi bağırıp el sallıyordu. Fernando Lopez başını çevirdi ve bir an donup kaldı. Dümeni bırakıp, yastıkların arasına gizlenmiş Colt'u almaya çalışan Malko'nun üzerine yürüdü. Silahı Malko'nun elinden kaparak, kabinin içine fırlattı. Luis Miguel Bayamo korku ve çekingenlikle Malko'nun altın şans gözlerine baktı.

Fernando Lopez Malko'ya sıcak ve biraz hüzünlü bir gülüşle:

— Sakin olun, dedi. Bu yaptığınız onu geri getirmez.

F-16'lar kanatlarını sallayarak uçmaya devam ediyorlardı.